

MÓRA

KÖNYVEK

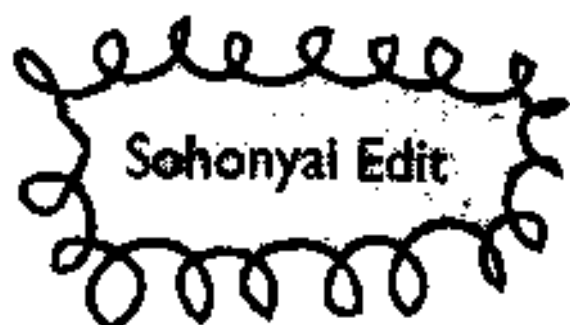
Sohonyai Edit

LE A

CSAJOKKAL!

**AVAGY KINEK KELL
A SZERELEM...**

LE A CSAJOKKAL!

avagy kinek kell a szerelem...

Móra Könyvkiadó

A sorozattervet SZALMA EDIT készítette

© Sohonyai Edit, 2002

© Móra Kiadó, 2002

1.

– Mi lesz már, fiam!?! Külön kérvényt kell benyújtani? Olyan vagy, mint egy anyatetű! – hallatszott az utcáról Apa türelmetlen hangja, miközben Kincses Tamás 10/A oszt. tanuló még a legfrissebb kosarashíreket böngészte odabent. Anya ezalatt ott szobrozott mellette, s hogy gyorsabb fordulat-számot vegyenek az események, lehajolt, hogy bekösse kisia recés talpú, kellően brutális bakancsát.

– Jaj, ne izélj már! – méltatlankodott Tamás, szülőanyja azonban nem túrt ellentmondást. Szoros, csinos kis masniba rántotta a fűzőket, majd felkelt.

– Puszi, kicsim! – nyújtotta az arcát.

Basszuskulcs! Anyának minden megmozdulása sokkoló erejű volt. „Tücsköm”, „Babuci” és efféle, idegenek előtt is használt felszólítások hallatán Tamásnak felállt a hátán a szőr, mert azt szeretete volna, ha felületes szemlélők őt kifejlett hímnek, pompás férfinak, netalántán valóságos zombinak néznék. De így?! Így mindenki számára egyértelművé vált, hogy nem más, csak egy 178 centissé deformálódott óvodás. Felháborodottan tért ki jóanyja elől, gyors mozdulattal vállára vetette suliszsákját, és inkább Zrínyi nyomdokait követte, mert zajos lábdobogással kirohant az előszobából.

A ház előtt már indulásra készen állt nővére, Móze, és Apa is kiállt az udvarról Fordikával. Az autó, noha betöltötte már a 18. életévét, Apa büszkesége volt. Viharvert külsejét még túlvilágibbá varázsolták azok a festékpöttyök, melyek arról

árulkodtak, hogy sok-sok évvel ezelőtt gondos magyar munkáskezek kikalapálták behorpadt karosszériját.

– „Százegykiskutya-pöttyös” – mondta rá Móze, Tamás viszont rühellte. Kriminális hangulatában alkalmasnak találta a pillanatot arra, hogy kifogásait szóvá is tegye:

– Mondd, Apa, nem látod, hogy olyan ez a tragacs, mint akit kivert a lepra?!... – de nem tudta folytatni a pocskondiázást, mert Apa éles hangon közbeszólt:

– Ha nem tetszik, édes fiam, mehetsz gyalog. Vagy busszal!

Kritikai jellegű megjegyzésével nem nyert köcsögöt a családi kérdezz-felelek játékban, úgyhogy jobbnak látta, ha a továbbiakban meghúzza magát, és befogja a száját. Ő ugyanis egész életében kerekos turista volt, tehát ha tehetett, még hegyet mászni is az autóban gubbasztva ment. Némi hallgatás után azt tette, amit mindig: megkérte Apát, hogy egy utcával a gimi előtt álljanak meg ezzel a „kerekos klozettel”, hogy ne lássák a haverok, amint éppen kiszállt.

– Csá, bébi! – köszönt legjobb barátjának, Böbének, aki a zajos elnevezésű „Szigony” Kutya- és macska-boltocska előtt várta őt, hogy aztán együtt menjenek suliba. Ezt a cégtáblát azért találták zajosnak, mert ahányszor csak elolvasták, mindjárt kutyavonítást és hosszan elnyújtott macskasikolyt is hallottak hozzá.

Szeretett Böbével csatangolni, még ha nem tudta is megmagyarázni, miért. Óvodáskoruk óta ismerték egymást. Első emléke az volt róla, hogy anyatigrisként rátámadt miatta egy undok kissrácra az udvaron, amikor az meg akarta verni őt. Tamás nagyon hálás volt neki a testőrségért. Barátságuk jeléül akkor összekötötték kabátkáik övét, mely tényről 5 perccel később már elfeledkeztek, s amikor két oldalról kerülve akartak elfutni egy vékony fa mellett, a törzsben elakadt a

becsomózott madzag, és egymásnak rántotta őket. Alaposan összeduccoltak úgy, hogy mindkettőjüknek dudor lett a homlokán. Később még egyebek is történtek. Böbe akkor még meglehetősen élénken foglalkozott a szexualitással, ezért hosszas könyörgéssel rávette Tamást arra, hogy az ovi egyik rejtett zugában húzza le az alsónadrágját. Még ma is büszkeség töltötte el, ha eszébe jutott a pazar látványtól elkerekedett, csillogó szemecske, de itt, ezen a ponton meg is szakadt kapcsolatuknak minden szexista vonulata. Az óvó néni ugyanis (ronda, settenkedő banya), rajtakapta őket, ami nagyon ciki volt, mert sokat sipákolta a többiek előtt. Tamást megszarolta azzal, hogy ha ez még egyszer megtörténik, beárulja az anyjának, Böbének pedig dorgáló, kíméletlen hangon elmagyarázta, hogy egy jó kislány ilyet soha nem tesz, különben elfajzik. Ettől kezdve mély, testi-lelki barátságukban megjelent háromlépésnyi távolság, mely mind a mai napig közöttük maradt. Egyébként Tamás úgy vélte, nagyon jó, hogy lány barátja van, mert legalább megismeri belőle a nők lelkét. Igaz, Böbét sohasem tekintette nőnek, inkább egy nem nélküli valakinek, akivel mindent megbeszélhet.

A 10/A majdnem tiszta fiúosztály volt. Hacsak nem számítjuk Böbén kívül azt a három bányarémet is, de őket a normálisabb srácok említésre sem méltónak találták. Szerintük nyilván idióták, ugyanis egy normális 16 éves tuti biztosan nem hordaná micimackós hátizsákban a cuccait. Azonkívül úgy vihognak a szünetekben, mint a hiénák, és folyton felnyomják osztálytársaikat a tanároknál. Böbe legalább kapott valami kiképzést, ezért inkább számított hozzájuk, mint a dedóba, a kicsajok közé.

Az első óra algebra volt, ugyanis ők emelt óraszámú tanulták a matekot, fizikát és számítástechnikát. A szuperreál osztály.

– Osztály, vigyázz! – kiáltotta a hetes, miközben álmatagon becsoszogott Paranoia Püpi tanár úr. Nagy nehezen felkászálódtak a padból, a hetes jelentett, aztán visszahanyatlottak.

– Mi kényszeríthet egy ilyen hervatag pasit arra, hogy tanár legyen? – kérdezte Tamás halkán padtársától, Csótánytól.

– Kés? Pisztoly? Bokszer? – találgatta Csotesz, mire Tamás nemlegesén rázta a fejét. – Akkor biztosan az édesanyja! – Ebben már mind a ketten egyetértettek.

Paranoia Püpinek nem nagyon bírták a stílusát. Csak beszélt, beszélt, de olyan hangszínen, aminek hatására Tamás szinte látta, amint egy hatalmasra nőtt, barna tyúk jelenik meg az osztály fölött, kotyog párat, aztán forró, tollas fenekével egyszerűen a fejük tetejére rogy. Ők pedig ennek az egyenletes fészekmelegnek és bűdösnek a hatására agyilag megzápultak. Nem csoda, hogy lázadásként a túlélő tojások között olyan aktívvá vált a levelezés, mint Japánban a földrengések. A tanár úr egyébként mindenki szerint üldözési mániában szenvedett. Zömében maga volt a megtestesült Szelíd Bárány, de néha egy ártatlan megjegyzéstől bekattant, és minden átmenet nélkül Kerge Birkává változott. Ebben az állapotában ordított, toporzékolt, és az asztalhoz csapkodta a naplót, csak úgy szállongott körülötte a krétapor. Többször előfordult, hogy a keze ügyébe akadó tárgyakkal (filctoll, krétacsonk, egyszer egy egész kulcscsomó) dobálta meg a felriadó tanulókat. Ráadásul mindenhová magával cipelt egy fekete aktatáska is, amiben titokzatosan matatott időnként, s ha valaki lesni próbált, akkor gyorsan visszazárta. Minden tanulónak fúrta az

oldalát, mi lehetett benne, de a legkörmönfontabb kikutatási terv sem vezetett eredményre.

Ezen a napon azonban Paranoia csendesebbik énje volt porondon, úgyhogy az osztály bőszült aknamunkába kezdett. A gyengébb idegzetűek magukban dúdoltak és rajzolgattak, a bátrabbak a tanár elfordulása esetén alufólia galacsinokkal bombázták egymást, tehát az óra a megszokott mederben haladt.

„Tudod, hogy ma délután alternatív buli lesz a suliban? Te is gyere el!” – járt kézről kézre az üzenet.

– Akarsz menni? – kérdezte Tamás írásban az előtte ülő Böbétől, mire igenlő volt a felelet. Tamás csak grimaszolt, amikor elolvasta a választ, mert igazából semmi kedve nem volt az egészhez.

– Miről lehet süketelni egy idegen lánynak? Az erősítőkről? A mélynyomókról? – kérdezte tőle papíron Csótány.

– Majd egy húron pendülő leszek, és vékony hangon kérdezem: „Te is szoktál barbizni?” – suttozta Tamás, és mind a ketten keserű szájjal röhögtek a jeleneten.

A táncot jobb, ha nem is emlegették előtte. Összefoglalva: a 2D (Duma és Dance) olyan terület volt számára, melynek pusztán a gondolatától újra kis gyökernek érezte magát. Pedig ez a 2D elengedhetetlenül fontosnak bizonyult az extra nőcikék becserkészéséhez. Mennyivel nyugodtabb volt az élete pár évvel ezelőtt! Azt képzelték Csótánnyal, hogy olyanok, mint a Marlboro-reklámban a szabadon vágázó cowboyok, és boldogan jártak ótvar BMX-bringáikon a lakótelepi kölkökkal együtt összehozott Kukaborogató Szlalom-versenyekre. És milyen férfias cselekedetnek tűnt macskát üldözni, vagy békát szadizni a tó körül! Ó, ártatlan, boldog gyermekkor! És mi a mostani, silány valóság?! Újabban

minden reggel arra ébredt, hogy az Anya által csak bimbónak, illetve kukónak becézett hím-vesz-szó-je az ő elképzeléseivel mit sem törődve önálló életet élt, szakasztott úgy, mint egy láncaitól megszabadult, megvadított dinoszaurusz! Ezek elől a feszegető jelek elől pedig nem lehetett tovább kitérni. Nagy, hősies cselekedetre szánta el magát. Ha kell, táncol. Énekel és riszál, valamint megvillantja kitűnő humorát, mely csillogni fog, mint a jedik fénykardja. Csak megérintessen vég-re-valahára egy igazi láááányt!

A szünetben mindenki hangoskodott. Voltak, akik teniszlabdát dobáltak a terem egyik szegletéből a másikba, míg mások a sivalkodással mit sem törődve elrabolták a bányarédek füzeteit, hogy lemásolják róluk a házi feladatot.

– Figyuzzatok, pedálok! – kiáltott Robi, az osztály hangadója, s erre a felszólításra mindenki felfigyelt. – Ki jön ma alter buliba? Tökjó lesz, mert lehet majd tombolni... – itt az udvartartása felüvöltött, mire kacsintva folytatta – ...és dugiban inniii! – ezután persze mindjárt meg is éljenezték. És akadt jelentkező szép számmal.

Robi szerint egy férfinak muszáj alkoholizálni! És ő mindent meg is tett azért, hogy igazi férfi lehessen. Az utolsó osztálykiránduláson például annyira berúgott, hogy az éjszaka kellős közepén kitántorgott a tábor közepére, ahol elordította magát, majd lávaszerűen kilövellő ételmaradékokkal borította el a zajra előbukkanó osztályfőnököt. Ez egyébként az a kirándulás volt, melyről Tamást és Csótányt hazatoloncolták. Ők ketten ugyanis elhatározták, hogy bekerülnek a Guinness-könyvbe, vagyis megdöntik az ébren maradás világrekordját. Azért, hogy céljuk elérésében ne zavarja őket senki, szépen bezárták belülről a faházukat. Egész éjjel beszélgettek, zenét hallgattak, kártyáztak – a virrasztás nagyszerűen ment kb.

hajnali fél négyig, akkor azonban úgy döntöttek, hogy pihentetik a szemüket kissé. Fél tízkor riadtak fel, de nem maguktól: az egész osztály, tanárostul ott állt a házuk körül, és a falakat döngette. Már éppen pajszerral akarták felfeszíteni az ajtót, amikor Tamás végre álmosan előcsoszogott. Az osztály emiatt a délelőtti közjáték miatt lemaradt egy hajókirándulásról, Paranoia Püpu pedig idegességtől elcsukló hangon telefonált haza a szülőknek: azonnal vigyék haza csemetéjüket, gimnazistához nem illő viselkedése miatt. Érthetetlennek találták, mert Rob például maradhatott. Sőt! Pofátlan módon még el is hintette a többieknek, hogy ők biztosan homokosok, azért zárkóztak be kettesben. Ők, homokosok! – Tamásnak egyszerűen az arcába szökött a vér, főként mikor észrevette, hogy ezt a megállapítást a többiek elképzelhető lehetőségként fogadták. Szóval nemcsak belső, hanem külső szükségletté is vált, hogy valahonnan felszedjen egy kiscsajjt. És megmutassa nekik, hogy ő igenis jár valakivel!

Suli után faképnél hagyta Böbét, és hazáig rohant, mert délutánig sürgősen ki akarta fejleszteni azokat a ritmikai képességeit, melyek még az óvodai tapsolási gyakorlatoknál leragadtak. Amint berontott az Orgona utca 9. kertkapuján, majdnem hasra esett a hirtelen előugró Lütyő felügyelőben, aki eksztázisba esett hazatérő gazdájának csupán a látványától. Lütyő, a házőrző puli, erős allergiája miatt olyan volt, mint egy különös, délszaki virág: elég volt egy kis kutyasampont lötyyinteni rá, és máris kihullott az összes szőr a feje tetején, nyakán, hátán, a vegyszeres víz csorgásiránya szerint, egészen a farka hegyéig. Ritka ronda látványt nyújtott: mintha hatalmas, fehér bozontjából félig kihámozták volna. Felül bugyirózsaszín, meztelen bőrével, alul csimbókos, göndör bundájában úgy festett, mint egy lidérc. Betegsége miatt senki

nem tudott haragudni rá: sem az éjszakai tutuláskoncertekért, sem az elaknásított hátsó kert miatt.

– Hagyjál már! – förmedt rá Tamás, mire Lütyő farka nyomban lekókadtt, és sötéten pillogva, sértetten a házába kullogott.

Otthon minden hazaérkező számára első a kaja. Anya egy főzőzseni, s ennek jótékony hatásai kötés mintaszerűen jelentek meg a családban. Egy sima, egy fordított. Apa kövér, Anya vékony. Móze formás, Tamás inkább nyúlánk. Egyedül Gyufának, a citromsárga nimfa-papagájnak tökéletes az alakja.

Tamás gyorsan belapátolta a kimert, ízletes bolognai spagettit, s már húzta volna is a szobája felé a csíkot, mikor Anya leállította.

– Mielőtt elmész arra a foglalkozásra, kicsim, azt szeretném, ha összegyűjtenéd a kertből a kutyakakát, mert éjszaka sutyiban el fogjuk vinni a lakótelepi konténerbe.

– Kár azért a hasznos trágyáért! – próbálkozott a munkát elkerülendő, de Anya nem hagyta magát.

– Ne haragudj, csillagom, de nekem nincs gusztusom elásni a kertben! Rosszul is lennék a tudattól, hogy Lütyő úr székletétől kipirult paradicsomot kellene kenyér mellé szeletelnem a nyáron!

Tamást is kirázta a hideg a gondolattól. Jó, tényleg.

– Az ételmaradékokat pedig belekotortam egy dunsztos-üvegbe! – kiabálta Anya már a ház túlsó végéből, a számítógépe mellől. – Ne felejtse el kiönteni az etetőtáljába!

– Jól van már! – dörmögte vissza kelletlenül, majd megfogta azt a fránya üveget, és már éppen indult vele kifelé, amikor az órájára pillantott, s látta, hogy sietnie kell. Gyorsan a bejárati ajtón kívülre, a küszöb elé lökte az üveget (később is ráér odaönteni a maradékokat Lütyőnek), s nyargalt vissza a

szobájába. Nagylábujjának egy célzatos, mondhatni, huszáros billentésével lenyomta a VIVA-ra állított kis tévéjének csőre töltött távkütyűjét, csak azért, hogy a szívgörcshöz hasonló állapotokig sodorja az ajtón túl tevékenykedő, az együgyűek nyugodt életét élő családját. „Please stand up” – nyomatta egy régi klipen az Eminem tripla hangerővel. A szlengben szövegelő kis, fehér muki tövig fely nyomott hangja végigáradt a házon, s az élet pezsgésével töltötte fel az ütemesen rázkódó padlót és falakat. Lőn csoda: a külvilág tényleg megélné. Először is a Jurassic Parkból jól ismert, a *Tyrannosaurus rexet* előjelző, kisebb földlökéssel felérő lábdobogás, majd a fiúszoba ajtajának egyetlen mozdulattal való berúgása után megjelent a küszöbön a fújtató Móze. Ujjai fojtogató mozdulatra görbülve, arcán véres bosszúvágy. Egészen vérömléses bosszúvágy, ugyanis nővére esti randira készült, ezért gyümölcspakolásban részesítette az arcát. S mivel november lévén, a hűtőben csak fagyasztott málnát talált, azt kente magára. Anya ugyan hümmögött valamit arról, hogy talán nem a legjobb ötlet, mert erős foltot hagy a leve, de hál' istennek, családjuk minden tagja szépen fejlett öntudattal rendelkezett, így ez a dörmögés sem talált meghallgatásra.

Mindenesetre a Móze arcát keresztbehasító, gyilkos jellegű vicsor hatására, mint vércseppek, hulltak alá a málnák. Tamás jobbnak látta, ha meghúzza magát, mert röpke 16 éve alatt már megtanulta: ha a nőneműek mellső végtagjain ennyire hangsúlyossá válnak a körmök, illetve ilyen mély, slájos jellegű hörgés szakad fel a torkukból, akkor mindenre kaphatókká válnak. Tapétaszaggatásra, erőteljes nyakiütőéharapásra és látványos CD-tördelésre egyaránt.

– Jól van! Máris! – kiabálta gyorsan, és sosem látott fürgeséggel lehalkította a tévét.

– Na azér'! – mondta Móze, azzal megfordult és kisetett. Tamás persze nem hagyhatta annyiban a dolgot. Sebesen az ajtóhoz rohant, s nővére után üvöltött:

– Mondták már, hogy löttyedt a hájtól a feneked?! – azzal becsapta az ajtót, majd nekidőlt, és teljes erőből nyomni kezdte. Éppen idejében, mert Móze baltás gyilkossá változott odakint, legalábbis a fára záporozó ökölcsapásokból ítélve.

A kedélyek lecsillapultával figyelme ismét a tévé felé fordult. Most már latin-amerikai ritmusokra rázták a táncosok, Tamás pedig próbálta hozzájuk hasonlóan rángatni a fejét, nyakát, kezét, s míg jobbra-balra kinyomva púposította és lengette a hátsóját, hajszálra úgy érezte magát, mint egy arzénal megkergített, a csatorna sekély levében verdeső vízipatkány. Arról nem is beszélve, hogy fejének előre-hátra rángatása közben szabályosan hallotta, amint a kelleténél kissé elállóbb, (igaz, nagyon formás) füle a levegőt hasította. Mit lehetne hirtelen kezdeni vele? Kutatni kezdett az ágya alatt a saját, „házi plasztikai sebész"-szettje után. Az izgalomtól kissé remegő kézzel emelte ki belőle a szent tárgyat, vagyis a szupererős pillanatragasztó tubusát, és elhatározta, hogy vele együtt cserkészi be a fürdőszobát.

Amint kinyitotta az ajtót, Mózét találta a zubogó csap mellett, sűrűn hulló könnyei között.

– Mi a baj? – kérdezte hirtelen támadt büntudattal, mert átfutott rajta a gyanú, hogy az iménti, nővérkéje fenekéről szóló, kritikai jellegű hozzászólása taszította depresszióba.

– A máhálnaha! – hüppögte testvére, miközben az arcára mutatott. Hát igen, a málnapakolás. Hiába volt idejében az anyai figyelmeztetés: Móze egyszerűen nem bírta levakarni bőréről a nyomokat! És most úgy ült ott, a kád szélén bömbölve, randevúra indulás előtt fél órával, gyümölcsletől

pirosan, mint egy rakás szerencsétlenség. – Nekem semmihi sem sikerül! – pörgette magát még jobban a világvégehangulatba, ahelyett, hogy tovább próbálkozott volna.

– Nyugi, csibe! – mondta Tamás Mel Gibson stílusában, kis játszói félmosollyal az ajakán, majd elővette a körömkefét, és gondosan megszappanozta.

– Ne! Ne! – nyögte Móze félelemtől csillogó szemmel, amint a lassan közeledő körömkefe éles sörtéit meglátta, de aztán inkább szerelmére gondolt, és megadóan lehunyta a szemhéját. A művelet fájdalmas, habos és kíméletlen volt. Főként a szemgolyó környezetének a körbecsiszitelése, mely a súrlódás mellett még szappanos csípéssel is társult. A végeredmény azonban maga lett a tiszta ragyogás.

Tamás nagy nehezen kívül tudta a fürdőszobán a megkönnyebbülten vigyorgó, már nem málnapiros, de öszszekaristolt arcú testvérét, s végre a maga dolgához láthatott. Gondosan megnézte a fülét, és megsaccolta, mennyi nemes anyag szükségeltetik hozzá. Igen, ez volt a briliáns ötlet: a célszerv gondos fejhez tapasztása gyorsragasztó által. Ám hiába kente le jó alaposan, a fülporca túl erősnek tetszett, s ahelyett, hogy engedelmesen elsimult volna, akkurátusán az eredeti helyére pattant. Végül azt ötlötte ki, hogy kezét erősen rászorítja, s ez a nyomókötés majd stabilizálja a kívánt állapotokat. Ez a formáció kissé látványosra sikerült, mert minden ravaszkodása ellenére át kellett haladnia a konyhán, s Anya rögtön megragadta az alkalmat arra, hogy megsértőd-hessen. A szemtelenség nyilvánvaló jeleként értékelte fia befogott fülét.

– Hát a falnak beszélek ééén? – olvasta le a szájáról a felháborodott szavakat, de nem engedhetett a szülői

nyomásnak, különben Mel Gibson mehetett olyan füllel alter buliba, mint amilyen Miki egéré.

– Mi az isten van veled, kisfiam? – állt vele szembe Anya, csípőre tett kézzel. Ez a felpaprikázott hangulat semmi jót nem ígért. – Tedd le azonnal a kezedet, ha veled beszélek!

Tamás már régóta nem kísérletezett azzal, hogy megértesse magát, ugyanis Anya a saját elképzeléseitől eltérő mindenmű próbálkozásra csípőből tüzelt. Ebből is látható volt, hogy sosem lett volna belőle jó ufókutató, mert helyből utálta az intelligencia általa megszokottól eltérő megnyilvánulásait, viszont bátran alkalmazható lett volna akármelyik ókori görög városállamban mint türannosz.

Ebben a pillanatban bent rekedt Anyában a méltatlankodás, s mindketten összereztek az ijedtségtől: pokoli hangok hallatszottak az udvarról. Elsőnek Tamás eszmélt fel bénultságából, ezért fülére szorított kézzel kirohant, s nem akart hinni a szemének: félig bugyirózsaszín, félig loncsos bundás házőrző kutyájuk nem tudott ellenállni az ennivaló kísértésének, ezért most fejébe húzott szkafanderként hordozta körbe magán a dunsztosüveget, melynek fala hamarosan bepárásodott viselője fuldokló, tompa üvöltésétől, és összemaszatolódott a felrázódó krumplis tésztától.

– Mondtam, hogy öntsed ki neki a maradékot! – kiáltotta Anya mérgesen, de aztán úrrá lett rajta az aggodás. – Kapd el gyorsan, mert megfullad!

Tamás lelkiismeret-furdalástól sarkallva, még mindig szorosan tapasztó kézzel üldözőbe vette a megvakított állatot, aki hiába rázta a fejét és száguldozott a kertben fel-alá, alkalmi bukósisakja passzentossá lett a kétségbeeséstől szétálló fülei miatt. A fiú próbálta ravaszul elgáncsolni, de éppen nagyot szökkent, és csak egy fájdalmas oldalba rúgás lett a dologból.

Ezután nem csoda, ha a szerencsétlen puli félreértette a helyzetet, és teljesen megvadult. Tamás nem bénázhatott tovább: elengedte a fejét, majd egy szép ívű vetődés után rabul ejtette a kutyát. Ekkor lépett a kertbe Böbe, és elámult. Számára ez a jelenet leginkább egy rémdrámára emlékeztetett. A Szadista Hentes a földön fetreng, már maga alá gyűrte, feltérdelve, két lába közé szorította vonagló, félig lenyúzott áldozatát, aki egyre visszhangosabban hörög egy piros zsíros üvegbödönben.

– Mi van, nem láttál még életmentést? – zihálta Tamás, míg feneke alatt Lütyő húsz körömmel kapaszkodva kúszott, menekült és vonított egyszerre. Elismerés helyett azonban Böbe nevetni kezdett. Anya végre segített lehúzni a defektes házörzőről a szoros burát, miközben ő is kuncogott. Tamás rögtön vérig sértődött, mert nem tudta, hogy egyik fülét még ugrás közben elengedte a ragasztó. Félig kiálló, félig lesimult füllel pedig úgy nézett ki, mint egy kíváncsi tekintetű, ám szomorú sorsra jutott fiúcsimpánz.

Egyébként még a földön hasalva megállapíthatta, hogy Böbe aznap nagyon csinos. A lány miniszoknyát vett fel, noha általában mindig nadrágot hord. Boka ötös. Vádli szintén. A bőrdzsekije alatt pedig kissé látni lehetett, hogy testhez simuló felsőt visel. Csak úgy a szemé sarkából lesett arra, nehogy Böbe észrevegye ezt az oldalvillanást. „Jé, melle is van!” – csodálkozott rá, de aztán gyorsan elhessegette ezt a gondolatot. Az ember végül is nem mustrálja a legjobb barátját úgy, mint egy nőt. Főként, ha az illető barát tiszteletbeli fiú is egyúttal.

2.

Tamás számára ez az alter buli lett az év legnagyobb meglepetése. Már a tornaterem küszöbén megnyugodott mindenféle tekintetben: a benne kucorgó Albert Einsteinnek nem kellett félnie a dumálás lehetőségétől sem, ugyanis olyan hangerővel szólt a zene, hogy a saját belső monológját sem hallotta. Ettől a minden irányból áradó, bombasztikus erőből egyszerűen kitörlődtek belőle a gondolatok, és átvette az irányítást a lüktetés. A tornateremben megnyugtató volt a sötét, a diszkóvilágítás viliódzó fényeitől eltekintve, melyek néha robotszerűvé tördelték a mozdulatokat, néha pedig egészen felfényezték a fehér színeket, s így vakítóan ragyogtak a lányok fehér fogai vagy a rocker fiúk fekete pólójára nyomtatott halálfejek.

Testével védve Bőbét, átfurakodott a tömegben, hogy megkeressék az osztályukat. Nem volt nehéz megtalálni őket, mert Rob hadonászó karja már messziről látszott. Ő nyilvánvalóan tisztában volt a stroboszkóp hatalmával, mivel ott ugrált, vakított az osztály alkotta kör közepén, és Tamás egy kicsit irigykedett rá, mert kekiszínű pólója miatt ő úgy elveszett a sötétben, mint egy egér. Az a jó az alternatív buliban, hogy itt mindenki kedve szerint örült lehet. Nem kell kigyó módra csavarni és tekergetni a testet, s a Tuskó Hopkins-szerű fazonok is könnyen feloldódhatnak. Mert az egyetlen kulcsfigura nem más, mint az ugrálás. Esetleg a karok különböző módon való lebegtetése. És ez irtóóóó jóóóó! Bár eleinte még így is akadtak nehézségei, mert sehogy sem ment a vegyülés a tömeggel. Borzasztóan idegesítette, hogy megfeszített akarata ellenére sem találta el az ütemet. Amikor

a többiek felugrottak, akkor ő bénán lent maradt, amikor visszahuppantak, akkor ő a levegőbe löködött. Izzadt a tenyere a gondolatra, hogy mindjárt körberöhögik, de aztán hamarosan rájött, hogy a kutya sem törődik vele, s azt tehet, ami éppen jólesik. Ahogy elmúlt belőle a félelem görcse, s az idegei kisimultak, mindjárt belejött. Sőt, a nagy tömeg felszabadultsága oly módon hatott rá, hogy nem ismert magára. Beugrált a kör közepére, „zúzni”, bekapcsolódott a kórusba, és kinyílt torokkal harsogta a dalszövegeket. Az osztály röhögve lökdösődött, volt, aki a gyomrára kapott, volt, aki véletlenül összefejelt a másikkal, őt például valaki szemén vágta. Azért a maradék fél szemével figyelte Böbe mozgását is, aki a kör közepére is követni próbálta barátját, hiába integetett neki, hogy ne tegye. Mégis megtette, s a kislányt azok a lakli majmok – Robival az élen – egyszerűen összenyomták. Aztán persze Böbe is rájött, hogy azért nem mindenben fiú, így inkább hagyta magát a kör széle felé sodorni.

Tamás a tömegben kiszúrt magának egy lányt. Már két éve figyelgette az órák közötti szünetekben a folyosón, de mindig olyan elérhetetlennek tűnt számára. Kinyomozta a nevét is: Szilviának hívták. Néha álmodott róla. És ez most jutott eszébe, mert a gyors számok hosszú folyamát hirtelen megtörte a DJ egy szép, lassú számmal. A sok ugrálás és éneklés olyan önfeledt állapotba hozta, hogy szokásai ellenére nem mérlegelt egy pillanatig sem. Már a buli elején levetette öreges Albert Einstein-viselkedését, és ugrabugrálás közben önfeledten kurjongató Jean-Claud Van Damme-má változott. Vagyis nem félt senkitől sem! Egyenesen odasietett a lányhoz, és felkérte táncolni. Szilvia pedig csak egy pillanatig habozott, majd igent bólintott azzal az imádni való fejecskéjével. Ringatózás közben Tamás kóválygott kissé, és rettenetesen

kalapált a szíve még az iménti megerőltetéstől és a közelségtől egyaránt. Igen, ezt a megdicsőült pillanatot szerette volna fényképpé varázsolni, színekkel, hangokkal s ennek a lánynak az érintésével a karja közt, hogy eltehesse, nézegethesse aztán a későbbiekben bármikor. Közben megérezte, hogy a fejük felett bekapcsolták a szellőztetőket, és hűvös légáramlat érintette a homlokát. Megborzongott a bőre, és ráébredt, hogy valami nem stimmel, mert egy kicsit fájni kezdett a háta. És akkor észrevette, hogy csuromvíz az egész háta... tarkója... homlokáról pedig nagy cseppekben szivárog lefelé az izzadság. Ekkor az elméjében szaggatottan feljajgattak a hangszerek, szakasztott, mint a *Psycho* című film azon jelenetében, amikor a gyilkos a fürdőszoba felé közelítve felemelte a nagyméretű konyhakést. Szent Kleofás! Tamás vigasztalhatatlan volt. A sok ugrabugrálás után ugyanis úgy festett, mintha valaki egy vödör vízzel leöntötte volna. És most! Látnia kellett, hogy ennek a szerencsétlen kislánynak a teste az ő ragacsos mancsai között ívbe feszül, és próbál a lehető legtávolabb húzódni tőle. Ekkora égést!!!! Ahogy vége lett a számnak, a lány mormolt valami köszifélét a fogai között, és tenyerét undorodó arccal zsebkendőjébe törölgetve pánikszerűen menekült. Ő pedig ott maradt a lökdösődő, önfelelt srácok között, összetörve, egyedül. Jean-Claud Van Damme összetöpörödött és megszürkült, vagyis valami félresikerült szereposztás folytán Kincses Tamássá változott megint. Minden tagja ólomnehéz lett, s csak egy dologra vágyott: megtalálni Böbét, és ha lehet, minél előbb hazakotródni vele. Nagy nehezen átvonszolta magát a termen, s egy sarokban végre meglelte őt. A feltornyozott tornaszőnyegek tetején ült teljesen egyedül, és kólásflakont szorongatott.

– Gyere! – integetett neki, és nagyon örült a töksötétnek, mert érezte, hogy az arca csalódott grimaszba torzul. Igyekezett csak Böbére koncentrálni. Böbe, amint óvatosan leküzdte magát a szőnyegtoronyról, Böbe, kinek ovális arca hol sötétbe merült, hol zebracsíkossá változott... Közelítő, kicsi alakjának összhangja: már a látványa is gyógyító hatású volt. Kinyújtotta felé a kezét, hogy megérintse, erőt merítsen belőle, s ekkor a lány odalépett hozzá, felnézett rá, és csak ennyit sziszegett:

– Légyszi', hagyjál! – és kezét lelökve magáról továbblépkedett.

Kész. Ilyenek lehettek annak a hajdani felfedezőnek az érzései, ki egy ismeretlen területre hatolt, csodás virágok és legelésző állatok közé tévedt, ám a gyönyörűség látásától azonnal megfosztatott, mert a helyi őslakosok a bozótból kibukkanva egyszerűen lebunkózták. De nem adhatta át magát egészen a depressziónak, mert valaki teljes erőből a hátába fejtelt, olyannyira, hogy hirtelen fénysebességre kapcsolott, és röpült pár métert. Az orvul támadó bölény Robi volt.

– Na gyere, pajti! – állt meg felette. – Megkínállak valamivel!

Tamás meglepődött ettől az adakozó hangulattól, de minden mindegy alapon szó nélkül feltápáskodott, és követte őt. A fiúk tornaöltözőjébe mentek, ahol az egyik takarító-eszközös szekrénykéből Rob egy üveg Hubertust varázsolt elő.

– Húzd meg! – nyomta az orra alá, és Tamás eleget tett a felszólításnak, mert a filmekben az akcióhősök is mindig csörgő jégkockás whiskyvel vigasztalják magukat. Igaz ugyan, hogy kortyolás közben feltűnt lelki szemei előtt Apa tiltó jellegű arckifejezése, de nem törődött vele.

– Elég ramaty a képed... Összebalhéztatok? – kérdezte Robi.

Tamás hamar megérezte az ital hatását, mert kóvályogni kezdett a feje, ezért úgy döntött, kissé kinyújtóztatja elgyötört tagjait a padon.

– Húú, de nyamvadtul érzem magam! Böbe éppen most húzta a fejemre a bilit!

– Bírom a vagány csajokat! – mondta Rob, és nagyot kortyolt az üvegből. – Ti... izé... mióta jártok együtt?

– Hát kicsoport óta! – válaszolta Tamás. – Egyébként mi nem járunk együtt... hanem csak barátok vagyunk, érted? Mintha testvérek volnánk...

Robi felhúzta a szemöldökét, majd hirtelen felállt.

– Oké a zsoké, akkor én megyek is.

Tamásban az a kortynyi szesz kicsit feloldotta a gátlásokat. Úgy látta, ez a nagyhangú szemét most egészen emberi formát öltött, ezért meg merete kérdezni tőle:

– Mondd, hogyan csinálod?

– Mit hogyan csinálod? – nézett vissza Rob a küszöbről.

– Úgy kajolnak a nők... Mivel éred el?

Az izmos fiú csak megvonta a vállát.

– Napi rutin. Na csá! – azzal bevágta maga mögött az ajtót.

Ettől nem lett okosabb. Rutin. Talán ezt az egészet, az összeismerkedéstől a randin át az első csókiig – be lehet gyakorolni? A filmekben eddig csak a tudósokat és a harcosokat figyelte, akik maguk sem tudtak bánni a nőekkel. Most az amorózók következnek majd. Brad Pitt meg a többi macsó! Mindent elles tőlük, ami megtanulható!

Felhúzta vizes pólójára a dzsekijét, és körülnézett odakint. Mázlija volt, mert a folyosón találkozott az osztálybeli bányarémekek egyikével, akitől megtudakolta, nem látta-e véletlenül Böbét. A lány igazi idióta módra rávihogott, és rejtélyesen csak ennyit mondott:

– Ebben a pillanatban... ment el!

Mi az, hogy csak úgy egyedül elment? Hányszor elprédikálta neki: kísérő nélkül veszélyes a sötét utcákon közlekedni! Ennyire nem húzhatta fel az orrát! De miért is? Miért is rázta őt le a legeslegjobb barátja, amikor éppen szüksége lett volna rá?... Eh, biztosan unatkozott ott, a sarokban gubbasztva. De miért nem beszélgetett inkább valakivel? Hát ő sem pátyolgathatja folyton! Akármennyire morgott is magában, azért aggódott Böbéért. Úgy érezte, meghibbanna, ha valaki egy ujjal is bántaná. Kirohant a suliból, s a szokott útvonaluk felé vette az irányt. Emberek jöttek és mentek, autók suhantak el az úttesten, de Böbét sehol sem látta. Vagy mégis? Egészen gyorsan futott, arrafelé, amerre a könnyű kis alakot sejtette, utol akarta érni, hogy a hátára csapjon, és kiengesztelje valamivel. Végre megtalálta. Igen, ő az! De aztán kicsiny, fák és autók közül elővillanó részlet helyett teljes szélességében elétárult az utcakép... Mint akit leforráztak. Mint akibe beleütött a mennykő, hirtelen elernyedtek a tagjai, és megállt. Böbe, az ő Böbéje mellett ugyanis lépkedett valaki!! Robi volt az. A rázúduló, nagy pofon a szívét is érte. Szeretett volna odamenni a lányhoz, hogy megragadja a karját: „Mit csinálsz? Ezt meg-til-tom!” – de egyszerűen nem volt elég ereje hozzá. „Megáll az eszem! – dűnnyögte magában. – Sétálgat egy döggel, aki rutinból szédíti a csajokat!” Mérhetetlen ellenszenvet érzett Rob iránt. Utálta kigyúrt testét, a dumáját, a vicces történeteit, a legutolsó divat szerinti cuccait... mindent. Hányini tudott volna tőle. A pénzétől, a mobiltelefonjától, a nyugodt, mondhatni hányaveti viselkedésétől, mert neki se pénze, se színes élettörténete, se drága ruhái nem voltak. És ez a rohadék, aki amúgy is királynak számított hozzá képest, most szemet vetett az ő legdrágább

kincsére, a barátjára is. Egy kevés, fújtató lélegzetvétellel eltöltött idő múlva úgy döntött, nem bámulja tovább az egymás mellett haladó, láthatóan vidám párocskát, hanem inkább megfordult és hazafutott.

3.

Mikor hazaért, Anyával találkozott a kapuban, aki egy kétkerekű kordét húzott maga után, melyen ott dacolt az elemekkel a fekete nejlonszák, megpakolva Lütyő felügyelő bélműködésének legszebb remekeivel.

– Kicsi tündérem, gyere, segíts nekem elvinni ezt a batyut! Van vagy tíz kiló!

– Jaj, neee! Tiszta víz a hátam! – próbált ellenkezni, mert nagyon megalázónak érezte a helyzetét. Nem elég, hogy egy ilyen tré este van a háta mögött?! Még kakkantást is furikázzon az utcán?!

De a nők szívét nem lehet meghatni. Anya úgy gondolta, ez csak kifogás egy szem fia részéről, ezért nem is ellenőrizte az állítás valóságtartalmát, hanem a háborús filmek náci katonáinak modorában így förmedt rá:

– Na, Babcsi, los! Los! Fogd a kis kezeddal a zsákot, nehogy ledőljön!

Kelletlenül és keréknyiszorogva megindultak hát az éjszakában, a szomszédos lakótelep szemétkonténerei felé. Mint az orvvadászok. Csak csendben, csak halkán, hogy senki meg ne hallja! Tamás azonban hiába rugdalta a kordé kifelé csalinkázó kerekét, a nyikorgás lassan, de biztosan őrületes

hangerőre emelkedett. Talán ez volt az oka annak, hogy egy egészségügyi sétáját végző eb rövid látogatásra megszakította kapcsolatát a gazdájával, és érdeklődve szimatolt a nyomukban.

– Hess innen, kutyuska! – mondta Anya, mire Tamás kínjában röhögni kezdett. Bámulatos, hogy Anya mindent becéz! Ez a kutyuska speciel úgy festett, mint egy kopasz sátán, aki éppen most falt fel az arénában egy keresztény szentet. Ahogy nyalta a száját, vastagon lógott kétoldalt a pofájából a nyál. És morgott is!

– Ne hergeld! – figyelmeztette rugdosódó édesanyját, mert minden szerencsétlensége ellenére nem óhajtott még kiscsíraként mártírhalált halni. Igyekezett szaporázni a lépteit, de a bestia csak követte őket. Sőt! Amerre elhaladtak és kutyasétáltatókkal találkoztak, innen is, onnan is újabb véredek csatlakoztak hozzájuk. A távolból jól lehetett hallani, hogy a gazdák hétszentségeitek, és azt kiabálták, „Lábhoz!”, de az ebek rájuk se hederítettek. Legalább hatan voltak, és egyre csak jöttek, pedig Anyával már olyan gyorsan húzták a kordét, hogy majdnem szaladtak. Jó kis üldözéssel jelenet kerekedett. Anya azért kiabált, hogy a tulajdonosok fogják meg az állataikat, a gazdák meg azért, hogy Anya álljon meg, mert utol szerették volna érni őket. A kutyák pedig egyszerűen csak teli tüdőből ugattak, felingerelve Lütyő úr kolbászainak mennyei illatától. Amerre megbabonázott ördögszekerükkel elzörögtek, a kerítések mentén is felébredt minden házőrző. Őrjöngve rohagáltak a kapukon belül fel-alá, aztán felgyulladtak a lakások lámpái is, és kíváncsi fejek kukkantottak az utcára.

– Mi ez az oltári zűrzavar?!

Mi lenne, csak a Kincses család néhány képviselője titokban levegőzött kicsit. Csak csendben, csak halkán. Haha! Végre,

vége a gazdák néhány nevelő jellegű tarkóütése után pórázvégre kapták az üldöző bolyt, miközben Anya harciasan tüszkölt, és fenyegetőzve rázta a mutatóujját, ahelyett, hogy szerényen meghúzta volna magát. De meg is lett hörcsög-ségének a jutalma: még ki sem heverték a futás okozta izgalmakat, amikor máris megjelent velük szemben a környék legpletykásabb, legrosszindulatúbb szomszédasszonya, akit stílusosan csak Szörnyella de Frásznak neveztek el.

– Hová-hová ilyen későn? – kérdezte mérgezett mosollyal. Sajnos, nem mehettek el mellette szó nélkül, mert a férje Apa főnöke volt. Mit lehetett volna mondani neki?

– Csak ide a szomszéd lépcsőházba viszek egy kis zöldségfélét – hazudta kínjában Anya, és Tamás inkább elfordult, hogy ne lássa a további fejleményeket. Mert Anyának soha, de soha semmiféle füllentése nem jött be, vagyis vele együtt hamiskodni tuti lebukás. És milyen pechesek lettek a csemetéi, ezt a tulajdonságát örökölték is. „Tam-tam-tam-tam” – Tamás szinte látta, amint a Végzet közeledik feléjük nagy, fekete lován. Amitől féltek, bekövetkezett. A nő megszólalt:

– Mutasd meg, kérlek, én is szeretnék venni télire, mert a mi pincénkben minden eláll!

Anya remegő kézzel nyitotta fel a nejlonszák száját. Tudta, hogy nemcsak a szomszédok között, hanem a Hivatalban is futótűzszerűen fog elterjedni Pulika összes híre, és akkor Apa közröhej tárgya lesz. Még a lélegzetüket is visszafojtották. Mivel azon a helyen, ahol álltak éppen nem volt elégséges közvilágítás, Szörnyella de Frász nem látta rendesen a csomag tartalmát. Kissé közelebb hajolt.

– Milyen görbék ezek a répák! – mondta a szemét erőltetve, miközben egy ujjal megturkálta az egyiket. – Nahát!

Hogy ti miket megvesztek! Ez nem első osztályú áru! Itt ni, ez például egészen puha... Pfüj, megrohadt már! Nem, én szemetet nem veszek! Pá! – intett, finomkodva összedörzsölte a kezét, hogy a pépet letörölje róla, de mivel az nem jött le, egy rejtett, óvatlan mozdulattal beletörölte a kabátjába, és elrobogott.

Amikor a szomszédasszony biztos távolságra került, kipukkadt belőlük a nevetés. Ezt a mákot!

– Láttad, Anya, hogy *azzal a kezével* igazította meg a kabátját? – kérdezte Tamás a könnyein át. Édesanyja nem szólt, csak csengő hangon felnyerített válaszul. Mennyi keserűséget okozott már nekik ez az asszony!

Így, együtt vihorászva jutottak el a nagy konténerhez, s lendítették bele egy nagy hóórukkal a zsákot. Klassz, hogy ilyen tökjő fej szülei vannak! Ez a nevetés valami görcsöt oldott fel benne, és már nem is látta annyira sötétnek a dolgokat. Pontosan eltervezte, másnap a suliban mit fog mondani Böbének. Az lesz a legjobb, ha mintha mi sem történt volna, lazára veszi a figurát. „Ezer bocs, béb, hogy felkértem azt a csajt, míg te a sarokban unatkoztál. Tudom, borzasztó lehetett.” – Mélyen a szemébe néz majd, és magyarázóan folytatja: – „Nagyon szeretlek téged, de értsd meg: fiú vagyok, bizonyos igényekkel...” – ezután a büfében fizet neki egy túrós palacsintát, Böbe megvigasztalódik, s az ügy ezzel el is lesz intézve. Azt pedig semmiképpen sem felejtí el megemlíteni a csökkent értelmű medvebocsnak, hogy: „Rob egy rohadt, simlis alak, akinek nem lehet komolyan venni egyetlen szavát sem. Ó, tudom, kár is mondanom: te okos vagy, rég átláttál rajta, és nem hagyta rádumálni magad semmire...” – Igen, ennyi erőbedobás elég lesz. Amint ezt így végigfuttatta magában, meg is nyugodott mindjárt, mert megszokta, hogy

kicsi koruktól fogva uralkodott a lányon, aki mindig adott az ő véleményére.

Egészen feldobódott a tervtől, bár a szobájába érve az íróasztalra púpozott tankönyvek láttán kissé csökkent virulens életkedve. Míg a törökönyvben pöttyös tangabugyit rajzolt a nagy Napóleon fehér harisnyás alsótestére, tovább ábrándozott. Papírt, ceruzát vett elő, és jegyzetelni kezdett. Vajon mit tehetne annak érdekében, hogy meg tudjon szerezni egy ilyen Szilvia formájú, első osztályú némbert? 1. Jobb ruhákat szervál. 2. Izmosabb testet növeszt. 3. Elmegy egy tetoválószalomba, és tigrist operáltat a cickójára. 4. Fejbe lövi magát néhány testékszerrel.

Ezekkel a kívánalmakkal szemben 1. Meglehetősen szegényes ruhatárral rendelkezett. 2. Igaz ugyan, hogy ő birtokolta Közép-Európa legszebb férfifelsőtestét (Anya szerint), de ez a csoda izomzatilag sajnos nem volt elég kidolgozott állapotban. 3. A testékszerek ellen pedig minden porcikája tiltakozott. Úhh! Mit szólna a család, ha megjelenne átlótt orral vagy pláne szemöldökkel! Esetleg bevarrt gombbal a nyelve hegyén! Ezt a pontot ki is húzta a többi közül, pusztán szépművészeti indokkal. Neki nem állnak jól az ilyen fényes bigyók a nyelvében. Nem tudna megenni még egy tisztességes adag nokedlit sem, mert a fém folyton nekicsörrenne a fogainak. Talán nyálazna is, ki tudja? És véletlenül sem azért gondolta meg magát, mert elképzelte, amint a testékszert beültető srácok őt lefogó vaskos karja között éppen a vérében fetreng! Áááá, neeem!

Hatalmas tettvágy kerítette hatalmába, de akkora, hogy azonnal tevékenykednie kellett. Úgy érezte, hogy végkimerülésig tudná a fekvőtámaszokat nyomni, s ha ezt nem tehetné, akkor menten szétduzzanna, s az egész fal tele lenne

szertehulló Tamás-cafatokkal. A végkimerülés tizennyolc fekvőtámasz után bekövetkezett. Ezután felpattant, cirkuszi lovakat idéző lúdtalpas láb-emelgetéssel körbefutotta a szobát, majd az íróasztalhoz érve bedobálta hátizsákjába a másnapi cuccait. És ekkor... Ekkor forrpontra jutott! Igen! Szimbolikusan is szakítania kell a régi énjével! A fejében szóló és feszült várakozást jelző halk dobpergés kísérete mellett megfogta legkedvesebb, térdesre és trottyosra hordott nadrágját – melyet Anya egy éve hiába próbált leimádkozni róla –, és egy drámai mozdulattal kihajította az ablakon!! Adieu, együgyű gyermekkor! Hurkapálcára csavart vattacukor-felhők, melyek boldog elnyamnyogása után még Fordika kilincsei is ragadtak! Hasta la vista, ártatlan öröm, tóparti békarobbantgatás! *„Ez egy új élet hajnala!”* – mondogatta fennköltén, igaz, még csak este fél tíz volt.

Tíz perccel később kék színű, kedvesen mosolygó napocskákat és holdacskákat ábrázoló ágyneműjében, a jó melegben kucorogva némileg lehiggadt. De csak némileg. Vagyis gyorsan elhessegette azt a ferde gondolatot, miszerint sajnálja a jó kis kényelmes nadrágját.

Közös titka volt vele. A jobb oldali zsebe ugyanis ki volt szakadva belülről, tehát ha beledugta a kezét, akkor egy gyors, kívülálló számára láthatatlan mozdulattal el tudta érni a bimbóját, és így bármikor vakaródzhatott. Hát igen. Egy nagy ásítás közben meg kellett állapítania, hogy a felnőtt férfivá válás rengeteg előnye mellett ennek a teljes összkomfortnak búcsút mondhatott.

4.

– Ébresztőőő! Na, öcskös, ki az ágyból! – harsogott közvetlen közletről a katonás parancs, amit Tamás az iménti, erotikus látomás ripityára zúzása után egyáltalán nem tudott értékelni.

– Szállj már le rólam! – mordult nővérére, és visszahúzta a fejére a takarót, abban a reményben, hátha a sötétség segít neki visszarévülni a történetbe, a klassz kis nőcikék közé. Miért ilyen szerencsétlen?! Az imént még al-Mámún, a kalifa volt, egy hatalmas birodalom ura, aki körül táncosnők vonaglottak valami keleti, cincogós zenére, s ő már éppen kinyújtotta a kezét, hogy megérintse az egyiket, amikor...

Móze azonban elég öreg (20 éves) játékos volt, és nem hagyta magát egykönnyen lerázni. Kinyitotta a spalettákat, ettől világosabb lett, majd kitérta az egyik ablakszárnyat is, amitől hideg levegő járta át a szobát.

– Utállak! – hallatszott Tamás hangja tompán a takaró alól.

– Én is téged! – válaszolta Móze, azzal megragadta a paplant, hogy lerántsa öcsikéje fejről. Tamás ettől tényleg begőzölt. Hol vagyunk? A Gestapónál? Nem elég, hogy Móze egy dromedár kecsességével minden áldott reggel betrappol az ő szentélyébe, és elüvölti magát: „Ébresztőőő!” Ráadásul még a takarót is leválasztaná elgyötört testéről!

– Na most aztán húzzál kifelé, tesó, de rögtön! – hadarta dühösen. – Különben...!

– Különben mi lesz?

– Ellenkezik az elveimmel, hogy egy nőneműt verjek... de a fojtogatás ellen semmi kifogásom sincsen!

– Háháhá! – hallatott sátáni kacajt Móze, de csak a látszat kedvéért, mert igazából nem sok kedve volt belemenni egy nyílt bunyóba. Inkább fensőbbségének tudatával távozott.

– Végre! – sóhajtott Tamás, amint becsukódott a lány mögött az ajtó. Cikis helyzet volt! Még csak az kellett volna, hogy Móze megpróbálja leszedni róla a lepleket, amikor neki az iménti, ezeregyéjszakás jelenet után éppen reggeli merevedése volt! Jesszum Pepi! Benézett a takaró alá, hogy megnézze, milyen állapotban van, de Dinó az iménti szóváltás után már összehúzta magát, így Tamás megnyugodhatott.

Jaa, tényleg! Ez már az új élet hajnala. Érdekes, most semmit sem érzett a tegnapi éjszakai eufóriából. Csak egyfajta mardosó kétséget: vajon sikerül Böbével tisztázni a helyzetet? Kiscsoport óta alig veszekedtek. Ha esetleg mégis, és úgy érezték, *annyira* igazságtalan a másik, hogy az szavakkal már nem elintézhető, akkor néhány ütésváltás után rendeződtek a dolgok. Ááá! Már ezt sem lehet, mert túl nagyok lettek hozzá. Pontosabban Böbe lett undok ebben a témában: két éve egyszer játékosan megbokszolta, mire szigorú hangon rászólt, hogy ne csináljon ilyet, mert fáj a melle. A nőknek ez érzékeny területe, mert egyrészt nagyon fáj, másrészt könnyen becsomósodhat. Ezt a hülyeséget! Akkor ki is röhögte, hogy mit nagyzol... neki még nincs is melle, de azért többé nem csapkodta meg. Nincs más megoldás: maradnak a szavak. Azokkal pedig olyan nehéz bánni!

Nagy nehezen felkászálódott, hogy aztán kakastaréj-formában égnek álló hajjal, trottyos fenekű pizsamanadrágban kicsoszogjon a zajos külvilágba. A korai kelés miatt a legnagyobb jóindulattal sem volt szuperszonikus vadászgépártnak nevezhető, tehát csak lassan és tapogatózva haladt a WC felé. Így fordulhatott elő, hogy Móze bosszúból

megelőzte őt, s dévaj kacajt hallatva berántotta előtte az ajtót. Ezen a reggelen sajnos nem volt eléggé kiegyensúlyozott állapotban ahhoz, hogy elviseljen egy ilyen traumát – mert a WC-től való megfosztottság minden férfinak óriási kín –, ezért dühösen belerúgott az ajtóba. Nem elég, hogy ébredésével búcsút mondhatott a szép táncoslányoknak és egy egész, összkomfortos birodalomnak, még a jelenben is megfosztják jogos trónjától?!

Csapkodása után ráadásként még édesanyjától is kapott egyet a tarkójára.

– Ne rugdosódj, édes fiam! – szólott a delnő. – Edd meg inkább a reggelidet! Különben is számolni akarok veled!

Puff neki! Anya benyelt valami móka-kapszulát, mert már kora reggel csinálja a fesztivált. Egyébként pedig kinek van ilyen égető szükségben étvágya? Úgy döntött, megelőzi a további honfoglalást, s inkább strázsálni fog, tehát zaklatott sétába kezdett az ajtó előtt fel-alá. Egy hirtelen hátraarcnál azonban majdnem felborította a konyhában megjelenő Apát, aki megfogta a fiát, és egyetlen orrszorítással lassabb fokozatra állította.

A családfő felbukkanására nyomban felneszelt a kalitkában szunyókáló papagáj, Kincses Gyufa is, és éles hangú rikácsolással követelte kibocsáttatását. Tamás néha irigykedett emiatt az apjára. Miért csak őt imádja így a papagáj? Pedig mennyi mindent megtett, hogy vele is jól érezze magát! Még biciklitúrára is elvitte. Igaz, az utazásról szegény Gyufának szörnyű emlékei maradhattak, mert ahhoz, hogy nyugton maradjon, be kellett őt cipzáragnia az övtáskájába. Próbált ugyan kis lyukat hagyni neki, hogy legalább levegőt kaphasson, de a gálád rögtön kinyomakodott rajta a fejével, és hosszan hörögve kiáltozta: „Help!” Mindezt egy nagyméretű lejtőn,

lefelé! Amikor a mountain bike több mint 50 km/órával száguldott alattuk! És ő egyik kezével visszapréselte a döglődő madarat (mert a torkára csúszott a cipzár), míg a másik kezével a kormányt tartotta. Hú! Mindkettőjük adrenalin-szintje az egekben járt! Tényleg, miért nem lehet az állatkereskedésekben madárhámot vagy kötőféket kapni? Milyen szép kirándulásoktól fosztják meg így a madárszeretőket! Ő csak tekerné a bringát, miközben a papagáj ott repkedne a pórázon a feje felett. Nagy sebességnél pedig úgy hasítana mögötte a levegőben, mint a vízisízők a vízen! Tökjő lenne! Gyufa is biztos hullára élvezné!

De egyelőre ez szóba sem jött, s a madár csak Apát imádta. Most is rászállt a vállára, és ott csipogott neki. Tamás ennek az undormányos jelenetnek a láttára még altesti görcseiről is megfeledkezett, s inkább behúzódott a fürdőszobába, tusolni. Aztán Móze testápolójával lekente a csíkjait. Igen... Tamásnak ugyanis csíkok voltak a combján és a fenekén. Ez volt az oka annak, hogy nyáron a strandon nem volt hajlandó levetni a pólót és a rövidnadrágot. (Jetire emlékeztető lábujjai miatt pedig a garfieldes zoknikat.) Állítólag a hirtelen nyurgulás okozta ezeket a tigrismintákat, és gyakran előfordul... De akkor is!!! Élete szívszaggató melodráává változott!

– Vajon miért olyan egy tizenhat éves srácnak a fenéke, mint a többször szült asszonyoké?! – kérdezgette naponta, a tükör előtt meztelenül szemlélve önmagát. Ezt a Jóisten direktre szórakozásból tette, ugye? Lenézett az égből, kiszúrt egy fiút, és azt mondta: olyan egyhangú ennek a gyerekek az élete! Turbózzuk már fel egy kicsit! S úgy lett, csak úgy dőlt odafentről az áldás: hónalj alá, ágyék fölé parókának beillő szőrmebunda mágneseződött, a képére, hátára pattanás-

szerpentin hullott, a hangszalagok helyére pedig egy kiszámíthatatlan köcsögduda került.

Anyának egyébként azóta nem mond el magánéletéről semmit sem, mióta... Éppen náluk gyűlt össze egy kis traccspartira az ÖTYE (Öreg Tyúkok Egyesülete), s Anya Tamás füle hallatára kezdte vigasztalni őket! Ne aggódjanak, már hamvas kisfián is ott vannak azok a rütyvedések, nemcsak rajtuk, úgy negyven körül. Majd... visszaemlékezni is borzasztó!... arra próbálta rábeszélni őt, hogy a nadrágját kissé lehúzza *mu-tas-sa meg előttük* terhességi csíkokkal kicifrázott fenekét! Ott ültek a nyanyák a kanapén sorban, kávécsészével a kezükben, miközben csigás szemekkel őt mustrálták!! Brrr! És hogy nevettek rajta, amint riadtan inkább a szobájába menekült! Tamás fontolóra vette, hogy bejelentést tesz a Családvédelmi Központban fiatalkorú sztriptízure való felbujtásának erőszakos cselekménye miatt.

Anya ezen a reggelen elég zajosan mosogatott, s ez mindig rosszat jelent.

– És te??? Veled mi történt az éjjel? – fordult a fürdőszobából előbukkanó fiához. Hangjának váratlan felcsattanása miatt (mint ahogy kottákon szokás) nyugodtan felírhatták volna a feje fölé: *fortissimo*. Ez a reggel folytatásos jelleggel Nagy Családi Perpatvarrá változott. És ebből az Anya feje felett villogó zenei jelzésből ítélve – melyet egy nagyzenekar vonós szekciójának is éppen elég lett volna kihegedülni – várható volt, hogy a dialógus hamarosan Nagy Családi Pofozkodássá fajul. Tamás igyekezett gyorsan végiggondolni, mit is művelhetett az elmúlt éjjel, de még egy értékelhető önkielégítés sem jutott eszébe.

– Nohát, nem tudod?! – állt meg tőle nem messze Anya, szakasztott mint Kovács Kokó István, mielőtt kiütni készült a

kiszemelt áldozatát. – Hát éjnek évadján meztelenül futkároztál az utca közepén!

– Éééén?? Nem tudom, honnan származnak az információid! – jelentette ki lihegve, mivel az orra előtt hadonászó két kéz elől igyekezett a legjobb lábtechnikáját igénybe véve eltáncolni.

– Ne ugrálj, mert nem érlek utol! – kiabálta Anya, de ekkor már a nagy, családi asztal körül fogócskáztak. Tamás mindig is szerette az efféle nagy, családi asztalokat, a sokoldalú kihasználhatóságuk miatt. Futólag elgondolkozott a kérdésen: vajon a nők miért nem tudnak csupán a szemük erejével büntetni? De nem volt ideje a végkövetkeztetésre, mert székek borultak, szülőanyja pedig ezt harsogta: – Áru! el fiacskám, ha nem vetköztél ki magadból az éjszaka, akkor hogyan került az imádott nadrágod a járda közepére?!

„Tényleg, a nadrág!” – jutott eszébe, de ezt nem érezte olyan nagy problémának, ezért csak megrántotta a vállát.

– Jaj, Anya! Olyan ócska volt már az a gaty! Hát kidobtam az ablakon. Nem is értem, miért kiabálsz miatta ennyire?!

Talán nem kellett volna grimaszolnia, mert hallani lehetett, ahogy arcának látványától Anya fejében egy hangos daiinngg!-gal megpattant egy túlfeszített agyrugó.

– Te ütődött! – kiabálta. – Legalább kivetted volna a zsebedből a lakáskulcsokat! A zsebpénzedet meg a diák-igazolványodat! Amiben pontosan fel van tüntetve a lakcímed! Kész csoda, hogy nem jött be ide hajnalban valami betörő!

Jesszum Pepi! Tegnap éjjel, az önfeledt balettozás közben erről tényleg megfeledkezett! Kínjában elröhögte magát.

– Hagyjátok már abba! – fogta magához az asztal heves mozgása miatt poharából kilötyögni készülő tejét Móze. – Legalább egyetlenegyszer nyugodtan szeretnék enni!

Különben is ha még sokáig futkároztok itt körbe, a kis hülye elkésik a suliból.

„Drága Móze!” – gondolt becézőn nővére, és sebesen öltözni kezdett. Azt az új, nagy zsebes farmert vette fel, amit idáig a szekrényben őrizgetett. És végre hallgatott Mózéra, aki többször is pocskéknak nevezte a ruhatárát, csupán azért, mert eddig az alaposan lestrapált darabokat hordta leginkább. Miért nem lehet azt megérteni, mennyivel puhább tapintású egy régi póló, mint egy beavatatlan?! Mindegy. Búcsút intett a meghitt slamposágnak, és felvett egy egészen frisset az eddig undorítónak nevezett szériából. Mindezek után ismét bevonult a fürdőszobába, és alaposan befújta magát sprayvel. Okulva a tegnapi fertelmes izzadságszagból, nem fukarkodott vele. Anya a kisia körül gomolygó illatködben harákolva pislogott, és nem tudta mire vélni ezt a nagy átváltozást.

Tamás egy büszke hím méltóságával húzta ki magát a fürdőszoba küszöbén állva, majd kihirdette az ámuló tömegnek, miközben önmagára mutatott:

– Üdeség, frissesség és férfias illat!

– Na meg másnapos bugyi! – nyögte hozzá az illúzióromboló Móze. A nők kaján vihogása hallatán rögtön lekonyult ajkáról a diadalittas mosoly. Jól van, jól van! Nem lehet minden elsőre tökéletes!

Mire a fésülködéssel is elkészült, Apa már kint ült a Fordikában, és elég ingerült volt. Ezt abból következtette ki, hogy induláskor elmulasztotta megsimogatni a kormánykereket. Rövid autózás után elérték a szokásos, reggeli csúcsforgalmat, és egyetlen mukkanás nélkül ültek a dugóban. Végre meglődült a kocsisor, és Fordika elindulhatott. Apa gyorsan a gázra lépett, hogy átérjen még a zöldön, mikor balesetveszélyesen elébe csalinkázott egy aprócska alak, aki

alatt gyönyörűséges, csillogó-villogó motor dübögött. Mindketten megijedtek, mert majdnem behajtottak az óvatlanba.

– Mit csinálsz, te balfácán, hogy rogya rád az ég! – üvöltött ki az amúgy udvarias vezető hírében álló Apa az ablakon. – Mindjárt rálépek a... – hogy micsodára akart rálépni, azt sohasem tudhatták meg. A børszerkóban feszítő, a böhömnagy Harley-Davidsonon kurta lábát előrenyújtva pipiskedő alak ugyanis megfordult, és így Apa a röhejes, buborék formájú bukósisak ellenére rögtön felismerhette. – Jó napot, főnök úr! – rebegette, miközben a helyzetet javítandó, bizonytalanul mosolygott és integetett neki. – Szép időnk van! – A főnök azonban nem volt süket, ezért feddően felemelte a mutatóujját, és ebből a mozdulatból Apa sok mindenre következtethetett.

Az újságban olvasható asztrológiai előrejelzés egyszerűen hülyeség. A Nyilas-szülött Apának ugyanis a mai napon mindenben sikeresnek kellett volna lennie, ezzel szemben 100%, hogy megint ugrott a fizuja mellől az év végi prémium. A francba! Ezen a munkahelyen így van ez már a kezdetektől. Apa fiatal korában szótlan, könnyen piruló, gátlásos ember volt. Első munkanapján egy meglehetősen mogorva kolléga mellé került. Csak dolgoztak, írtak egész nap, mindezt egyetlen mukkanás nélkül. Ekkor a fiatal Apa megpróbálta valahogy megtörni a csendet, és csak az illendő társalgás kedvéért az első, éppen eszébe jutó témával fordult társához:

– Izéé... Hallottam, amint a többiek beszélgették egymás között... hööö hmm... hogy van itt... hát szóval dolgozik itt egy olyan hülye, aki nálánál húsz évvel idősebb, randa és primitív nőt vett feleségül. Nem tudja véletlenül, ki lehet?

– De igen, tudom – hangzott a túl nyugodt válasz. – Én vagyok az.

Kész. Az akkor még iszonyúan szorongó Apa elvörösödött, és ezek után egy teljes hónapig nem szólalt meg. Még otthon sem. Természetesen ez az ember lett Apa közvetlen főnöke, vagyis ő Szörnyella de Frász pöttömnyi férje.

Tamás kiugrott a kocsiból a sarkon, s hirtelen belépillant a „Szigony” Kutya- és macska... bolt. Vajon várja-e ott ma is Böbe?

5.

Tamás nagyon begorombult, mert Böbe nem volt sehol. Ennyire mellre szívta volna a tegnapi dolgokat?! *Ezt egyszerűen nem teheti meg vele!* Hú, mit kap tőle, csak érjen be a suliba! Az nem lehet, hogy neki is agyára ment a pubertás, és hisztis tyúkká változott! Mivel más nem volt kéznél, ezért dühét az éppen arra járó kebelbarátjára, Csótányra zúdította, aki meglehetősen bamba képet vágott a haragos szavak hallatán.

– De biztosra mész, hapsikám! – mondta, miközben bal kezében egy jókora banánt szorongatott.

– Én, biztosra? – hökkent meg Tamás, és láthatóan nem értette ezt a furcsa kijelentést.

– Igen, biztosra. Hiszen neked az a lány nem a kis-tesód! És nem az izéd.

– Mizém? – kérdezett vissza Tamás.

– A birtokod – jutott eszébe Csótáynak a megfelelő szó. – Úgy süketelsz róla, mintha kötelessége lenne, hogy vigyázzba álljon, és itt várjon rád. Kincses Ferenc József császár fogadja a nép hódolatát.

Barátja sértődött hallgatásba burkolózott, de ez Csótányt egyáltalán nem zavarta. Felnyitotta a banánt, és jó nagyokat harapott belőle.

– Van egy meglepim! – szólt váratlanul. Kissé nehezen lehetett érteni, amit mondott, mert a nyelvén arasznyi banándarabok kapaszkodtak az utolsó leheletükkel, a torok fokhagymaszagú mélységei elől menekülve. – Szereztem szivart! Majd szünetben kipróbáljuk, oké?

A potyaslukk lehetősége kissé felvillanyozta Tamást. Elméje lámpásának e váratlan felpislogásától mindjárt feltámadt benne a rendezői hajlam.

– Dobd már el! És csukd be a szádat! – förmedt Csótányra, akinek a kezében sárga lobogóként lengedezett az üres banánhéj, nyitott, teli szája láttán pedig Anya előltöltős mosógépe jutott eszébe munka közben, ruhákkal megpakolva.

– Mindjárt! – csitítgatta cimborája, de szavaival ellentétben nem nagyon törte magát.

Az Afrika felől érkező meleg légtömegek valóságos tavasszá varázsolták ezt a november végi napot. A reggeli órák ellenére is volt ereje a Napnak, mindenki kigombolt kabáttal közlekedett az utcán. A lányok hátizsákkal vagy oldaltáskával a vállukon, csapatokban közelítették meg a sulit, az úttesten pedig a reggeli csúcsforgalom hömpölygött. Csótány a templom tetejéről startoló galambcsapatot figyelte, köztük kedvencét, egy kis fehér tarkát. Eközben igyekezett egy csoffadt, benzingőzben nevelkedett fácska közelébe farolni,

hogy a tövébe ejthesse a banánhéjat, persze kizárólag a biokertészkedés jegyében.

– Add ide! – mordult rá Tamás. – Nem szemetelünk! – mondta barátjának jó hangosan, kioktató hangsúllyal, majd mintha csak most vette volna észre a mögöttük lépkedő alakot, udvariasan előre köszönt: – Jó reggelt, tanár úr!

Paranoia Püpu elégedetten pillantott szeretett tanítványára, a mindenben oly kiváló Tamáskára, s megrovóan a kissé szétszórt Csótányra.

Továbbhaladása után Csotesz kirobbant:

– Hogy lehettél ilyen görény?! Miért nem szóltál?

Tamás csak dallamosan felkacagott, s odavetette:

– Te még kispályás vagy! – Míg ezeket a szavakat kimondta, látta barátja sértettségről árulkodó arcát, és nem értette önmagát: miért viselkedik így? De aztán nem gondolkodott rajta tovább, mert észrevett egy nagyméretű, zöld műanyag edényt. Kissé félve közelítette meg a céltárgyat, mert a mögötte lévő pad támláján – lábukkal az ülőkén taposva – három kopasz izom-pacsirta üldögélt. Nem tehetett mást: közel s távol ez volt az egyetlen hely, ahol megszabadulhatott a banánmaradéktól. Tamás ugyan megjátszotta a simlis nagyfiút Csoti előtt, de lesunyt pillái mögül azért ugrásra készen szemmel tartotta a bőrfejúeket is. Villámgyors mozdulattal feltépte a műanyag doboz tetejét, belevágta a szemetet, és már ott sem volt. Azt még félfordulat közben látta, hogy a bőrfejúek hitetlenkedve összenéztek, és ettől irtó büszke lett magára: micsoda elképedést váltott ki az ő kulturált viselkedése ezekből a vademberekből! Hát igen, csakis példamutatással lehet őket tanítani... Azonban még két lépést sem tehetett meg üdvözült mosolyával az arcán, amikor valaki nyersen utánamordult:

– Gyere csak vissza, bumburnyák!

Tamás összerezent, és meglehetősen elvékonyuló hangon kérdezte:

– Öhöm... Nekem szólt?!

– Ki másnak, kiscsávó?!

Az iménti nagymenőnek kissé megroggyant a térde, míg szívdobogva szembefordult a három hústoronnyal, akik egymás után ugrottak le a padról, és meglehetősen bepöccentnek látszottak. Csotinak rögtön előjött a pislogása, mint mindig, ha megijesztették. Tamás soha senkinek sem árulta el, hogy ő pedig tízéves koráig rendszeresen bepisilt éjjelenként, s erről úgy szoktatták le, hogy Apa egy érzékelőkkel felszerelt lepedőt terített alája. Ha a legkisebb nedvesség is hozzáért a finom kis drótokhoz, akkor bekapcsolt az éjjeliszekrényére szerelt kislámpa s mellette egy berregős csengő, melynek a csörömpölésére felébredt álmából, és a további csurgást leállíthatta.

– Ide! – kiáltott rá az egyik vadember, mire Tamás, mintha egy kutyakiképző iskola eminens négy lábú résztvevője lett volna – eléjük oldalgott. Csak éppen a farkok szolgálatkész, félelemteljes csóválása maradt le a képről.

– Verekedni akarsz? – kérdezték tőle, mire Tamás kétségbeesetten konstatálta, hogyha tovább feszítik idegi húrjait, akkor rövidesen neki is visszatér a csodatévő lepedő által meggyógyított problémája. Már csak annyi ereje maradt, hogy nemlegesesen megrázza a fejét. – Akkor meg mi a fenéért kötözködsz?

– Cscsak... a szeszemetet dobtam ki! – nyökögte, mire a legvehemensebb felcsapta a zöld színű műanyag edényt.

– Nézzél már! Nézzél a szemeddel! Hová dobtad?! Ez itt szemetes szerinted?!

Igen, valóban. Ez az izé tényleg nem kuka volt, hanem üdítőkkal teli hűtőláda. Az óvatlan Tamás pedig a fenevadak „boltjának” kellős közepébe hajította a banánhéjat. A keze jól láthatóan reszketett, míg odanyúlt, és kiemelte a dobozos kólák tetejéről a corpus delictit, miközben bocsánatkérő igéket rebegett.

– Most az egyszer! – mondta megenyhülve az, amelyiknek karika volt az orrcimpájában, emiatt jókedvében is felbazilikázott, fújtató bikára emlékeztetett. Tamás ismét megköszönte iránta való jószágukat, majd Csótánnyal egyetemben gyorsan eliszkoltak.

– Hol van az a szivar? – kérdezte egy sarokkal arrébb, ziháló mellkasára szorított kézzel. – Legalább hadd érintsem meg! Attól talán megnyugszom...

Csótány belenyúlt a táskájába, hogy előhalássza szerzeményét, s közben röhögött.

– Hogy te mekkora marha vagy! – mondta, miközben barátja kezébe nyomta a jókora dohányrudat.

Tamásnak nem maradt szabad agykapacitása arra, hogy megsértődjön, mert úgy érezte, most szabadult meg egy oroszlánokkal teli veremből.

– Majdnem leharapták a fejemet! – nyögte, de Csótánytól nem várhatott együttérzést, mert ő még mindig az oldalát fogta a nevetéstől.

– Ha láttad volna magadat! – és ijedt arcot vágott, mint Tamás az imént. Olyan élethúre sikerült a bandzsa szemű pofa, hogy Tamás visszaadta a szivart, és elmosolyodott.

– De vígan vagytok! – szólalt meg ekkor mellettük egy csengő hang. Böbe volt az. Arcára pillantva Tamás rögtön látta, hogy a lány nem haragszik már rá a tegnapiak miatt. Inkább mintha élénk kíváncsiságot vélt volna felfedezni a szemében,

amint őt vizslatta: vajon mit fog szólni ahhoz, hogy Robot vonatja maga után?

– Háj! – nyögte Robi, miközben Böbe háta mögé állt, és fél kézzel magához húzta a lányt. A görénység teteje az volt, amint száját oldalról Böbe hajához nyomta, s közben cinkosan a fiúkra kacintott!

– Ti... akkor... szóval – dadogta Tamás, miközben isten tudja, honnan szerzett erővel megfegyvelmezte önmagát, és negédes mosolyt varázsolt az arcára.

– Ja! – mondta Rob. – Kösz, hogy felvilágosítottál tegnap. Én aszitem eddig, hogy *ti jártok!* – Böbe felé fordult, és magyarázóan tette hozzá: – De összefutottunk tegnap a bulin, és a Tamás elmondta, hogy inkább testvérek vagytok, mint *úgy* barátok...

Ki tudja, miért, Tamás szerette volna leharapni saját nyelvét, kiköpni a flaszterra, hogy hangosan visongatva ugrálhasson rajta egy kicsit.

– Igeen? – kérdezte a lány kissé érdekesebb hangon. Egy talányos pillantást vetett Tamásra, majd hirtelen csak ennyit közölt: – Húzzunk innen, mert mindjárt kezdődik az óra.

Elmentek, Tamás pedig ott maradt, mert a lába belegyökerezett a járdába. Egyszerűen nem értette magát: miért van úgy oda? Örülnie kellene inkább, hogy Böbe talált magának valakit, aki majd pátyolgatja, ha neki éppen nincs rá ideje. Elvégre ő nem bébiszitter, és a kiscsaj nem lóghatott az idők végezetéig a nyakán!

– Menjünk már! – nógatta Csótány, mert vészesen közelített a becsöngetés.

Tamás, hogy el bírja viselni a külvilágot, egészen kicsi kora óta színházat játszott, fejben. Univerzálisát, nem olyan régimódit. Itt filmrészletek, reklámfoszlányok, menő fejek által

nyomatott szövegek, illetve saját élményei adták a belső műsort. Ehhez az egyveleghez igazította aztán hangját, viselkedését, nevetését (South Park) és a sumák dumáit egyaránt. Mert mennyivel könnyebb volt hirtelen Bruce Willis-re váltani, ha Anya felszólította, hogy mosogasson el maga után (pedig tudott dolog, hogy az *igazi* férfiak számára, akik amúgy az élet fontos dolgain töprengenek, ez milyen piti foglalatosság), valahogy így: „Na, mizujs, bébi?! Azt mondd, hogy még döglött macskát is találtál a lefolyóban? Kit érdekel?” –, mint végiggondolni, hogy szegény anyjának még mennyi munkája lesz a Tamás által celluxcsíkokkal és ételmaradékokkal eldugított lefolyó kipiszkálása, valamint a felhalmozódott piszkos edények elvakarása után ügyfelei könyvelésével, a vasalatlan ruhákkal meg azzal a böhöm nagy házzal egyáltalán. Az az igazság, hogy Tamás nem nagyon szeretett mozogni. Sokkal izgibb volt nagy utakat megtenni a távkütyü segítségével, a díványon fekvé. Míg dupla hangerőre állítva lehajózott a Travel csatornán, legalább nem hallotta Anya veszekedését, Apa morgását, legfeljebb az volt idegesítő egy cseppet, ha porszívózás közben eltakarta valaki a képernyőt. Tizenhat éves korára tehát a cserepes növények egyszerű, gondtalan életét élhette. Ráadásul a mimózák mindennapjait, akikről a családnak tudni illett, hogy a legkisebb külső érintéstől is megsértődnek, és összehúzzák a leveleiket. De most, basszuskulcs, valaki belerondított a cserépbe! Eltűnt a belső multiplex mozi, elfoszlottak az akcióhősök, dobbantott Albert Einstein, s nem maradt más a jelenben, itt, a folyosón állva, csak ő, Kincses Tamás, s a lelkében az elviselhetetlennek tűnő, megmagyarázhatatlan szomorúság.

Valahogy összeszedte magát, és Csótány után vánszorgott. Böbe összejött Robbal. Robbal, aki a folyosón állva éppen most is telefonál. Tényleg... miért kell egy ennyi idősrácnak még a suliban is mobilon dumálni valakivel?!

6.

Az első két óra magyar volt, Miki bával, aki igazi, húsvér hapi, nem úgy, mint a tanári kar savanyú uborka jellegű nagy többsége. Akik természetesen ferde szemmel nézték munkásságát, de mivel eredményes volt – vagyis diákjai jól szerepeltek iskolák közötti versenyeken is –, nem tudtak belekötni. Miki bácsi ugyanis túl zajos volt egy ilyen konzervatív szellemiségű iskolának. Szenvedélyesen gitározott és énekelt, sokszor órák közben is, mert azt akarta, hogy a gyerekei *átérezzék* egy-egy kornak a hangulatát. A versek pontos elemzéséhez nélkülözhetetlennek tartotta a kor-szellemmel való megismerkedést. Nemcsak magyar nyelvet és irodalmat tanított, hanem filozófiát, világtörténelmet is. A szerelmi költészet révén pedig nem hagyta ki az aprólékos szexuális felvilágosítást sem. Egyszerűen gondolkodni tanította őket, s így lassanként az óráin elvesztették a görcösségüket, és röhögés közben rájöttek: a tanulás nem feltétlenül unalmas foglalatosság.

Molière-ről tanítva például elhatározta, hogy eljátszanak egy apró epizódot, s így megismerteti velük a kulisz-szatitkokat, s bevezeti őket a színpalak mögé. Beszélt az egyik színházzal, és megszervezte, hogy valódi, korhű jelmezekhez

juthassanak. Éppen ezen a napon volt a ruhák megtekintése, vagyis az egész osztály felkerekedett, és átballagott a közelben lévő kis színházba.

Mindenki vidáman zsongott, még Csótány is feldobottnak tűnt, csak Tamás maradt mogorva. Próbálta megfogalmazni önmagának, mi a csuda lehet az, ami ennyire bizgatja, és lassan rájött: iszonyatos hiányérzete van. Mintha elveszített volna valamit... vagy inkább valakit. Eddig mindig számíthatott Böbére, jelenléte olyan természetes volt számára, mint a testvéréé akár... de ez a biztonságérzet mostanra már érvénytelenné vált. Az ő territórium, alattvalója (alias Böbe) ellépett mellőle, és Robbal jár. Persze ettől a barátságuk működhetne tovább... De vajon miért gondolja azt, hogy ki kellene fúrnia kétoldalt a baseballsapkáját a szarvaknak? Csak nem azért, mert úgy érzi, megcsalták? Vajon lehet az ember *ennyire* féltékeny egy barátjára? Ha, mondjuk, Csotesz mától kezdve mással kezdene haverozni, akkor is ennyire becsapottnak érezné magát? „A kis dög! Randa béka”- efféle csúfságokat súgott magában, mert olyan iszonyú gyűlölet borította el az agyát. Nem ismert önmagára. „Mi az ördög történt velem?” – töprengett. Hirtelen eszébe jutott egy dolog, és megtorpant, a mögötte jövő pedig nekicsapódott a hátának.

– Mennyé! má! – tolták meg a többiek, mert ez a lecövekelés éppen a zebra közepén történt, miközben zöldről pirosra váltott a lámpa.

A szívét összeszorító jeges rémülettől kellett megállnia, mert egy rémisztő, szörnyűséges, el-kép-zel-he-tet-len dolog jutott el az érzések elől gondosan eldugaszolt tudatáig. Lehetséges, hogy ami most a lelkét hasogatja, az nem más, mint *szerelem*? Nem... Neeem! Kizárt. Igen, az ember nem

szerethet bele egy barátjába, aki történetesen lány! És különben is ő nem erre a kis dugótípusra bukik. Külsőleg sokkal jobbat képzelt el magának. Szóval ez csak egy ferde ötlet lehetett, mint egy matematikai egyenlet rossz végeredménye. Egy körülményt, egy x-et elnézett, ezért újraindította a számolást. Igen. Szóval ha Csótány ma kijelentené, hogy többé nem lesz a cimborája, az *éppen ennyire* fájna neki. Így van, és punctum.

Ahogy beléptek a színházba, ösztönösen lehalkították a hangjukat, mintha templomban lettek volna. Miki bá vezényletével eljutottak addig a helyiségig, ahol a számukra elkülönített ruhákat tárolták, egy hosszú állványra gondosan felaggatva. Itt már elszabadultak az indulatok. Mint a sáskahad, úgy estek a tollas kalapoknak, a dobozba tett parókáknak és a cifra ruháknak. A bányarédek hangosan sikkantgattak örömben, ha egy-egy szebb darab jutott a kezükbe. Illetve a kellőbb példányokat akár tettlegesség árán is megpróbálták kicsavarni a másik markából. Tisztára, mint Anya meg a barátnői, élvezetes turka-bálás látogatásaik során.

Csótány azonban valami jobbat talált ki. Belső zsebéből előhúzta, egy gyors mozdulattal Tamás felé mutatta a szivart, majd visszadugta, hogy Süsü sárkány Sárkány-fűárúsának összeesküvői modorában, jelentőségteljesen kacsingatva félrehívja őt. Tamás tehát – hogy ne legyen feltűnő – találomra felragadott két kupac ruhát, és elsasszézott egy ablak melletti öltözőfülke felé. Maga a „fülke” kifejezés tulajdonképpen nagyzolásnak tetszett, mert csak kiaggatott régi függönydarabokról volt szó, de a célnak éppen megfelelt. Kicsit tovább húzták a görgőkön, így takarva jutott nekik egy ablak, melynek feléjük eső szárnyát szellőztetés céljából gondosan kinyitották. Nagyon izgatottak voltak. Egyszer már cigarettáztak, csakhogy

Csotesz az égő gázcsova fölé hajolva próbálta meggyújtani a szájából fityegő cigarettát. Öreg hiba volt, ezt azonnal belátták, ugyanis Csoti szőke haja a lánggal érintkezve rézsútosan haladó vonalban leégett a fejről, mintha letarolták volna, és csak bűdös, összepöndörödött itt-ott szálak maradtak a helyén. Azt a pánikot! Csoti még könnyezett is, annyira sajnálta gondosan belőtt séróját. De így, megérve a feladatra, túl a nullásgép okozta tarnyírás katartikus örömein, már mindent precízen előkészített. Vagyis ellopezolta otthonról az apja öngyújtóját.

– Mindenki vegye fel a kiválasztott ruhát, és aztán tartunk egy próbát! – harsogott Miki bácsi a rongyon túli világból.

Csotesz egy szertartásmester méltóságteljességével a szájába helyezte a szivart, majd felpattintotta az öngyújtót, és az apró, hegyes lángnyelvnél alaposan körbejáratta a dohányrúd végét. Tamás ezalatt a felhívásnak eleget téve gyorsan ledobta a ruháit, és megnézte a kiválasztott cuccokat.

– Basszuskulcs! – nyögte. – Ez egy Zulejka-ruha, nézd már! A tied pedig törpejelmez! Kimegyek, és hozok valami mást.

– Nem! Nem mész sehová! – ripakodott rá a füstkarikák mögül a haragos szemű Csótány. – Azt tenné be az ajtót, hogy felfedezzenek, amint... Ha szólítanak minket, én majd kimegyek mint törpe, te pedig itt maradsz a szivarral. Ebben a felfordulásban úgysem tűnik fel senkinek, hogy hiányzol! Szerepet úgysem osztottak rád, ugye?

– Ühüm! – mondta Tamás, miközben elgondolkodva forgatta kezében a török lányszerelést. Hirtelen úgy érezte, akkor tudna megszabadulni leggyorsabban a szomorúságától, ha belevetné magát a játékba. – Mi lenne, ha felpróbálnám? – vigyorgott barátjára. – Itt benn úgysem látná rajtad kívül senki!

– Állítólag azok az emberek szoknak rá könnyebben a dohányzásra, akik kiskorukban sokáig cumizták az ujjukat. Ez az egész valami anyapótlék vagy mifene – mondta Csotesz.

– Add már nekem is kicsit! – türelmetlenkedett Tamás. Csótány jó barát volt, így rövidesen megkapta. Tamás nem cicózott vele, hanem azonnal megszívta a szivart, de olyan erősen, hogy kétoldalt belyukadt miatta az arca. Ahogy végigáradt a tüdejében a durva füst, egy pillanatra se kép, se hang, és ő bizony nekibukott a falnak.

– Na, mi van?! – kérdezte a törpegúnyájának nyakkivágásából előbukkanó Csoti, aki öltözködés közben szerencsére nem láthatta cimborája arcán a végkifejletet.

– Sesemmi! – mondta kissé fojtottan Tamás, aki szerény eszköztára ellenére ismét megpróbálta a nagymenőt alakítani, vagyis bukott helyzetéből azonnal fölegyenesedett. – Ez nem ám szintetikus bűz – hörögte olyan borostás hangon, mint Al Capone legalább. – Erről a cumiról érezni, hogy növényből van!

– Ó, ye! – kontrázott neki a Törpe, aki fejére biggyesztette furcsa kis sapkáját, és felhúzta lábára zöld színű, kunkori orrú, a végén csengettyűs topánját. – Add vissza!

Ééééédekes... Tamás egyáltalán nem tiltakozott, hanem mintha igyekezett volna megszabadulni vágyai eddigi tárgyától. Míg Törpecsótány pőfékelt, addig ő gyorsan átvedlett Zulejka hercegnővé. Kissé szőrös felsőtestére mű ékkövekkel díszített top került, mely szabadon hagyta csodálatos vállát, mellkasát és hasát is. A fő szám azonban mégis az alulra kerülő fortély, a fátyolnadrág volt. Az áttetsző fátyolanyagon keresztül meglehetősen bizarr hatást keltett szőrös lábának látványa... De a pöttyös alsónadrágjának tetejére felhúzott csillogó-villogó flitterekkel kivarrt, piros

színű háromszög-selyembugyi egyszerűen észvesztőnek bizonyult! Két madzaggal tudta szorosra húzni a derekán, melyeket aztán csomóra is kötött, hogy az egész a lehető legpasszosabb legyen. Csótány úgy érezte, menten elpusztul a röhögéstől. És ami a legrosszabb volt az egészben, nem lehetett kedvére, hangosan üvöltve nyeríteni, hanem vissza kellett fojtania virágos jókedvét. Így fuldokoltak együtt csöndben a füsttől és a nevetéstől, a szűk ficakban. Csótány úgy vélte, ezt már nem lehet fokozni, egyszerre csorgott a könnye, és kellett visszafojtania a pisilést. Tamás azonban mégis tudta úberelni önmagát: fejére csapta a török lánykához illő fátylas kis fejrevalót is, s aztán kék színű, félig lecsúszott bokazokniját balettcipellőként használva, nőiesen toppantgatva, hajladozva misztikus fátyoltáncba kezdett. A mű címe lehetett volna, mondjuk, egészen avantgárd: „Csajkovszkij: *Hattyúk tava...* felett lebegő nagy fülű denevérlány csintalanságai”, esetleg „Egy rozmárbébi erotikus fantáziái” – vagy ehhez hasonlók. Csótány úgy vélte, nagypapa korában sem fogja elfelejteni e megbuggyant balerina mutatványát.

– Színészek, sorakozó! – hallatszott egészen közlről Miki bá hangja. Csak pár lépésnyire lehetett tőlük, és ettől mindketten pánikba estek.

Csótány remegő kézzel próbálta ártalmatlanná tenni a bűzőlgő szivart, azonban az erős füst annyira megártott neki, hogy jobbra-balra ingott szédültében. Ezenkívül minden erejét latba kellett vetnie ahhoz, hogy fékezze magát, mert a reggelire behabzsolt banán és Túró Rudi már összeturmixolt formában kitöréssel fenyegette gyomra mélységeiből. Tamás ezalatt saját harcát vívta. Kapkodó, ügyetlen mozdulatokkal igyekezett letépni magáról a lányruhát. „Istenem, add, hogy sikerüljön!” – fohászzkodott magában, ám meg kellett

állapítania, hogy ő egy agyatlan tulok, mert meggondolatlanul képes volt csomóra kötni a fátyolnadrág derekának madzagját! Csomóra! Majdnem sírt dühében, és úgy gondolta, kiveti magát inkább az ablakon, minthogy szégyenszemre így húzzák elő az öltözőfülkéből.

– Segíts, kérlek, kérlek! – könyörgött Törpe barátjának, aki összeforduló szemmel bandzsított ugyan, de átérezte a helyzet minden fonákságát. Végre a padlóhoz verve eloltotta a förtelmes szivart, és azonnal munkához látott. Próbálta közel hajolva megnézni a befeszült bogot, ám meglehetősen ingadozott csengőbóbi-tás feje.

– Ne ugrálj már annyira! – ripakodott sutyorogva Tamásra, aki ennek hallatán úgy érezte, megtébolyodik.

– Nem látod, hogy meg sem mozdulok éppen?! - nyűszítette, és be kellett látnia, hogy Csótány szépszerével sehogyan sem boldogulhat. – Tépd le! Tépd le! Tépd le! – utasította imára kulcsolt kézzel, és ekkor Csótány megpróbálta elszakítani a vékonyka kötelet. Feszítette, húzta, csavarta, ám ettől a csomó csak még szorosabbra húzódott, de annyira, hogy már alaposan belevágott Tamás bőrébe is. Az anyag pedig szívósan ellenállt. – Bicska! – csapott fátyollal borított homlokára Zulejka. – Nincs késed vagy ollód, amivel szétnyírhatnánk?!

– Mi a frásznak cipelnék ilyen magammal?! – kérdezett vissza sűgva, hisztériás hangon Csótány. – De tudod, mit?! Majd a fogammal! – Azzal letérdepelt Zulejka elé, mély lélegzetet vett, és Rex felügyelő módjára megpróbálta a barátja hasának feszülő kötélzetet szétrágni.

„Ez lett a veszünk, mind a kettőnk veszte” – énekelte egy régi szononban Karády Katalin. A fiúk ugyanis nem is sejtették, hogy a közelükben lévő Miki bá összehúzott szemöldökkel

méregette a heves mozgásokat végző függönydarabot, ami mögül toporgás és ideges hangok hallatszottak. Miki bának abszolút hallása volt, ezenkívül pedig jó (nagy) orra. „Aha, ezek suttyomban dohányoznak!” – gondolta somolyogva, és közelebb lo-pózott. Igaz ugyan, hogy kitűnő pedagógus hírében állott, de amit ezután mívelt, az talán nem tartozott a legjobb húzásai közé. Egy hirtelen mozdulattal ugyanis félrerántotta a Tamásékat takaró függönyt.

A hatás leírhatatlan volt. A kezdő pillanatokot Törpecsótány nem láthatta, mert ő éppen barátja hasának feszített homlokkal, elnyomódott orral, térdepelve rágott, de Tamás szembekerült tanárával, mögötte pedig a már különböző jelmezekben pompázó osztállyal. Látnia kellett Miki bá hitetlenkedő, meglepett arcát, és a többiekét, akik rögtön félreértelmezték a jelenetet, és ujjukkal mutogatva elkezdtek üvölni. Csótány erre fordult meg, s egyik kezével megtörölte enyhén nyálassá vált száját. Miki bácsi persze azonnal visszahúzta a függönyt, de ezzel az elkésett mozdulattal már nem tudta megvédeni a fiúkat a külvilágtól. Egyébként külön jógalézésre volt szüksége ahhoz, hogy zavart nevetés nélkül viselje el a két gyerek szerencsétlen helyzetét. A búskomorra vált törpéét és a bánatos táncosnőét, kinek lefátyolozott arcán könnyek csurogtak, miközben egy jókora – igaz, már eloltott – szivar lógott ki a szájából. A nagy sietségben Csótány jobb dugi hely híján ugyanis oda nyomta.

– Mit csináltok ebben a jelmezből? És így??

Csótány mintha megkukult volna, Tamásnak pedig nem jött ki hang a torkán. Csak mozdulatokkal tudta jelezni a kínos nadrág és a csomó esetét. A tanár úr éles elméjű férfi volt, ezért rögtön megértette a helyzetet.

– Ezt eltoltam, ne haragudjatok! – mondta becsületesen, mire bocsánatkérését a fiúk csak fáradt kézlegyintéssel fogadták.

– Én többé nem megyek innét ki! – suttogta Tamás, mire a tanár úr megértően bólintott.

– Megpróbálom elsimítani a dolgot! – ígérte.

Tamás és Csótány egymásra sem bírtak nézni, csak némán gubbasztottak. Mintha a felcsattanó gúnyos röhögés legéppuskázta volna őket.

Miklós bá ezalatt próbálta lecsillapítani a többieket. Megkérdezte az osztályt, hogy szerintük mit láttak, mire Robi pontosan elmondta, minek voltak a tanúi:

– Ez a két homokos éppen egymást macerálta! Már osztálykiránduláson is ezt csinálták! Tankérem, ne próbálja szépíteni, hát saját szemünkkel láttuk!

– Elhiszitek nekem, ha határozottan állítom, hogy nem ez történt?!

A lányok bólogattak, a fiúk azonban csak vigyorogtak a dolgon. Miklós bácsi pedig a tőle telhető legszínesebb előadásmódban vázolta a helyzetet, egyszerre játszva el a kettős szereposztást, Törpét és Tündérlányt, egészen a végkifejletig, a megszégyenítő nyilvánosságig.

– Éreztétek át, milyen lehet a másik oldal is! Miként eshetett *nekik* ez a röhögés!

– Hogy sírva ne fakadjak én is! – hangzott Rob beszélője, melyet csak az udvartartása díjazott. Böbe kissé el is húzódott a közeléből. Miklós bácsi pedig beszélni kezdett arról, hogy ne alkossanak véleményt semmiről első pillantásra, még akkor sem, ha a helyzet ehhez hasonlóan megdöbbentő. Ez az epizód szerinte olyan volt, mintha Mr. Bean adta volna elő.

– Ismeritek a nyíltságomat, ha most tényleg valami *olyanon* kaptam volna őket, akkor előadást tartanék nektek arról, miként fogadjátok el a másságot. De nem erről van szó. Bárki közületek bármikor nevetségessé válhat, én még saját magamról is tudnék példákat mondani...

– Halljuk! – morajlott fel az osztály.

– Jó, de először szeretném megkérdezni, van-e valakinél kisolló. – Az egyik bányarém jelentkezett. – Akkor kérlek, vidd oda Tamásnak, hogy végre megszabaduljon attól a szerencsétlen jelmeztől.

Míg a lány kivonult, és benyújtotta a függöny mögé a manikűrrollóját, mindenki hangosan kuncogott, de ennek a nevetésnek már más csengése volt.

– Szóval, egyszer elvittem egy gyönyörű lányt vacsorázni. Pechemre paradicsomos spagettit rendeltem – kezdett bele a történetbe Miki bácsi. – Irtóra ügyeltem arra, nehogy leegyem magam, mert a nők nagyon figyelnek az ilyesmire, s én szerettem volna befűzni szívem hölgyét, tehát jó kis történeteket meséltem, amiken nagyokat nevtünk. Dallamosan felkacagtam, és közben visszafelé szívtam a levegőt. Rendes körülmények között nem hallatok ilyen hangokat, azonban egy ilyen klassz lány okozta izgalmak görcsössé teszik az idegrendszert. Ettől a szerencsétlen röhögéstől az éppen bekapott tészta meggondolta magát, és ahelyett, hogy szépen lenyelődött volna, szárnyra kapott, és elindult az orrüreg felé. Képzeljétek el: ott ültem szemben álmaim asszonyával, akit ezerszázalékos erőbedobással el akartam kábítani éppen, és ekkor az orromból előhimbáldzott egy kecsapos spagettiszál! – Egyenesen Rob szeme közé nézett. – Mégsem tartom magam ütődöttnek vagy tökfilkónak. Egyszerűen így jött ki a lépés!

Mindenki nagyot nevetett, még Tamás is elmosolyodott kissé, annak ellenére, hogy úgy érezte, még a bőre is izzik a szégyentől. Lassan összeszedelőzködtek, mert közeledett az óra vége. Csótány és Tamás igyekeztek kicsire összehúzni magukat, hogy ne keltsenek feltűnést. A sor végéhez csapódtak, és pillantásukat kizárólag csak a földre szegezték, mert attól tartottak, hogy gúnyos arcok röhögnek szembe velük.

– Nincs vész, ne izgulj! – lépett Tamás mellé Böbe. – Egy-két nap, és mindenki elfelejti, mi történt.

– Szerintem pedig amíg élünk, nem tudjuk lekaparni magunkról, hogy... – Tamásnak itt elbicsaklott a hangja. Szerette volna, ha Böbe soha nem látja őt megalázottnak. Kicsi koruktól kezdve fölényben volt vele szemben, sőt, kissé le is kezelte őt, úgy, mint a családtagjait. Egy férfi számára ez a megszégyenült állapot az abszolút nullpont. – Na, mi a pálya? – nézett Böbére olyan undokul, mintha hirtelen egy maszkot passzított volna az arcára. – Jobb lesz, ha visszahúzol a nagypofájú Robikádhoz!

Böbe elsápadt arccal, hitetlenkedve nézett rá. Ezt a nyers, durva hangot még nem hallotta tőle. Hiszen ő jó szándékkal közeledett, csak segíteni próbált. „Ha te így, akkor én is így” – azzal hányavetin megrántotta a vállát, és visszalépett a sorba, a barátnője mellé.

Tamás belegyűrte öklét a farmerdzsekije zsebébe, miközben vészesen remegett a szája széle.

– Teljesen meghibbantál? – kérdezte Csótány.

Tamás tudta, hogy az előbb olyan durva stílust engedett meg magának, amit nem lett volna szabad. Ha a lány ezt régi, balhész játékok alapján kiegyenlíthetné, akkor minimum egy alapos, eget rengető fenékebe rúgás járt volna érte. Csak annyit

kellene tennie, hogy kinyújtja a kezét, és bocsánatot kér, de képtelen volt erre. Túlságosan megalázott és túlságosan büszke hozzá. Fenéig ürítette inkább a méregpoharat.

7.

„Vajon merre visznek engem a holnapok?” – töprengett, és ebben a pillanatban képzelt jövőjéből nem a szokott, vidám fantáziaképek villantak elő, hanem maga a siralom. Végül már megvetett hajléktalanként látta magát, amint rongyos ruhában koldult az utcán. Egyetlen barátja egy hosszú madzagon maga mellett vezetett, sűrű bundás csatornapatkány volt, kinek nyakában megható kis tábla lógott: „Bodri kutyám”. Majdnem elzokogta magát. Nem, nem engedheti el magát ennyire! Erősen próbált Gröönlandi Báálnára, a biológia-tanárnő-re koncentrálni, aki arról beszélt, hogy a legközelebbi órán szívet fognak boncolni, mely nemes szervet osztálypénzből, egy közeli húsboltban kell majd megvásárolniuk. Az osztály azért hívta a tanárnőt Gröönlandi Báálnának, mert mély hangján folyton a cetekről mesélt, és hogy nyomatékot adjon fontosságuknak, hosszan elnyújtotta a szavakat. Szóval szívboncolás lesz legközelebb. Tamás úgy vélte, hogy az övét már éles szikével több helyen is megmetélték: először a nők, aztán pedig az osztály. Nem, ő annyira béna, hogy még koldusnak se lenne jó, hanem egyszerűen el fog veszni. Egyre jobban apad, zsugorodik a teste, a végén nem marad belőle semmi, és nem fog hiányozni senkinek sem. Ha pedig meghal majd, egy könnyű sóhaj szakad

fel a világból, mint aki láthatatlan terhétől szabadult meg éppen. Hát nem kell ettől a szívnek megszakadnia?!

Valahogy áttengődtek az órákat, és igencsak nagy mázlijuk volt abban, hogy egyiküket sem feleltették. Minél előbb szerették volna maguk mögött hagyni az iskolájuk nyomasztó épületét, hogy kicsit kiszellőztessék a fejüket, és kóborolhassanak egyet. Csótány meglehetősen gyakorlatias észjárású volt. Tamás is ebben bízott, miközben a közeli liget felé tartottak, és barátja töprengő arcába nézett.

– Mit tegyünk most? – kérdezte.

– Vonuljunk illegálisba! – sóhajtotta Csótány. – Az biztos, hogy soha többé be nem teszem a lábamat ebbe a suliba!

– És hogyan?

– Átiratkozom egy másikba.

– Nem gondolod, hogy felesleges? A hírünk akkor is elkísér!

Csótány arca egészen eltorzult, mert alig bírta visszatartani a könnyeit.

– Igaz, a hírünk akkor is elkísér! – mondta elkeseredetten, majd lesunytt pillái mögül éppen csak egy pillanatig, de Tamásra emelte a szemét. – Ezenkívül – folytatta homlokáig elvörösödve – nem mutatkozhatunk többé együtt...

Ez a kijelentés úgy csapott kettejük közé, mint egy teljes súlyával lezúduló guillotine. Tamás nem vitatkozhatott vele, de rettenetesen fájt a szíve azért, hogy Böbe után elveszíti Csótányt is. Egyetlen napon a két legjobb barátját! Ezt az ökörséget! Olyan erős düh támadt fel benne, hogy azt hitte, szétduzzan, mint az a vízzel felfújott kotongumi, amit múlt héten brahiból ledobtak a hetedik emeletről, hogy az aszfaltnak csapódva a járókelők között fröccsenjen szét. Nagyot ütött öklével a levegőbe, majd rugdalózott is egy keveset, mert a mérgétől láthatóan túlpörgött.

– Most mindjárt beállok az idegenlégióba! – hadarta, miközben szemében őrült fény csillogott. – Vagy tudod, mit?! Legyünk anarchisták! Itt egy rendőrautó, köpj rá a szélvédőjére, én meg szétkenem!

Mielőtt Csotesz válaszolhatott volna, észrevette, hogy az említett rendőrautóban rendőr is ült, aki eddig lehajolva keresgetett valamit az első ülésnél, de most az iménti szöveg hallatán felegyenesedett, és vastag hangján kiszólt az ablakon:

– No, kishaver, azt nem ajánlanám!

A két fiúban automatikusan felvillant a „Menekülj!” utasítás, és villámgyorsan eltűntek a közeli ligetben.

– Azt nem mondhatnám, hogy unatkozom melletted! – lihegte Csoti, majd némi leskelődés után – hiszen nem tudhatták, futnak-e utánuk rendőr rohamosztagosok és csattogó fogú nyomozókutyák – behúzódtak egy árnyas bokor mögé, és leültek a padra.

Tamás elméje most sem pihent, mert ismét felrémlett neki valami.

– Nem tudnál szerezni a nagybátyádtól orvosi igazolást? Nem mennénk be két hétig, azalatt minden elsimul majd, elfelejtik az egészséget, és újra...

Csoti fáradt hangon közbeszólt:

– Az orvosi igazolás jó ötlet. De egyszerre csak egyikünknek. Ha most mindketten megbetegszünk hirtelen, az túlonúl gyanús, és én nem akarok a bátyámnak rosszat. Hogyan döntsük el, ki legyen az a szerencsés?

– Húzzunk sorsot! – mondta Tamás, és egy kavicsot emelt fel a földről. – Ha eltalálok, melyikbe rejtettem, akkor tiéd a lehetőség, ha nem, akkor az enyém, oké?

Csótány átérezte a helyzet komolyságát, és bólintott. Tamás szabályosan látta, hogy fejében, a belső színpad

melletti zenekari árokba éles fénycsóva vetült, és egy dobos emelkedett fel. Ez a halk dobpergés kísérte aztán Tamás minden mozdulatát. Háta mögött helyet keresett a kavicsnak, és az egyik öklébe rejtette. Aztán előhúzta őket, és Csoti elé emelte kinyújtott két karját, aki hosszan töprengett, majd döntött. Rácsapott Tamás bal oldali öklére, akinek ekkor minden reménye szertefoszlott. Abban a markában volt ugyanis a kő.

Csótány már rég nem volt mellette, amikor ő még mindig a padon üldögélt. Nem is hallotta, hogy szólt hozzá, nem érezte, amint együtt érzően megütögette a vállát, s elköszönt. Érdekes: három nappal ezelőtt még nem is tudta, milyen gazdag ember volt. Két klassz baráttal, nyugodt iskolai pályafutással, ahol matektudásával egészen nagy elismertségre tett szert... Így elszúrni ezt az egészséget! Ezek után mindenki csak rajta fog röhögni. Ismerte Robot: ha valakire rá tud lépni ormótlan, vasalatos Martens-bakancsával, arra könyörtelenül rá is tapos. És vele Böbe miatt dupla élvezettel szórakozik majd.

Hazaérve megszimogatta Lütyő felügyelőt, aki elfeledte már bedunasztolását, s hálásan törleszkedett a lábához. Odabent a házban családja többi tagja az esti tornát sugárzó televízió előtt tevékenykedett.

– Hol voltál ilyen sokáig, kicsim? – kérdezte Anya oldalra sasszézás közben, lihegve.

– Bent kellett maradni a suliban, a diákszínpaddal próbáltunk – válaszolta a lehető legközömbösebb hangján, és erősen remélte, hogy jóanyja nem figyel fel rá. Mert a nőknek van valami hatodik érzékük ahhoz, hogy kiszúrják a leghalványabb belső megrogyást is. De mákja volt, mert Anya most bőszükén hadakozott a gyakorlatokkal, Apa pedig egy

haldokló ékszerteknőc szívfacsaró pózában hanyatt feküdt, és az égnek lengette húsos lábát. Ezen mindenki nevetett, mely virgoncság erősen a torna rovására ment.

– Apa, ne izélj már! – utasította zengzetes szabatossággal Móze, de a Hivatal Gyöngye láthatóan nem zavartatta magát.

– Csodálatosan izmos a lábam! – mondta lelkesen a levegőbe biciklizve, csak úgy rengett belé sörhasa. Anya és Móze egymásnak dőltek a nevetéstől, ugyanis Apa lába valóban ellenállhatatlan volt. Bizony! Ilyen egyenletesen lapos, 46-os méretű lúdtalpakat nem lehetett ám mindennap látni!

– És a hasizomgyakorlatok? – kérdezte kuncogva Móze, mire Apában rögtön alábbhagyott a kalimpáló vidámság. Morcos arcot vágott, majd oldalra hengeredett, mint a tengerpartra kisodródott kisbálnák, és kijelentette, hogy ettől az izzadságos munkától elfáradt, s teste verejtékét lemossa a fürdőszobában. Családfői méltóságának teljes tudatában négykézlábra emelkedett, így elmászott a kanapéig, amibe aztán megkapaszkodhatott, s egy igazi élsportolót idéző ruganyossággal, hangosan nyögdécselve felállt. A vihorászó nők sorfala előtt, felhúzott orral a kalitkáig masírozott, hogy kiemelje állandó úszótársát, Kincses Gyufát, a vállára ültette, majd egymásnak dűnnyögve, csipogva eltűntek a fürdőszoba irányában.

Tamás csillogó szemmel figyelte a tévé előtt fújtató maradék családtagjait, és meg kellett állapítania, hogy soha nem érzett még hasonlót. Zizi lett az agya az izgalmaktól vagy mi... de valahogy nem tűntek olyan gyökér kis liliputiknak, mint egyébként.

– Olyan szerelmes vagyok! Holnap találkozni fogunk! – folytatta a társalgást törzskörzés közben Móze. – Azt mondta, vegyem fel a legszebb ruhámat, mert fontos! Biztos elvisz

valami jó kis étterembe! Csak az aggaszt, hogy túlságosan függ az édesanyjától...

– Mama kedvence? – sóhajtotta Anya. – Abból még lehetnek gondok! Főleg, ha a drága Mama mindenbe beleszól. Nemcsak a pénztől szédültél meg így? Mióta ezzel a férfival jársz, nem vagy igazán önmagad. Állandóan görcsölsz, hogy elég jó vagy-e neki. Ennek nem örülök, kicsikém...

Mielőtt Móze mondhatott volna védekezésképpen bármit is, nagy szárnycsattogás és rikoltozás hallatszott a fürdőszobából.

– Apa! Ugye nem óhajtottad belefojtani a kismadarat a vízbe? – kiáltott Anya.

– Áááá! Neeem! – válaszolta Apa. – Saját akaratából ugrott bele!

Tamás felpattant a fotelból, és a szárnyverdesés irányába indult, mivel jól ismerte szülőapját. Vagyis azt, hogy Apa, aki nagyon kényes a szaglására, megátalkodottan állította, hogy Gyufának mindig poroscsibe-sza-ga van. Ezért mosási célzattal, a vízbe fojtogatáshoz kísértetiesen hasonló eljárással többször is alámerítette szegényt, aki normális, bár igaz, hogy citromsárga nimfapapagájként nem dicsekedhetett sem vadkacsa ősökkel, sem rászabott, oxigénpalackos bűvár-felszereléssel. Ha végre lélegzethez jutott, akkor csőrét szélesre tárva, hangosan rikácsolt, majd jól érthetően kiáltotta dercés hangján: „Help!” – mindjárt ezután néhány farktollát hátrahagyva igyekezett felrepülni a fregolira. Ami vizes tollazattal szinte földöntúli feladatnak bizonyult. Általában nem jutott el a szárítókötélig, mert a cél előtt ellankadtak mellizmai, tehát egy bánatos szaltó után fejfelé, sűvítve bukórepült ismét Apa mellé, a fürdővízbe. És így minden kezdődhetett előlről!

Mikor Tamás benyitott, akkor Apa éppen felemelt kézzel, kimerevített ujjakkal, farkasmosollyal az ajakán vigyorgott a kádban, Gyufa pedig a kád szélén egyensúlyozva, billegő járással menekült, miközben ázott farkával egyenes, vizes vonalat húzott önmaga után.

– Papagáj, torka véres papagáj! – hörögte Apa, majd egyre közelebb és közelebb hajolt áldozatához.

– Gyufa! Help! – sipította hátra-hátratekingetve, menekülve a szerencsétlen kismadár.

– Kinek vagy te a kicsi madara? – súgta neki a Rém közvetlen közlőről.

Válaszul a szerencsétlen, megnyomorított lelkű jószág lehajtotta a fejét, mintha azt mondta volna: – Neked, ó, nagyúr! – és behunyt szemmel élvezte a simogatást.

– Vidd ki az állatot, édes fiam, mert be akarom fejezni a hajmosást – mondta Apa, Gyufa pedig nagy gyakorlattal kapaszkodott át egyik ujjáról a másikra. Tamásnak erről az aprócska jelenetről a Sixtus-kápolna Michelangelo által festett freskórészlete jutott eszébe, *Az Úr megteremté Ádámot* című. Amikor az Úr kinyújtott mutatóujjával megérinti Ádámét. Szakasztott, mint ahogy ők csinálták az előbb. Csak itt az isteni áramütés-szikra helyett egy sárga krampusz szökkent át egyik kézről a másikra. Ebben a pillanatban erőt vett magán, és kinyitotta a száját, hogy elmondja Apának a suliban történeteket, de nem jött ki hang a torkán. Pedig tökjó lett volna tanácsot kérni tőle. Áááá, neem! Majd éppen Apának mondja el, hogy minek nézték őket?! Gáz! Szépen becsukta inkább a száját, s a madárral együtt kivonult a fürdőszobából. Lassan ment, hátha a Hivatal Gyöngye észrevesz valamit, és visszahívja... Apa azonban, hatalmas habot keverve a feje

tetején, sikálta a fejbőrét, miközben a jó érzéstől hangosan dörmögött.

Tamás belapátolta kikészített vacsoráját, majd a szobájába vonult, és leült a számítógépe elé. Abban reménykedett, hogy a neten való kalandozás kissé eltereli a gondolatait, de nem így történt. Sajnos nem tartozott a monitorfejűek közé, akik, ha idejük engedi, akár 12 órát is eltöltenek a gép előtt, hogy a másik 12-t aztán átaludják. Vagy 18-at játszanak, és 6-ot szenderegnek, esetleg a betegesebbek 18 órán át szörfölnek, 1-ben rockot hallgatnak ezerrel, a többit pedig valami ájult révületben töltik a földön fekvé, az ágy és a szék között. Jó, kicsíra korában őt is lekötötte, tényleg, főként az erotikus képek böngészése, mely élmények után heves, bár meglehetősen magános kitörés következett, ott helyben. Egy ilyen alkalomkor – a szexuális felvilágosítást végző Miki bá biztatását megfogadva – szobája mélyén rejtőzve felpróbált például egy kotongumit is. Ezt Csótánytól kapta, aki viszont saját bátyjának titkos kollekciójából emelte el. Előrelátóan kitámasztotta belülről a kilincset egy szék támlájával, a kopogás nélküli betöréseket megelőzendő. De ezt sem érezte elegendő óvintézkedésnek, ezért a fejére borított még egy nagy pokrócot is.

Tudományos precizitással munkához látott. Dögmeleg volt a takaró alatt gubbasztva, meg sötét, így időnként kijött egy mély lélegzetet venni, majd újra visszabújt. Nagyon bántotta, hogy nem volt nagyobb a tüdőkapacitása, mert sok időt vesztett a rohadt kis tasak bontogatásával. Mikor végre sikerült, és előírás szerint összecsippentette az óvszer kis, pomponos végét, hogy aztán lassan kigöngyölve felhúzhassa, szegény Dinó összecsuklott, és megadta magát. Kitalálta, hogy előkeres egy zseblámpát. Mint egy örült apáca, lebegő

plédcsuhában végigviharzott a szobán, fiókokat rángatott ki, szekrényajtót nyitogatott, s már éppen megfogadta, hogy ez egyszer rendet tesz, amikor előkerült imádott barkácsládája, s egy szétfolyt tubus ragasztó, valamint rátekeredett szigetelőszalag fogságában meg is lelte a keresett tárgyat. Igaz, hogy a ragacos szigetelőszalag fojtogató óriáskígyóként tekergett a lámpa nyelén, de nem volt ideje vele vacakolni. A levegőben utánaúszó lobogó palástjával visszaugrott az ágy tetejére, és ügyködni kezdett. A mélységbe tekintve kétségbeesetten kellett konstatálnia, hogy az őszállatok legszebbike, a rettenthetetlen Ormányos Dinó addigra inkább Csipkerózsika százéves álmát választotta, mint a testére erőszakolandó passzentes gumiruhát. Itt volt szükség az akadályokat nem ismerő, férfiúi leleményre. Bekapcsolta az elemlámpáját, és ennek meglehetősen halovány, körkörös fényénél próbálta nézegetni a nudizmust reklámozó, boldogan pancsikáló nőszemélyről készített képet. Kár, hogy a nő túlon túl távoli volt. Mindenesetre hiába próbálta magára gyömöszölni azt a nyomorult gumit, semmire sem ment vele. Ha csak a feltámadó, rettenetes gyomoridegességét nem számítjuk. És azt, hogy a lámpa hosszúkás nyeléről himbálózó, letekeredett (ám a kifolyt ragasztó miatt extra ragacos) szigetelőszalag kiéhezett kullancsként, szinte azon nyomban rászívódott a szeméremszőrzetére. Utánakapott, hogy leválassza magáról, meg is rántotta mindjárt, de ekkor...

– ÁÁÁÁÁUUUUUU! – elemi erejű, mondhatni, állatias üvöltés szakadt ki belőle. A titkosságnak ezennel mindjárt befellegzett.

Apa a közeli sufniiban tartózkodott, ezért másodpercek alatt ott termett, és kopogni kezdett az ajtón:

– Jesszusom, bütyök, mi történt?

Aggódó hangjától Tamás még jobban begőzölt. Mivel a kilincsnek támasztott szék már nem sokáig állhatott ellent egy százkilós, nekiveselkedő hivatalnoknak, ezért jobb híján az egész cuccot (ragaszkodó elemlámpát a fájdalmas szalaggal, plusz az óvszert, feltépett tasakkal együtt) belegyúrta a hirtelen felrántott, kínai pamut bokszernációjába, majd felhúzta minderre a melegítőalsóját is.

– Nyitom már! – kiáltotta remegve, de biztos, ami biztos alapon még magára tekerte a pokrócot is.

Fél kézzel elhúzta a széket, Apa pedig nagy lendülettel zúdult be a kinyíló ajtón át.

– Hol fáj? – kérdezte.

Gyermeke hirtelenjében nem is tudott mit válaszolni, hanem a plafonra nézett, mint a felkészületlen diákok tanórán. Apa követte a tekintetét, de semmi különöset sem látott a lambérián.

– Ööö... – húzta az időt Tamás. – Beszorult a... fejem!

– Hová? – nézett körül Apa gyanútlanul.

– A fiókba! – mutatott a kiráncigáltak egyikére.

– Szóval a fiókba – mondta Apa. – Aha... és... jobban vagy már?

– Igen! – lehelte Tamás.

– Miért vagy bebugyolálva? Fázol? Hisz olyan meleg van. Nincs lázad véletlenül?

Ez a dögnehez kérdezz-felelek játék még folytatódott egy darabig, s Tamás az egyre fokozódó gyötrelmeket rezzenéstelen arccal tűrte. A kínai piacon vásárolt bokszeralsó ugyanis nem volt a legstabilabb rögzítési módja egy nagyméretű, nyeles elemlámpának, mely másodpercek alatt kikandikált az alsónadrág szárán keresztül. Minden bizonnyal nagy csörömpöléssel a földre is zuhant volna, ha... Ha nem lett

volna az áldott ragasztócsík, mely stabilan a szőrzetéhez rögzítette. „Daiing!, daiing!” – szinte hallotta, ahogy egyik szőrszál tépődik ki a másik után. Ekkor akarata ellenére, a szeméből folyni kezdtek a könnyek. Apa egy pillanatra meghökkent ettől a szokatlan jelenségtől, de inkább nem firtatta tovább a titkokat, hanem egyedül hagyta rogyadozó fiacskáját. Tamás ennek örömeire kitátotta a száját, és hang nélkül, a legteljesebb némaságot megtartva akkorát sikoltott, hogy az ultrahangokat is jól érzékelő Lütyő felügyelő vonyítani kezdett az udvaron.

„Szóval ilyen a Móze által emlegetett bikinivonalgyantázás” – elmélkedett aprókat szökkenve, miközben két kézzel tartotta a Góliát elemekkel nehezített elemlámpát. Egyszerűen nem értette a nőket, akik erre az eljárásra önként jelentkeznek, sőt még fizetnek is érte! De a dolgok neheze csak ezután következett. Meg kellett várnia, míg Apa visszavonul a sufniba, hogy két kezét a nadrágjába süllyesztve kiosonhasson a fürdőszobába. A biztonsági hópajzstól, vagyis a pokróctól sem tekinthetett el, ezért néhány „daiing!” árán valahogy felügyeskedte a feje tetejére, de kéz hiányában tartani már nem tudta, tehát nyakát bizonyos szögbe merevítve próbálta magán megőrizni. Folyosó-konyha-fürdőszoba volt a követendő útirány, s ezt mint meggörbedt, tetőtől talpig letakart anyóka volt kénytelen megtenni. Mivel a pléden egyszerűen képtelen volt átlátni, ezért csak a lába alatt kínos lassúsággal fogyó taposócsempe mintáiból tudta megsaccolni pontos helyzetét. Ujjongott a lelke, amikor végre állcsontjával megragadhatta a fürdőszobaajtó kilincsét. A sors különös kegyeltjének érezte magát azért, mert senkivel sem találkozott, aki további kérdezőskö-désével megállította volna! (Nem is sejtette, hogy egész kínos zarándoklata alatt Apa

lábujjhegyen haladt mögötte, és ámuló családtagjait egy határozott mozdulattal utasította hallgatásra.) Ennek az esetnek a kapcsán azt is megtanulta: nem feltétlenül hülyeség, amit a dobozokon használati utasításként feltüntetnek. A gumi mellett pl. ez szerepelt: „Használat után tegyük az óvszert papír zsebkendőbe, és higiénikusan dobjuk el (soha ne a WC-be!).”

Miután ollóval végre lenyirbálta magáról az elemlámpát, arra gondolt, hogyha ezt most higiénikusan, papírba csomagolva berakná a szemetesbe, akkor Anya tutkó kiszúrná – és máris kész az oltári nagy leégés! Ezt a szégyent elkerülendő mégis lehúzta inkább a klozeton. Megnyugodva, szabad emberként távozott, utána azonban Móze rohant be sürgős ügyből kifolyólag, majd egy akkorát sikoltott, hogy összeszaladt a ház. Tamás ugyanis nem ellenőrizte, hogy valóban eltüntette-e a bűnjelet, s így az a víz tetején lebegve, teljes hosszában kiterjedve, szellemként emelkedett ki a mélységek lyukából. S ott kísértett volna napokig, ha Tamásnak szégyenszemre, az apai dörgedelmek előtt fejet hajtva ki nem kellett volna pecáznia azon nyomban.

Ez persze már oly rég volt. Megboldogult gyermekkorában, kb. fél évvel ezelőtt. Most igyekezett erőnek erejével elterelni a gondolatait. Fejére rakta a walkman-jének fülhallgatóját, mert heavy metalra vágyott: az eget hétágú ostorral csapkodó sátánüvöltésre és fergeteg dübörgésre. Ráadott még egy kis plusz kakaót, de tízesen ám, hogy berezgett tőle a szemgolyója, bevibrált a dobhártyája, és nem kellett végre a fejében hallania a holnapi naptól rettegő, szűkülve nyüszítő belső hangot.

8.

Másnap reggel a szeme alatt hatalmas karikák tanúskodtak a virrasztás gyötrelmeiről. Nem akart senkivel sem beszélni, ezért időben elkészült, és gyalog vágott neki az útnak. Lszonyúan szorongott. Úgy vélte, semmi sem tudná kizökkenteni ebből az elkeserítő állapotból, még az sem, ha egy igazi meztelen nő jönne vele szembe az utcán. Úgy, mint múlt nyáron, amikor a szomszédban lakó 50 év körüli asszonyság ittas állapotban ruha nélkül, vállán olasz film-slágereket üvöltő kismagnóval indult el a boltba. Tamásnak akkor a szája is tátva maradt a látványtól. Édesanyja ezért titokban bokán is rúgta, mert szerinte nem illik így megbámulni senkit sem. És mindjárt példával szolgált neki kifogástalan udvariasságból.

– Jó napot, Mártácska! Sétálgatunk, sétálgatunk? – kérdezte olyan barátságos mosollyal, mintha nem látna semmi különöset szomszédasszonyán.

Most úgy szenvedett, hogy még Márta néni csüngve himbálózó bájai sem tudták volna kizökkenteni a letargiából. Pedig ez nagy szó, mert az ő teljes alakos képét hetekig nem tudta elhessegetni a lelki szemei elől! Hatására sokáig fontolgatta magában: ha a nők így néznek ki 50 éves korukban, akkor inkább mégis remetének áll.

Az első két órát a biológiai előadóban töltötték, az emeleten, úgyhogy Tamás beteg csigaként vonzolta fel magát a lépcsőn. Rettenetesen félt az ajtón való belépéstől. Képzeteiben lángbetűkkel rótták a terem fölé a feliratot: „Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel” – mint a Pokol

bejáratánál. Vajon, ha meglátják, nevetnek majd? A lehető leghalkabban nyitotta ki az ajtót, aztán besomfordált. A nyakát ösztönösen behúzta, és várta a csúfondáros röhögést – de semmi sem történt. Odabent az osztály felbolydult képe fogadta. Mindenki nagy hévvel beszélt valamiről, Csótány pedig a szokott helyén ülve vigyorgott rá.

– Csá! – lehelte Tamás. – Mit keresel itt bent?

– Nem akartalak szószban hagyni, annyira le voltál törve tegnap!

Tamás egészen elérzékenyült.

– Kösz – mondta, és meg kellett állapítania, hogy barátja nőtt a szemében, s kezdi kinőni a liliputi-szerepkört. De vajon miért tartotta eddig kevesebbre, mint önmagát?

– A tanárok reggel felfedezték – suttogta tovább Csoti –, hogy két tizedikes meg egy végzős itt kábítóztak a WC-ben. Most mindenki a friss híreket tárgyalja.

– Hogyan fedezték fel?

– Nem volt nehéz! Az egyikük azt képzelte, ő Superman, ezért a klotyóban letolta a gatyáját, majd visszahúzta úgy, hogy az alsója a nadrágon kívülre került. Tudod, mint az igazinak. Ez még nem lett volna baj, de a pólójába dugdosott WC-papírdarabokból készített palástban végiglobogott a tanári folyosóján, rávigyorgott a dirire, majd mikor ő felháborodottan megállította, akkor kinyújtott karral, ökölbe szorított kézzel nekirohant a nyitott ablaknak, és kiugrott rajta. Szilárdan hitte, hogy szállni tud. Később aztán kiderült, annyira mégsem volt szilárd, mert mindkét keze és lába eltörött, pedig csak a földszintről repült ki.

Tamás próbált sajnálkozó arcot vágni, de aztán elröhögte magát.

– Lehet valaki ennyire őrült?

– Csak ne nevedd! – hurrogta le Csótány. – Képzeld el, mi történt volna akkor, ha a tanári az emeleten van.

Tamás sajnálta, hogy nem tudták alaposabban kitárgyalni a dolgot, mert bejött a terembe Gröönlandi Báálna, ők pedig felálltak. A hetes jelentett, aztán leültek.

– Amiként megbeszéltük a múlt órán, ma szívet és tüdőt fogunk boncolni. Hol van?

Senki sem mert pisszeni. Hol lenne az a szív? Valószínűleg a húsboltban. A világ összes húsboltja tele van állatszívvel. Az osztályterem ritkán. Erre a tanárnő magától is rájött, ezért folytatta: – Szóval, még nem hoztátok el? Akkor éppen itt az ideje. Kérek két önként jelentkezőt! – Valóságos kézerdő lendült a magasba, mivel mindenki rettegett a tanárnőtől, és a diákok kifinomult veszélyjelző ösztöneivel érezték, hogy amíg a boncolati anyag meg nem érkezik, a tv-újságban előre nem jelzett felelés lesz műsoron.

– Hadd lássam, ki légyen az – nézett körbe szemüvege fölött Báálna. – Letehetitek a kezeteiket, mert döntöttem. Az Ész és a Nyers Erő. Vagyis Tamás és Robika. Kinél van az osztálypénz?

Lezsibbadt a füle, amivel a hangot felfogta: ő és Rob? Együtt? Az osztályon elfojtott kuncogás futott végig, Csótány pedig együttérző pillantást vetett rá.

– Gyere már, te, minek nevezzelek – szólt hátra Rob a lelemaradozó Tamásnak, aki ettől az undormányos hangtól teljesen összetöpörödött. Képzeteiben feje elvékonyult, apró pamatba ugrott össze a haj a tetején, vonásai eltorzultak, lába meggörbült, vagyis szakasztott úgy festett önnön lelki szemei előtt, mint egy elfuserált, villás fenekű lótetű. Ez a legrohadtabb dolog, amit egy épkézláb tizenéves csak érezhetett. Pedig erősen akart Keanu Reevesre koncentrálni,

hátha eszébe jutna róla valami meglepő húzás, amivel megbonthatná Rob kősziklanyugalmát. De a gondolatai szétszaladtak, legalább úgy, mint saját lába azon a végzetes délelőttön, mikor görkorival próbált brillírozni a lakótelepi geng előtt. Igaz, akkor (a földön ülve, egy fájdalmas angol spárgába szakadva) azonnal kivágta magát, mert mosolyt erőltetve az arcára úgy tett, mintha direkt repesztette volna szét a fenekét és a farmerjéét. A többiek megtapsolták. „Te vagy a jó!” – kiáltozták, és tetszés-nyilvánításként nagyokat huhogtak, mert ki látott már olyan csudát, hogy egy kőris mazsola hasonló figurákat mutasson be, mint akár egy cirkuszi artista. A taps másodpercekig enyhítette is testi kínjait, de ami utána történt, azt később hosszú hónapokon át szerette volna elfelejteni. Egyszerűen nem bírt önerőből felkelni. Próbálkozott, nagyokat nyögött kecmergés közben, de az egész hóbelevanc odalent annyira fáj, hogy kénytelen-kelletlen feladta a küzdelmet, s elvékonyuló hangon inkább segítséget kért. Nagyon megalázó volt. A bandatagok jobbról-balról elmarták ugyan, hogy felhúzzák, de a röhögés miatt kétszer is visszajötték.

Most kukákat szeretett volna borogatni vagy nagyokat köpni a járdára, hogy az erejét fitogtassa, így menni Robbal, fej fej mellett, hisz amúgy is szinte egyforma magasak voltak – de képtelen volt rá. A szája kiszáradt, a torka összeszorult, és a hősök hányaveti, hintázó járása helyett inkább csak sompolygott. Ezért maradozott le folyton. Mert behúzott nyakkal osonni csak lassú tempóban lehet. Annyira égő volt! Erősen akarta érezni, hogy ő egy 178 cm magas, növésben lévő szervezet, formás végtagokkal, teljesen normális átmérőjű fejjel a nyakán! És az élethez minden joga megvan! Legalább anyyi, mint Robnak! Majdnem sikerült is elhinnie. De

hol volt még attól az oroszlánhangon ordító csúcsragadozótól (korosztályának országos matematika-, fizikabajnoka, a tanulmányi versenyek sztárja), aminek otthon érezte önmagát!

Több kisebb bolt mellett is elhaladtak anélkül, hogy Rob a legapróbb jelét mutatta volna vásárlási szándékának. Egyre távolabb kerültek a sulitól, vagyis egyre több időt lógtak el az órából. És Robi láthatóan ráért. Végre eljutottak a legutolsó kis üzlethez. Egyetlen, nagyméretű fiatalember árválkodott a pult mögött, aki éppen az árut rendezgette.

– Marhaszív van? – kérdezte Rob.

– Még van. Igaz, mindennek a végén járunk, mert ma bezárjuk a boltot. Megevett minket a bevásárlóközpont.

– Aha – válaszolta Rob, mely válaszból rögtön érezni lehetett, hogy szikrányira sem érdekelte, mi lesz ezzel a bolttal. – Marhaszív és marhatüdő. Ez kellene.

– Szerencsétek, még egészen friss. Odapakolhatnám esetleg az összes tüdőnket? Van vagy nyolc kiló.

– Pakold csak – bólintott Rob. – Bonctanra visszük.

A húsipar jeles képviselője mindjárt felbuzdult ezen a válaszon.

– Egy kis marhagége, jól látható gégefedővel...?

– Talán nem kellene... – próbálta megakadályozni Tamás a költekezést, de elég volt egyszer ránéznie Rob-nak ahhoz, hogy jól nevelt kisfiúként mindjárt lesüsse a szemét.

A hentes átlátszó nejlonzacskót vett elő, és belegyömöszölte a szerveket. Több-kevesebb sikerrel.

– Itt a vége, fuss el véle a szatyrokból is – mentegetőzött, de végül is hurkaujjainak minden ügyességét latba vetve sikerült bepaszitania a cuccot. Műve olyan lett, mint egy hatalmas, vörös rémpárna, melynek vér csöpögött ki az egyik

csücskén. Sajnos a gégének már nem jutott semmi sem. Az eladó azt csak úgy papírba bugyolálta, és Rob kezébe nyomta. Tamás fizetett, s már lépett volna ki, amikor Robi utánaszólt:

– A pakk? Csak nem hagyod itt?

Tamással megfordult a világ. „Nekem kell vinnem? Ezt?” Robra nézett kérdően, bizonytalanul. A választ rögtön leolvashatta ellenfele arcáról:

– Igen, neked kell vinned. És ezt.

A pulthoz támolygott, próbálta megemelni, mire a vacak kis szatyorfül rögtön elszakadt. Magához kellett ölelnie az egészet, másképpen nem bírta volna elszállítani. Jesszus Mariska! De baromi messze még a sulid! Miközben csattogó talppal, lihegve szaporázott Rob után, úgy gondolta, ez teljes képtelenség. Ő nem azonos azzal a személlyel, aki ebben a gyenge kivitelű moziban reménytelen tökhülyét alakított. Ezenkívül: vajon miért néztek rá jobbról-balról olyan gyanakodva az emberek? Érdekes! Ha visszabámul rájuk, akkor gyorsan elkapják a tekintetüket.

Tamás nem is sejtette, mennyire bizarr látványt nyújtott. A tüdő és a szív annyira frissnek bizonyult és a zacskó olyan lyukasnak, hogy vércseppekből szép kis vonalat hagyott maga után, amerre csak elhaladt. Rob időnként hátrafordult és ránevetett:

– Gyorsabban, te... undormány!

Csepp, csepp után gyűlt, nemcsak mögöttük, a flaszteron, hanem Közép-Európa legszebb férfifelsőttestében is, mivel Tamás lassan kibírhatalannak találta a helyzetét. Ezt tényleg nem tűrhette tovább! Először is kényszerítenie kellett önmagát, hogy fel merjen nézni egyáltalán. Amikor pillantása végre szemmagasságba került, elhaló hangon megszólalt:

– Segíts már, te bumburnyák!

A következő pillanatban megátkozta Spartacust és az ő rabszolga felkelését, mert Rob felfújta magát, és fenyegető tartásban közeledett felé. „Ez mindjárt bemos nekem egyet!” – futott át az agyán, míg hátrált. Rob arca eltorzult a dühtől.

– Mit mondtál? – kérdezte rekedten, s noha egyforma magasak voltak, szinte fölébe magasodott Tamásnak. Ehhez persze az is kellett, hogy ő összehúzza magát. Robi fél kézzel meglökte a vállát. Tamás az ütéstől hátratántorodott, egy oldallépéssel próbálta kikerülni a következőt, de nem sikerült. Az újabb ökölcsapást fel tudta fogni ugyan a kezében szorongatott véres párnával, de ettől a csomagolást jelentő vékony nejlonréteg szenvedett súlyos károkat.

– Mit csinálsz? – kiáltott fel. – Ki fog szóródni a hús! – azonban Robot ilyen apróság nem higgaszthatta le.

Hiába remélte, hogy a járókelők közül valaki majd a segítségére siet, mert azok átnéztek rajtuk, mintha üvegből lettek volna. Csak saját magára számíthatott. Rob arca pedig ha lehet, egy fokkal még félelmetesebbé vált, mert vigyorogni kezdett, s ettől az ő ereiben meghűlt a vér. Robi megmarkolta a kezében szorított gégét, és az ő szája elé dugta.

– Énekelj! – mondta. – Hát nem úgy fest ez az izé, mint egy mikrofon?! – Tamás összeszorította a száját, elfordította a fejét, hogy ellenfele a nyers húst ne tudja az ajkai közé préselni, s tovább hátrált. Rob követte. – Az életedet annak a lánynak köszönheted, az tutkó! Az én közelemben nem élhetne meg máskülönben egyetlen ferde sem, mert eltaposnám, érted!?

Mindent világosan értett. Az egész lényében nagy-nagy ürességet érzett, amiben az egyedüli hang csak saját szapora szívverése volt. Az elméje kitisztult, s kívülről látta önmagát. Egyszerűen nem akarta elhinni, hogy stresszhelyzetben így

viselkedik. Mint Spielberg *Ryan közlegény megmentése* című filmjében az általuk csak gyogyi-popinak becézett gyáva katona, akin Csótánnal együtt annyit röhögtek. Behunyta a szemét, hogy ne láthassa, amit Rob szeméből kiolvasott: az ilyen ellenfél arra sem méltó, hogy az erősebb bepiszkítsa vele a kezét.

Robi eltaszította magától, megfordult, és már továbbindult volna, amikor... amikor Tamás, némi fáziskésés után, végre összeszedte magát. Ha logikusan bírt volna gondolkodni, akkor talán nem feszíti tovább a húrt, s örül, hogy megúszta nagyobb ruházás nélkül. Nem így történt, mivel józan eszét félreseperve eluralkodott benne egy érzés, a minden férfiban ott szunnyadó győzni vágyó akarat. Amikor Rob elfordult tőle, és elindult, erősen magához szorította a felszakított szatyrot, s egyéb eszköz híján felemelte az egyik lábát, kis lendületet vett neki, míg a másikon egyensúlyozva teljes erőből fenékbe rúgta a fiút. Olyan volt az egész, mint egy lassított felvétel. Robi két kézzel, murisan a hátsójához kapott, fájdalmas arccal megfordult, dühösen ordított valamit, de Tamás füle bedugult, nem hallotta, nem értette, Rob hosszú léptekkel közelített felé, aztán *bumm!* – valami suhogva, pokoli erővel az arcába csapódott. Csak halványan sejtette, hogy egy ököl lehetett az. Pár másodpercig megszűnt körülötte az utca, mintha egy sötét, árnyas erdőbe került volna. Még a feje felett hintázó levelek között átsejlő napsugarat is látta. Az ütés erejétől azonban tovább hátrált, így eltűntek a fák. Újra látott, és már csak azt figyelte, miként dől az utca, borulnak a házak, s hogyan szárnyal tőle messzire a keze közül kiszakadó szatyor.

Tamás lebillent a járdáról, és kizuhant az úttestre. De mindez olyan gyorsan történt, hogy annak a kis Fiatnak a vezetője, aki elé zuhant, férfi létére ijedtében nagyot sikoltott.

Ezzel egy időben teljes erőből lenyomta a fékpedált, és ösztönösen összeszorította a szemét. Amikor ismét kinyitotta, sem ő, sem a mellette ülő barátja nem tudta feldolgozni a látványt. A szélvédő üvege ugyanis telis-tele volt véres szervdarabokkal. További, szaggatott sikolyokat hallatva azonnal feltépték az ajtót, és amilyen gyorsan csak tudtak, kiugrottak a kocsiból. Ez nem ment könnyen, mert 190 cm-es magasságukhoz legalább 110 kg társult. Egyikük félretaszította a megdöbbenve bámuló Robot, és lehajolt. Tamás kinyitotta a szemét, s egy pillanatra összerándult az ijedtségtől, mert egyáltalán nem számított rá, hogy egy könnyes arcú mamut hajol majd legközelebb az arca fölé.

– Nincs semmi bajod? – üvöltött rá a rémisztő alak aggódva.

Tamás ennek a hangnak a hallatán jobbnak látta, ha inkább gyorsan felpattan, mert egyáltalán nem lett volna ínyére, ha ezután a balegyenes után még további üt-legeknek vetették volna alá.

– Mi a frász ez? – piszkálta a marhabelsőségeket a szélvédőn a másik óriás. – Azt hittem, megőszülök, hogy elgázoltuk a gyereket, az meg szétkenődött itt. De mi a frász ez?!

– Biológiaórán boncolunk. Minket küldtek el anyagért – rebegte bocsánatkérő hangszíjjal Tamás.

– Jaj, de jó, hogy élsz, kiscsávó! – emelte a hasára barátságosan az elefántember, miközben Tamás rongybabaként, tehetetlenül lógott a karjai közt. Míg a föld felett egy arasszal hintázott a lába, gondolkodóba esett: vajon mivel érdemelte ki ezt a sorstól? Akár keresztet is vethetett magára, mert bizti, hogy sosem lesz belőle normális férfi. 1. Vészhelyzetben, szemtől szemben az ellenséggel olyan

hatékony, mint egy rakás pingvinguanó. Ami nagyon hasznos a Déli-sark földjének termékenysége szempontjából (mert ahová pottyán, ott szépen nő a fű), de kardozni vele... 2. Támadni csak alattomosan, hátulról mer. 3. Viszont egyetlen ütéstől szétplaccsan, majd szárny nélkül felrepül. 4. És ha mindezek után maradt még benne az önérzetnek valami kis szikrája, arról az első jöttment ölelgetve, örökönyeket hullatva gondoskodik.

Az érzelmeket erősen felkavaró jelenet után az óriás letette Tamást a földre, majd előkerített egy erős táskát valahonnét, és két ujjal felcsipegetve begyűjtötte a belsőségeket. Ezalatt társa Robhoz intézett pár keresetlen szót:

– Szerencséd, hogy jókedvemben találtál, különben megraktalak volna rendesen, öcsisajt. Láttuk ám, mekkorát bepancsoltál ennek a kis bénagyereknek! Miért pont a mi autónk elé kellett kiütnöd, he?

Rob nem válaszolt, csak üveges szemmel nézett. Lehet, hogy ő is megijedt? Tamás kihasználta, hogy a figyelem elterelődött róla, és már éppen elsántikált, amikor...

– Merre mész? – szólt utána Jabba.

– Csak ide, három utcával arrébb – mormolta visszafordulva, kedvetlenül.

– Elviszünk benneteket, üljetek be! – mondta nagylelkűen Mamut, igaz, hangjából az is érződött, hogy nem nagyon tűr ellentmondást.

Sosem gondolta volna, hogy négy ember, kik közül kettő szerény számítások szerint is akkora, mint egy kétajtós szekrény, beleférhet egy olyan miniatürizált járműbe, mint a kis Fiat. Igaz ugyan, hogy Mamut furcsamód két lába közé szorított kormánykerékkel, kissé lehajtott fejjel vezetett, s a hátsó ülésekben ülőknek a szűk hely miatt alig jutott szusz, de

azért még az ajtókat is be tudták húzni, és elindultak. Rob véletlenül sem nézett Tamásra, hanem kifelé bámult az ablakon. Vajon mi járhatott a fejében? Érdekelte egyáltalán a tény, hogy ő az imént majdnem meghalt? Ezekre a kérdésekre sosem remélhetett feleletet. Alaposan körülnézett inkább, felesleges töprengés helyett. Így azt is láthatta, hogy Mamut gyakorlott mozdulattal benyúl az ülése alá, elővesz egy kazettát, és beteszi a rádiós magnóba. Egy szót sem váltottak egymással, csak besoroltak az előttük lévő kocsisorba, a csomópont torkolatánál, és várták a zöldet. Ezt a nagy némaságot törte meg aztán a kazetta. Tamás még sosem hallott ilyen zenét. Vagy nem tudni, micsodát. Férfihangok voltak, az bizonyos. Ezek a férfiak időnként egy vérszegény tülökkel tülköltek, majd így szóltak:

– Haummmm! Nyamm! Nya-nya-nyamm! – és ráadásként nagyokat nyögtek.

Először megdöbönt a hangoktól, mert kísérteties volt számára, ilyen szűk helyen, két – mázsa körül mozgó – hím orángután háta mögé szorítva. És akkor még Robot számításba sem vette. Szaporábban vert a szíve, és izzadt a tenyere a félelemtől, de aztán egy kicsit megerőltette a szemét, és abból a szögből, ahol ő ült, jól láthatta a félredobott kazettaborítón a szöveget: „Világzene sorozat: mauritániai gyöngyhalászok dala, kagylókütkísérettel” Miután ezt elolvasta, nyomban megnyugodott, és ebből a biztos helyzetből, szeme sarkából békésen szemlélhette a különös hangok Robra gyakorolt hatását. Meg kellett hagyni, nagyon jól mulatott. Az újabb „Nya-nya-nyammü” hatására ugyanis Rob feltűnően fészkelődni kezdett, majd minden erőteljes nyögdecseléstől egyre idegesebb lett. Látszott rajta, miként lesz úrrá rajta a rettegés: hiszen itt ült ő (aki gyűlölte a ferdéket, csámpásokat

és egyebeket) két monstrummal, akik félelmetes, éppen emberevéshez készülődő férfiakat hallgattak felvételről csámcsogni! És ráadásul nem tudhatta, mi a céljuk vele! Talán gyakorló kannibálok, akik rövidesen eltérítik az autót, és őt is felfalják? Ajtót feltépve menekülni sem lehetett, mert ahhoz Mamutot egy nagy robbantással az egekbe kellett volna székestül repítenie, és csak azután tudott volna kimászni. Rob vibrálni kezdett. Először csak a lábával dobolt egy zaklatott, belső ütemre. Aztán összekulcsolta a kezét, de olyan erővel, hogy kifehéredtek az ujjpercei. A homloka gyöngyözött, aztán kiduzzadtak az erek a nyakán. Újabb két perc elteltével, amikor a szalagon néhány fájdalmas basszus is feljajdult, illetve apró kavicsok egymásnak csörgő zaja hallatszott, minden belső gátlás átszakadt benne.

– Ki szeretnék szállni! – szólt határozottan.

– Most nem lehet – válaszolta Mamut.

– Miért? – kérdezte Rob, majd megemelte a hangját. – Ki akarok szállni!

– Ne nyüzsögj már, mozgonca! – szólt hátra az óriás, és megpaskolgatta kissé Rob vezetőülésbe kapaszkodó kezét. – Majd kiengedlek, ha itt lesz az ideje!

– De én most akarok kiszállni! Most akarok kiszállni! - ismételte egyre vadabban, a végén már kiabált: – Engedjete! Különben szétverem ezt a rohadt kocsi!

Jabba hátrafordult, és megjegyezte:

– Te stikkes vagy, kisapám!

– Nyugi már! – szólt rá Tamás is, de Rob teljesen bekattant. Mint amikor Tamás körömkefével vakarta le Móze arcáról a piros málnanyomokat, és a kép egyre tisztult, úgy hámlottak le Rob arcáról is a fedőrétegek: először a vagánysága tűnt el,

aztán a saját erejébe vetett hite, végül nagyképúsége, s ezek helyén nem maradt más, csak a pusztá rémület.

– Ki akarok menniiii! – üvöltötte vörös fejjel, hogy majd megsüketültek tőle azon a szűk kis helyen.

Az autó tényleg megállt: az iskola főbejárata elé érkeztek. Mamut kipréselte magát, kiszállt, majd előrehajtott a ülést, hogy az izzadt és minden tagjában remegő Rob hátulról kibújhasson. A fiú kiugrott, majd vissza sem nézve, lóhalálában berohant a főbejáraton. Ők hárman ott maradtak, és leesett állal bámultak utána.

– Mi a fene lehet a baja? – értetlenkedett Mamut.

– Nem tudom, talán megijedt a zenétől – mondta halkán Tamás.

– A mauritániai gyöngyhalászoktól? – nézett rá csodálkozva az óriás, és megcsóválta a fejét. – Én még ilyen zizzent alakot nem láttam. És te? – fordult barátjához.

Jabba tőmondatokban válaszolt:

– Láttam. Az idegosztályon. Padlót fogott ez a kiscsóka. Nem kezelik valamivel?

Tamás megvonta a vállát.

– Úgy tudom, makkegészséges.

– Akkor pedig... – szólt Mamut, és jelentőségteljes pillantást váltott Jabbával, aki egyetértően bólintott. Ők tudták, miért. Csak Tamás nem – vajon mire gondolhattak? Miután elköszöntek egymástól, hosszan integetett utánuk, és még mindig ezen töprengett. Lehet, hogy Robinak idegösszeroppanása van? De mi bánthatja? Mert az tutira nem, hogy ő majdnem elpatkolt miatta. Érdekes módon előbb ért be a terembe, mint Rob. Grönlandi Báálnára nagy hatást gyakorolt a fiú lila foltban úszó fél szeme, vérmaszatos arca és ruházata.

– Mi történt? – kérdezte, mire Tamás csak megvonta a vállát.

– Elbotlottam, és beütöttem az arccsontomat egy kilincsbe – válaszolta, majd kirakta a húst, és éppen visszaült volna a helyére, amikor a tanárnő intett neki.

– Inkább menj ki a mosdóba, és tisztítsd le a ruhádat meg önmagadat úgy egyáltalán, mert siralmas a kinézeted!

– Yes! – mondta Tamás, és engedelmesen kisetett.

Szedte is a lábát, mert egyrészt látta, hogy Csótány felelőként szenved a tábla előtt, és nem óhajtott újfent áldozat lenni, másrészt pedig szerette volna elrendezni a gondolatait. Nem mindennapi látvány volt Rob hisztériás kitörése, az már bizonyos! Még bepancsolt képét sem bánta, csak hogy ennek az egésznek tanúja lehetett. Ellensége eddig olybá tűnt neki, mint Rambo, akit természetesen utált, de valahol irigyelt is. A keménységéért, a sérthetetlenségéért... vagyis azért a férfias erőért, melyet képviselt, s amit ő maga is el szeretett volna élni, ám szerény eszköztára megakadályozta ebben. Most pedig látnia kellett, hogy blöff az egész! Hazugság! Rob is olyan, mint bárki más! Felidézte vörös, kiabáló fejét, és elnevette magát. Ezzel a gunyoros vigyorral nyomta le aztán a sloziajtó kilincsét, és belépett.

– Háj, törpefejű! – szólt rá hirtelen egy hang, mire Tamás ösztönösen is összerezzent. Már megint Rob volt az. Nem az általa éppen megmosolygott bénagyerek, hanem a belevaló, kemény fickó.

Szeretett volna visszaszólni, de nem volt a testében annyi erő, amivel elegendő mennyiségű levegőt tudott volna kipréselni a tüdejéből. Csak némi kínos, artikulátlan hörgésre futotta. Inkább bezárta a száját, és katonához mérten kissé trottyos mozgással a mosdóhoz lépdelt. Minden erejét

mozgósítania kellett ehhez a pár lépéshez és ahhoz, hogy ne forduljon meg, pedig tudta, ez komoly stratégiai hiba a részéről. Az ellenséget mindig szemmel kell tartani, és nem szabad hátat fordítani neki, mert bármikor lesújthat! De Sorsát Felemelt Fővel Vállaló Hős akart lenni. Szinte várta már a tarkóját érő tompa ütést, de semmi sem történt. Rob elengedett egy Tamást illető, rövid kis káromkodást, aztán kiment a WC-ből.

– Phú! – lélegzett fel megkönnyebbülten, majd a kagyló fölé hajolt, két tenyerébe friss, hideg vizet eresztett, s megmosta az arcát.

9.

Ezen a délutánon Böbe félretette sértettségét, és mint máskor, felhívta telefonon. Nagyon szerette az Orgona utcai házat, minden lakójával egyetemben. Sokszor mondta, hogy itt igazi családban érzi magát, nem úgy, mint otthon, a saját lakásukban. Mert bár volt anyukája, akit nagyon szeretett, de apa helyett csak Műfater jutott, illetve testvérnek az ő lánya. Műfater tökrendes volt, mindent megtett értük, de Böbe nem bírta elfogadni sem őt, sem a vele egyidős testvérkét.

Tamás szivárványos monoklija egyébként mélyen megdöbbsentette a szülőket. Anya már alig várta Böbe érkezését, mert úgy gondolta, titokban kifaggathatja a kislányt, ha már fiából szinte alig tud bármiféle magyarázatot is kipréselni. Azonban mielőtt megtehetné volna, Tamás lecsapott a barátjára, és gyorsan a szobájába terelte. Böbe úgy

viselkedett, mintha semmi sem történt volna. Elővett vállára vetett kis zsákjából egy CD-t, és betette a rozzancs hifitoronyba, a hangerőt pedig beszélgetés közben is elviselhető fokozatra állította.

– Kösz, hogy eljöttél – nyögte ki Tamás, és leült a heverőre.
– Miért ne jöttem volna el? – vont fel a szemöldökét Böbe.
– A tegnapiak, izé... aztán Robival jársz... Nem probléma közöttetek?

A lány szintén leült – úgy, mint szokott, Tamástól kis távolságra – az ágyra, és kényelmesen elhelyezkedett. Egy nagy párnát rakott a fal s a háta közé. Hosszú ujjú pólót viselt, és ahogy hátradőlt, akaratlanul is nekifeszült az anyagnak két formás kis melle. Tamás ezt a jelenetet máskor is látta már, de soha nem volt érzékenyítve rá. De most! Olyan vérömlés futott át a fején, amitől úgy érezte, hogy finom, piros gőz gomolyog a padlóból fölfelé. Ezt a gőzt nem látta, csak érezte, mert bekúszott a nadrágjába, megmozgatta az elmúlt napokban már tetszhalottnak hitt dinoszauroszt, aztán feljebb került, és belopózott a szívébe. Ott megült, s lágy melegséget okozva vibrálni kezdett. Soha nem érzett még élő, egyenes adásban ilyesmit. És láthatóan Böbe sem a gőzből, sem a dinoszauroszt-lüktetésből nem vett észre semmit, mert gyanútlan hangon beszélt tovább.

– Robi intézett el ilyen csúnyán, ugye? – kérdezte, miközben felemelte a kezét, és egyik ujjával finoman végigsimította a Tamás szeme körüli duzzanatot. – Nagyon izgultam érted, amikor Grönlandi Báálna veled küldte el. Robi jó srác, csak néha olyan kiszámíthatatlan...

Míg Böbe tovább folytatta Robról tartott értekezését, addig Tamás teljes sebességgel csúzdázott a pokolba. Ezekkel a bizsergésekkel szembe kellett néznie végre. Füle bedugult,

amint pillantásával Böbe szájára fókuszált, szíve hangosabban vert, torka pedig kiszáradt. Azon imádkozott: ne kelljen megszólalnia, mert akkor kész, hangja remegése azonnal elárulná. Mit is? Mit árulna el ez a reszketés? Miért van az, hogy szeretett volna közelebb ülni a lányhoz, és megérinteni őt? Igen, ez lehet a szerelem. Nem, ezek nem baráti érzelmek, hisz Csótány közelségében sohasem érzett ilyet... Micsoda hülyeség! Vajon az ember miért az ovis kori cimborájába lesz szerelmes? És miért úgy, hogy mindezt éveken át észre sem veszi közben? Csak a kezét kellett volna felemelnie az érintéshez. Ó, ha végigcirógathatná Böbe karját! Egy icipicit, de tényleg csak futólag, megérinthetné szájával a száját! Hahh! Egyből kiütötte a meleg. Aztán feltűnt végre neki az is, hogy csend lett a szobában, és Böbe kérdően nézett rá. Jesszus Mariska! Vajon miről kérdezhetett? A leghalványabb fogalma sem volt róla. Ebben a pár másodpercnyi szünetben sok minden átcikázott a fején. Döntött. Jó, akkor megpróbálja, megmutatja magát. Beszél az érzéseiről. De mégis, mielőtt őszintén elmondana mindent, jobb megtudakolni: miként is áll a dolog Robbal?

– Szereted? – reccsent elő a torkából végre a hang, amin maga is meglepődött. Igaz, a keze jól láthatóan remegett, úgyhogy ökolbe kellett gyűrnie az ujjait, ne legyen annyira feltűnő, de árulkodó végtagjai ellenére hangja hűséges volt hozzá: pusztán csak érdeklődő, majdhogynem közönyös maradt. Böbe nem válaszolt mindjárt, hanem a tenyerébe támasztotta az állát, s elgondolkodott.

– Azt hiszem... – mondta tétován –, azt hiszem, igen.

Tamás ebben a pillanatban kipukkadt, mint a túl nagyra fújt rágógumi. Sőt, képzeletében kivágódott az ablak, és jeges, metsző északi szél süvített végig a szobán. Kisöpörte a hülye

kis piros gőzöket, behűtötte a nadrágjába a dinoszauruszt, és azonnali hatállyal fagyasztóba dobta a szívét. Miután mindezzel végzett, ahogy jött, távozott, és bedurrantotta maga mögött az ablakot. Tamásnak nemcsak a haja és a lélegzete lett utána zúz-marás, hanem a hangja is.

– Mit eszel rajta? – kérdezte kimerően.

Talán Böbe is észrevett valamit Tamás színeváltozásából, de a két fiú közötti gyűlöletnek tulajdonította mindent.

– Tudom, hogy utálsz őt, pedig olyan helyes! Jópofa! Meg minden! Foglalkozik velem, és amióta járunk, nem unatkozom annyit.

Basszuskulcs! A nők felérnek egy kivégzőosztaggal! Az előbb a mélyhűtő, most pedig a nyilak! Mert minden egyes, Robot dicsérő mondat íjról elpattanó nyílvesszőként szisszent és csapódott a mellébe. A végén már úgy érezte magát, mint egy varrodai tűpárna. Még hogy mellette u-nat-ko-zott? Szakadj le, ég! Szörnyű bosszút fogadott ezért. Miért kell hallgatnia ezt a kis vakarcsot? Rá van szorulva talán?! Úgy gyűjtötte szájába a haragos szavakat, mint köpés előtt a nyálat, de mielőtt megmukkanhatott volna, Anya kopogott be az ajtón.

– Hahó, gyerekek! Gyertek! Kész a vacsora, és tálalva van!

Anya már megint remekelt a kajával. Csakis a költészetben fellelhető, ritka szép pillanatokhoz volt hasonlítható az ízkompozíció, melyet leveseiben megalkotott. Lencseleves készült aznap, hozzá pedig az ászok ásza: Anya sajtos pogácsája! Délután 5 órakor az egész család, plusz Böbe ott ült a nagy asztal körül, és mindenki önfeledten kanalazott és szuszogott a tányérok fölött. Mindenki ott ült, kivéve Mózét, aki távolabbról, elkeseredetten figyelte az örömdús jelenetet. Színes hajcsavarókkal a fején, zöld uborkás arcpakolással a képén úgy festett, mint egy bánatos, kissé büdi és békalencsés

vízimanó, aki valami különös oknál fogva folyton a száját nyalogatja, és keservesen, változatos hangfekvésben nyüszög.

– Menj innét! – mordult lányára a Hivatalnok. – Vagy ülj le közénk, és egyél!

– Gyufa! – kottyintotta hozzá megerősítésként Kincses Gyufa is az asztalon állva, bóbitás fejét felemelve tányérjából. Minden családi falatozaskor ki kellett engedni a kalitkából, mivel senki sem óhajtott megsüketülni szemrehányó rikoltozásától. Ha már kiszabadult, örült kamikazeként belerepült bármibe: pörköltsaftba vagy oregánótól illatozó, olvadt-sajt-tetejű pizzába akár, hogy egy sást megszügyenyítő ügyességgel belemarkoljon, majd elmeneküljön a zsákmánnyal, s a konyha egy távolabb eső sarkában falatozni kezdjen. „Ocsmonda kismadár” – mindenki csak így titulálta ilyen alkalmakkor, mivel kétszer is előfordult, hogy nyúlt, nyúlt a sajt utána egy darabig, de aztán erősebbnek bizonyult, és a madarat egyszerűen visszarántotta. Ennek pizzában verdesés lett a végeredménye, melynek koreográfiája kissé megviselte közönségét. Először is szenvedélyes szárnyverdeséssel szétfröcskölte a ketchupöt, amitől a körülötte ülőknek piros pöttyössé vált az arca, majd mielőtt észhez térhettek volna, némi hengergés után apró, fickándozó lábacskaival a földre kotorta mindenki kedvencét, a paprikásszalámi-karikákat is. Ennek a szörnyű pusztításnak a láttán az egész família megborzadt. Kénytelenek voltak őt is bevonni az étkezési szertartásba: egy kiszuperált kávéscsésze alátétét lett a tányérkája, és mindig kapott bele valami finomat. Most levest szürcsölt lelkesen, a paprikás létől tiszta piros maszatos lett kétoldalt a sárga tolla.

– De az alakom! – jaidult fel Móze, aki mint egy színésznő, az esti premierre készülve egész napos koplalást fogadott.

– Sajnálom! – mondta Anya, és jót harapott a mennyei, még langyos pogácsából.

Móze felállt, hogy ellenálljon a kísértésnek, s elhagyja ezt a számára kibírhatatlan helyiséget, ám egy nálánál hatalmasabb, földöntúli erő megtorpanásra készítette.

– Nem bírom! – nyögte, lerogyott a székére, és a kezébe vette a merőkanalat. – Csak egy keveset – mondta, és valóban, csak egyszer merítette meg. Tényleg mindig csak egyszer. De sok kicsi sokra megy: végül az egész család száját tátva figyelte, hogy két tányérral bekebelezett, nem is beszélve arról a hat, öklömnyi pogácsáról.

– Mióta fogyókúrázol, édes lányom, már legalább négy kilót felszedtél – mondta Apa, aki felkelt, hogy kezében kedvenc újságával félrevonuljon.

– Ez nem esett jól! Miért bántasz mindig? – sértődött meg azonnal Móze az igazság hallatán, majd felpattant, a szobájába sietett, és becsapta maga mögött az ajtót.

Nem maradt más az asztalnál, a maradékok, vagyis a romok felett, csak Böbe, Tamás és Anya. Ilyenkor általában Tamás is felkelt, és beszambázott a szobájába, hogy hallgasson egy kis lélekmelengető kemény rockot, és már emelkedett is, amikor Böbe lefogta a kezét.

– Mi volna, ha együtt elmosogatnánk? – majd a fülébe sűgva folytatta: – Nézd, anyukád milyen fáradt!

Tamást egyáltalán nem foglalkoztatta édesanyja fizikai állapota, mert aktívan sajnálta önmagát. Bosszankodott. Hogyan szabadulhatna meg rövid úton a lánytól? Valahogy érzékeltetni szeretne volna vele, hogy ott virít a pecsét a homlokán, „persona non grata” felirattal. „Mégsem teheted meg ezt egy vendéggel!” – próbálta csitítani, türtőztetni önmagát. Egyébként az iménti, fülét csiklandozó leheletől el is

gyengült egy kicsikét. Talán ez a pillanatnyi elmezavar vezethetett odáig, hogy valóban ránézett jóanyjára. És meglátta, amit eddig is látott, de nem vett észre: Anya mennyire fáradt.

– Pihenj egy kicsit, majd *én* elmosogatok – mondta Tamás, és elkezdte összeszedni az edényeket. Az „*én*” szócskát direkte nyomta meg, ezáltal is hangsúlyozva Böbének, hogy nem tart igényt a segítségére. Böbének azonban halvány sejtelve sem volt minderről, tehát a legnagyobb lelki nyugalommal odaállt Tamás mellé, felnézett rá, és kedves mosollyal kérdezte:

– A vízben akarsz nyúlkálni, vagy inkább törölgetsz?

Anya elbámult rajtuk, és már mondta volna: „Áááá, hagyjátok csak, gyerekek” – de idejében meggondolta magát, vagyis becsukta a száját, s Apa után vonult.

Tamás megnyitotta a csapot, és mosogatni kezdtek. Csakazértis! Egy mukkot sem szól munka közben! Az érzéketlen kis majom majd megtudja, milyen az, ha valakinek mélyhűtik a szívét. Mert ettől kezdve nincs kegyelem. És nincs többé barátság sem!

Valami azért mégis feltűnhetett Böbének, mert megszólalt:

– Ne csapkodd annyira a tányérokat, mert összetöröd őket!

Na, még csak ez hiányzott! Ez a Robi-utánzat még cseszteti is! Egészen keskenyre húzódott mérgében a szája.

– Valami bajod van? Haragszol? – kérdezte Böbe, miközben fél kézzel gyengéden megfogta barátja jobb karját, és próbálta a fiút így kissé maga felé fordítani, hogy jobban lássa az arcát. Tamás egyetlen, hanyag vállmozdulattal rázta le magáról a kis kezét.

– Hagyj békén, oké? – nézett rá véleménye szerint semmit el nem áruló pókerarcúval, azonban nem számolt azzal, hogy

gyűlölettel telve szikrázott a szeme. Böbe hátrahőkölt ettől a tekintettől, és megállt kezében a törölgetőruha.

– Mi történt? A lábadra léptem talán?

– Az én lábamra?? Te?? Francokat! – mondta Tamás olyan mély lenézéssel a hangjában, mintha Böbe nem lett volna más, mint hozzá képest csak egy nulla, aki jobban tenné, ha visszahúzna kolibrifészeknyi panellakásukba, az anyukája meg a drágalátos Műfaterja mellé.

Böbe megrázta a fejét, mint aki nem hallott jól, és telefutott a szeme könnyel.

– Miért? – kérdezte, azonban Tamás megtagadta a választ, és csak grimaszolt. Böbe ledobta a rongyot, és kisietett a konyhából. Távolról még hallani lehetett, hogy beköszönt a szüleinek, majd csapódott mögötte az ajtó – elment. Igaz, hogy elérte, amit akart, de nem volt tőle boldog. Sőt! Legszívesebben szétroppantotta volna a kezében tartott üvegpoharat.

– Miért szaladt el? – jött ki a szobából csodálkozva Anya, de válasz nélkül maradt.

Móze szobájából gyanús hangok szüremlettek elő. Először csak halk hüppögés, aztán orrfújás, mely egészen jól hallható bömbölésbe torkollott.

– Mi a baj?! – üvöltötte túl a Tamás által zubogtatott víz hangját Anya, azonban a kérdésére egy darabig nem érkezett válasz. Aztán kinyílt az ajtó, és úgy állt a küszöbön legidősebb gyermeke, mint a kétségbeesés kis szobra.

– Jahahaaj! – zokogta zsebkendőjébe, és ezzel elindított egy lavinaszerű folyamatot. Vagyis: könnyeitől szétkenődött a zöld kence, ezáltal zöld lett az orra is meg a zsebkendő is, amibe az orrát fújta. A szemébe is került, ami viszont nem tett jót a nyálkahártyájának, mert csípni kezdte, tehát még jobban

folytak a könnyei, amit megpróbált az összekent zsebkendőjével törölni. És ez így ment volna talán az idők végezetéig, ha Anya a kezébe nem nyom egy tiszta zsebkendőt. – Jahahaaj! – mondta Móze, majd szabadon maradt fél kezével a hasa felé bökött. A látványtól nemcsak Anya, hanem mogorva kisöccse is meglepődött.

– Hányadik hónapban vagy? – kérdezte Tamás.

Móze nem bírta tovább, az asztalhoz vánszorgott, lerogyott egy székre, majd előrehajolt, és két behajlított karjába temette az arcát, úgy zokogott.

– Istenem, mi történt? – szaladt ki a szobából Apa. – Fáj valamid, haspók?

A „haspók” megnevezés hallatán Móze még jobban elkeseredett. Alig látott a könnyein át, ráadásul szeme kivörösödött és bedagadt.

– Hétre jön, és én... és én... – fuldokolta, de nem bírta befejezni a mondatot.

– Felfúvódott a lencselevestől. Meg a hat pogácsától. Olyan a hasa, mint a duda – adta meg a kellő felvilágosítást Tamás.

– Mutasd magad – kérlelte Anya, mire Móze fölegyenesedett, és így feltárult valóban hordószerűen duzzadt, feszes hasa.

– Biztosan az idegességtől – állapította meg Apa némi éllel a hangjában. – Hányszor elmondtad, hogy életed legfontosabb estéje lesz a mai...

Ezt hallva a lány még hangosabb sírásba kezdett.

– Ne cukkold már a gyereket, te gonosz! – torkolta le a felesége, majd újra Móze felé fordult. – Esetleg ha mozognál egy kicsit? Egy-kettő! Indulás! Úgyis kezdődik a tv-torna!

Elég mulatságos volt a zöld fejű, pongyolás Móze, aki csattogó papucsában egyre magasabbra próbálta rugdálni a

lábát. De minél hangosabban tiktakolt a falon Gyufa bújócskát játszó haverja, a régi kakukkos óra, a család tagjai annál elkeseredettebbek lettek. A végén Apa már ott állt a szoba közepén, síppal a szájában, míg szerettei feltartott kézzel körülötte, füttyülés – mindenki leguggolt, újabb füttyjel – mindenki felállt. Semmi eredmény nem mutatkozott. Negyed 7-kor mindenki turbófokozatra kapcsolt. Anya ott térdepelt a hanyatt fekvő lánya felett, és két oldalról a hasát masszírozta, míg fejtől Tamás a két kart, lábtól Apa a két lábat mozgatta ütemesen. Móze ekkor már úgy festett, mint egy terhes anyaguppi, jajveszékelés közben. Kész. Az idő diktált nekik, ezért nem várhattak tovább. Púpos hassal vagy anélkül, de a lánynak sminkelni és öltözni kellett. Letörölte magáról a békalencsét, Anya fürge kézzel igazította, lakkozta a haját. A feszültség már szinte elviselhetetlen volt, amikor végre ott állt Móze a szoba közepén, tündérruhája úgy kifeszült a hasán, hogy még köldökének a körvonalai is pontosan látszottak, de az arca a precízen felkent festékréteg áldó takarása miatt egészen kipihentnek tetszett. Csak a tekintete árulkodott a kétségbeeséséről.

– Ide figyelj, mit vagy úgy oda? – próbálta a maga egyszerű, darabos módján vigasztalni Tamás. – Kint úgylis sötét van, majd úgy farolsz, hogy egy alkalmas pillanatban elröppentsd azt a galambot. Oké?

Mózét az ájulás kerülgette e merész és kissé közönséges terv hallatán, de mivel jobb ötlete neki sem támadt, ezért beleegyezően bólintott. Hét óra volt. Keze ökölbe szorult (Anya fel is jajdult miatta, mert az ő vékony csontjait szorította meg), tenyere hideg volt és izzadt. Egy autó jól hallhatóan megállt a ház előtt, és valaki csengetett a nagykapun. Apa

kiment, hogy ajtót nyisson. Anya vigasztalóan veregette meg Móze vállát, és egy pusztit lehelt az arcára.

– Annyiszor elmondtad, hogy egy igazi, rendes fiú, nem?

– Az, csak egy kicsit túlságosan függ az édesanyjától – kottyantotta közbe Tamás.

A férfi megjelenésében valóban tökéletesnek bizonyult. Sötét öltönyében, hosszú szövetkabátjában, hihetetlenül fehér fogú mosolyával ellenállhatatlan volt. Kezében két elegáns csokor: egyiket Mózénak, másikat Anyának nyújtotta át. A kölcsönös, rövid bemutatkozás után Apa hiába invitálta egy kis beszélgetésre a szobába, mindenkitől elnézést kért, azzal, hogy programjuk miatt máris indulniuk kell. Elbúcsúztak, s amint Móze egy búcsúcsókot lehelt édesanyja arcára, mindketten jól hallhatták, amint sokat sejtetően megkordultak a belei. Móze elsápadt, de már a külső lépcsőn állt, így nem mert visszafutni, hanem halálsápadt arccal lépkedett válaszottja után. Anyáék becsukták az ajtót, majd a nappaliban leoltották a villanyt, és az egész család a sötét ablak körül tipródott. Igaz, arra lettek tanítva a gyermekek, hogy leskelődni csúnya dolog, de Apánál hirtelenjében még szolgálati, éjjel látó infratávcső is volt. Tamás a Mózéért való aggodás hevében elfeledkezett mindenről: Robról és Böbéről, és minden figyelmét az kötötte le, hogy egy óvatlan, ernyed pillanatában végre kicsavarhassa a gukkert jóapja kezéből.

A ház előtt parkoló autó olyan volt áramvonalas, még sötétben is fénylő testével, mint egy álom. A család technika nélkül maradt tagjai odabentről nem láttak sokat, mert az utcai lámpa a párocskára csak gyér fényt vetett. A férfi kinyitotta Móze számára a jobb első ajtót, megfogta egyik kezét, megcsókolta, és ennyit súgott, miközben mélyen Móze szemébe nézett:

– A ma este különleges esemény lesz a számunkra, drágám. Móze bájosan elvicsorodott, majd a várhatónál kissé gyorsabban tépte ki a kezét szerelme szorításából, és kabátját összefogva, sietősen bevágódott az autóba.

– Jézus ereje, most! Most! – kommentálta szemére szorított távcsővel Apa a látottakat.

Az udvarló elegáns mozdulattal behajtotta mögötte az ajtót, majd könnyeden ruganyos léptekkel elindult, megkerülni az autóját. Szerencsére a kocsi méretei miatt hosszú utat kellett megtennie ahhoz, hogy beülhessen a volán melletti oldalon. Mózénak nagyon gyorsan kellett cselekednie. Egyik kezével kilökte az imént rázárult ajtót, egy nagyot durrantott, majd másik kezében szorongatott lakkretiküljével hevesen legyezni kezdett. Éppen végzett (még egy örömteli mosolyt az ablak felé is engedett, mely odabent üdvivalgást váltott ki), amikor a túloldalon beült mellé szerelme, és ismételten megfogta a kezét.

– A ma este különleges esemény számunkra, drágám... Mert végre-valahára hadd mutassalak be az édesanyámnak! – ezzel megfordult, és a hátsó ülésen ülő, eddig sötétbe burkolózott alakra mutatott. Az idős asszony kissé előrehajolt, és halálfejhez hasonló, sápatag arca, valamint villogó tekintete Móze számára sajnos semmi jót nem ígért.

10.

Tamás kinyitotta a szemét, és egy nagyot nyújtózott. Szerinte ez a szombat reggeli félálomban lebegés az egyik legjobb

dolog a világon! Se itt, se ott – hanem csendes mocorgás a határmezsgyén. De nem sokáig élvezhette ezt a vízen ringatózó gumimatrachoz hasonlító állapotot, mert hirtelen a tudatába nyilallt a külvilág. Móze! Fúrta az oldalát, mi történhetett vele, s ez az érzés erősebbnek bizonyult még a lustaságánál is. Felkelt az ágyból, lábujjhegyen nővére szobájához lopózott, és halkán kinyitotta az ajtót. A megfigyelt személy fehér alvós pólójában éppen hason feküdt az ágyán, s a Nagy Vadász szerint oldalra csapott karjával olyan volt, mint egy víz felett köröző sirály. Aztán meglátta nyitott, könnyes szemét és szomorú arcát is, úgyhogy javított: Móze olyan volt, mint egy halászhajó felett köröző sirály, aki bánatában éppen afelől gondolkozik, hogy vajon a bárka spéci halfeldaraboló gépébe vesse-e önmagát.

– Kifelé! – utasította röviden az öccsét, majd szipákolva a fal felé fordította a fejét.

Mit lehet ilyen helyzetben tenni? Hagyja itt? Tamás egyszerűen képtelen volt meghátrálni, inkább odalépett, és vigasztalásként megcsiklandozta az ágyról lelógó, női lábhoz mérten kissé hosszúra sikeredett talpakat. Móze világéletében elégedetlen volt a lábfejevel.

13 éves koráig rendszeresen járt balettozni, de aztán inkább lemondott róla, mert lába már akkor elérte a 43-as méretet. És olyan lükén mutatott egy 43-as lábú, gömbölyded hasán kimerevített, fehér tülpszoknyát viselő kislány balettcipőben, spiccelve!

Tamás a csiklandozásra csak egy sértődött, hessentő lábbillentést kapott válaszul.

– Na, bébi – próbálkozott kérlelő hangon. – Moondd eeel... Mi történt?

– Mi történt? – sziszegte Móze, majd elmarta öccse grabancát, és szavaival azonos ritmusban rázni kezdte. – Elegem van belőled, okostojás! A hülye tanácsaidból! Te mondtad, hogy a sötétben ereszem el magam! Hát én megtettem! És most biztos mindennek vége, mert egész idő alatt ellenséges volt velem az a boszorkány!

Tamás tartott tőle erősen, hogy kap egy monoklit a másik szemére is – ezért inkább elmenekült. Vigasztalásként a konyha felé vette az útirányt. Odakint még minden csendes volt. Tamás láttán Gyufa is felébredt, de csak egyetlen éles sikolyra maradt ideje, mert kettes számú gazdája gyors mozdulattal kitépte a kalitkából, és a vállára ültette.

– Most már aztán kussban lesz a kismadár! – suttozta neki, majd kinyitotta a hűtőt valami fincsi után kutatva. Igaz, hogy nem volt éppen feldobott hangulatban, de azért mégis elnevette magát Anya új ötletén. Apának volt ugyanis egy rossz szokása: imádott enni. Sokszor éjszaka is kilopózott a hűtőszekrényhez, és úgy, a sötétben, a nyitott hűtő gyér fényénél állva titokban falatozott. Pedig dús keblei és sörhása miatt éppen rászánta magát egy fogyókúrára. Hiába viccelődtek azzal, hogy a Hivatal Gyöngye félpucéran felléphetne bármelyik didi-bárban – hasztalannak bizonyult minden effajta pszichikai ráhatás. Anya azonban kitartó volt. Titokban lefényképezte Apát oldalról, amint (lehajló hasa miatt alig kivehető) csíkos kigatyában kissé előrehajol, miközben kezében egy darab füstölt kolbászt szorongat, majd ezt a fotót beragasztotta a hűtőszekrénybe. Apa valahányszor kinyitotta a bűnbarlang ajtaját, mindjárt szembe kellett néznie a Valósággal, s ez a költői hurkákba gyűrődött 100 kilogramm volt. Ezután inkább lebiggyedt szájjal behajtotta az ajtót, s így ez a stratégia már két hét alatt öt kiló mínuszt eredményezett.

Tamás magához vett egy pohár élőflórás joghurtot, majd madarastul visszatért a szobájába. Ebben a helyzetben muszáj volt beszélgetnie valakivel. Kanalat elfelejtett vinni, ezért kiszürcsölte, ujjával kinyalta a joghurtot, majd szépen hanyatt feküdt az ágyon. Ez volt az egyik legmeghittebb közös pillanatuk, a tolláskodás ideje. Ebben Gyufa volt mindig a kezdeményező. Miután végigtaposott gazdája arcán, s felcsücsült a homlokára, nekilátott piszkálni a hosszú, kunkori végű szempillákat. Ezután a szemöldök szálainak gondos végigmajszolgatása következett, majd amikor egy papagáj magas mércéjével mérve minden szemszőrzet a helyére került, akkor Gyufa lehajtotta a fejét, így mutatta ki kapargatás iránti igényét. Tamásnak azonban (erősen bandzsítva) résen kellett lennie, mert a madaraknál a jóérzéshez mindjárt a pottyantás ingere is társul, s ő valahogy rühellte az ilyen meleg, zöld foltokat az arcán. Vajon az állatkereskedőknél a madárpóráz mellett miért nem lehet mindjárt kloákadugót is kapni? Akkor a kis dögevő egész nap jöhetne-mehetne kedvére.

Annyira hiányzott neki Böbe! Bele kellett markolnia a lepedőbe, hogy a hirtelen jött fájdalmat kibírja. Mi a fene?! Soha életében nem érzett ilyen görcsöket! Ez még a fogfájásnál is rosszabb. Ráadásul egy nyamvadt kis áruló miatt, aki képes volt csak úgy ukmukfukk elfelejteni őt! Egy Kincses Tamást! És bele tudott zúgni egy olyan taplóba, mint Rob! De egye csak meg a szerelmét, legyen vele boldog! Megerősítésként hangosan ki is mondta:

– Mit bánom én! Legyen vele boldog!

Gyufa furán pillogott rá, majd egy lendületes szökkenéssel a párnára huppant, onnét a szék karfájára szállt – vagyis nagy pszichológiai érzékről tanúságot téve ütéstávolságon kívülre húzódott. Amint Tamásnak elhagyták a száját ezek a szavak,

valahogy fel is fogta az értelmüket. Böbe legyen boldog Robbal?! Az a baromarcú bármikor megszimogathatja, esetleg *megcsókolhatja* a lányt? És egy idő után megérintheti, mondjuk... a mellét? Idegesen beletúrt a hajába, mert azt gondolta, mindjárt megtévelyedik. Ahogy a papagáj régen sejtette, némi rugdosódás és ütlegelés következett. Tamás minden útjába eső tárgyat felrúgott. De ez nem volt elég, mert egy plafonig reppenő zoknigubanc vagy szétgyűrődő matekfüzet valahogy nem érzékeltette azt, amit érzett. Amikor a felborult táskájából előgurult egy üres, félliteres műanyag üveg, s arra teljes erőből, nagy élvezettel rálépett, már majdnem jó volt. A flakon ugyanis hatalmas reccsenéssel durrant szét a talpa alatt, ettől egy másodpercre kielégült. Mert szálkákra hasadt szét a talpa alatt, és ez olyan zombisan férfias dolog volt. Böbe ezután csak Robira mosolyog majd! Vele beszélget, az ő kezét fogja, hozzá bújik! Szeme előtt úgy futottak el ezek a képek, vékony szalagban, mint a BUX-index a hírek alatt. Csakhogy ez a képszalag nem fényből volt, hanem éles acélból, mely késpengeként fúrta át a lelkét. Ettől a fájdalomtól ismét bekattant, de annyira, hogy odalépett az ajtófélfához, és ökölbe szorított kézzel, nagy svunggal belevágott a falba.

– Áuáááá! – harsant végig a házon, Tamás pedig két lába közé szorított, lüktető kézzel hengergett ide-oda a szőnyegen.

Persze öt másodperccel később Anyatigris feltépte a szobaaajtót, és álmos-ijedt szemmel nézett rá.

– Mi történt, kicsi csibém?! – kérdezte.

„Kicsi csibe” – akinek pihetoll helyett már jól látható borosta volt az arcán – édesanyja megpillantásakor rögtön felpattant a szőnyegről, és a háta mögé dugta sebesült kezét.

– Se... semmi!

De Anyát nem lehetett egykönnyen lerázni.

– Muti! – utasította.

Nem volt más választása, kénytelen volt előhúzni a rejtegetett végtagot. A bőre két helyen is felszakadt, és jócskán vérzett. Anya kimosta a sebet a csap alatt, majd egy megalázó Disney-figurás ragtapaszt és bőrfertőtlenítőt vett elő, s szakszerűen ellátta gyermekét. Szokásával ellentétben diszkrét hangulatban volt, mert nem kérdezősködött semmiről sem. Nyilván fejben kisakkozta már, hogy Tamás csapnivaló hangulata szoros összefüggést mutat Böbe tegnapi, gyors távozásával. A fia hálás volt neki ezért. Miután Anya magára hagyta, megszemlélte betapasztott kezét, majd leemelte Faludy György Villon-kötetét, és olvasni kezdte a verseket.

11.

– Direkt mogyorósat vettél, ugye? Azért, mert tudod, hogy azt utálok! – pufogott Tamás a konyhaszekrény chipses részlege előtt állva, miközben találomra kiemelte a keze ügyébe kerülő első zacskót.

– Újabban nem vagy normális, tündérke! – válaszolt Anya a vasalóállvány mögül. – Ott van, tapogass csak tovább!

Tamás lélekben már lemondott arról, hogy ezen a szombat délutánon valami cselekmény komolyan leköti majd – pocsék hangulatát ez okozta. Éppen átadta magát az ágyon heverészes keserves kínjainak, sajtos chipses zacssal a kézben, amikor csengett a telefon. Móze rögtön ugrott és felkapta.

– Halló?! – szólt bele csengőn, édesen, ám amint meghallotta a túloldalon Csótány mutáló nyiszorgását, rögtön kesernyésre váltott. – Öcsi, gyere! Téged keresnek! – Csalódástól megfakult hangjából érezni lehetett, hogy tüstént visszaroohan a szobájába, sírni.

– Mizujs? – szorította a fülére felélénkülve a kagylót Tamás.

– Tudok egy jó bulit! – kiabálta Csótány. – Öltözz fel gyorsan, aztán gyere át! Ma este fergeteges parti lesz, kirúgunk a hámból, kikapám!

Rögtön hemzsegni kezdett benne a vér.

– Csajok is lesznek?

– Persze! – lelkesedett Csoti. – Minden, ami kell! Siess!

Később Anya aggodalmaskodott egy kicsit, de aztán beleegyezett, hogy Tamás elmehessen.

– Aztán tizenegyre itthon legyél! Telefonálj, és akkor Apuci elmegy érted, jó?

Tamás azonban már az utcán járt. Léptei könnyűek voltak, szinte szállt. Élete első *őrült* bulijára készült! Kaland! Izgalom! Szex! Szerelem! És Csótány!

Csótány panelgyerek volt. Egy lakótelepi tízemeletes ház hetedik emeletén lakott a szüleivel, bátyjával, valamint egy hófehér uszárkutyával együtt. A kutya imádta Csótány bátyját, ismertebb nevén Nagy Csótányt, mert minden áldott nap ő vitte le az utcára sétálni. Kicsit muris volt, amint a zöld mintás, katonai gyakorló terepruhába öltözött, kigyúrt testű fiú mellett pitbull helyett az édesanyjuk által gondosan nyírt, hófehér kutyalány futkározott. Egyszer próbált csak belekötni a furcsa párosba a telepi galeri.

– Ide a tárcádat, köcsög! – hadonásztak Nagy Csótány orra előtt az öklükkel.

Mivel éppen edzésre indult, egyik vállán egy hanyagul átdobott sporttáskát viselt. Ezt szépen, lassan a földre eresztette, felnyitotta a cipzárat, s pakolni kezdett. Vállára dobott először egy törülközőt. Aztán egy furcsa, fehér színű felsőt. Majd ehhez illő, fehér színű alsót. Végül a fekete övét. Amikor ismét feltekintett, már egyetlen hadováló srác sem volt jelen. Nagy Csoti ugyanis híres karatés volt, még külföldre is járt, versenyeken vett részt. Érmeivel, kupáival volt tele az egész lakás.

Csótány alaposan bekente magát apja méregdrága parfümjével, csak úgy búzlott a szobája.

– Te aztán tudod, mitől döglök a légy! – mondta neki Tamás, az orra előtt legyezgetve, de barátja leintette.

– Nőőőő akarok! – idézte Csótány az örült nagybácsit Fellini híres, *Amarcord* című filmjéből, majd végigmutatott önmagán.

– Klassz a srác, ugye?

Tamás csak kuncogott, de nem válaszolt, mert azt csak úgy körülbelül tudta belőni, mit esznek a fiúkon a lányok. Barátját elég jóképűnek találta, bár az átlagnál kisebb termete minden bizonnyal hátrányos helyzetbe hozza majd. Csótány azonban őszintén hitt abban, hogy még nőni fog.

– A családomban mindenki 180 cm felett van! Még a nők is! Én pedig 24 éves koromig akár 30 centit is hozzátehetek a jelenlegi magasságomhoz! – szavalta olyan átszellemültem mint az ókori hitvallók.

Tamás ezt hallva igyekezett visszanyelni a kuncogását. Tanúja volt ugyanis annak, amikor az egész Csótány család (apa, anya + két fiúgyermek) egymás mellett haladva fagyit nyalogatott az utcán. Amikor elvonultak egy buszmegálló mellett, félhangosan megjegyezte egy idős (fejük felett egyenes vonalban ellátó) bácsika:

– Híjjnye, de kicsik!

Csótány szobája általában szöges ellentétben állt a lakás egészével. Míg kívül minden tiszta és rendes volt, ebben a szobában az Őskáosz uralkodott. Csoti néni többször megjegyezte már, hogy ebben a szobában, ha nagyon akarná, halott világháborús német katonát is találhatna a kupacok alatt. És azt is elmondta, hogy ő soha többé nem tesz rendet kisia után, mert elege volt. Új elmélete szerint ha Csótánynak elfogyott a tiszta ruhája, akkor méltóztatik majd összeszedni a földről a szanaszét dobált piszkost, és kivonulni vele a szennyekosárig. Egyelőre nem tartottak ennél a stádiumnál, mert Csotesz nem csak ceruzaelemben szerette a tartósságot. Fiókjában tehát ott szerénykedett egy pár zokni és egy gatyá, s ez szerény becslések szerint is elegendő muníciót jelentett kb. 2 hétig. Csotesz azonban nem foglalkozott olyan apróságokkal, mint a gallér tisztasága. Elégedett volt a tükörben látható végeredménnyel, és nagyot sóhajtott.

– Mehetünk! – mondta, s valóban elindultak.

A lépcsőház előtt még hozzájuk csapódott néhány házbeli srác is, akikkel kisebb korukban együtt szoktak bringázni, meg macskát üldözni. Később útjaik szétváltak, mert ezek a fiúk Cica Killerből Deszkásokká léptek elő, míg Tamást és Csótányt elcsábította az új szerelem, a mountain bike biciklivel való pattogás. Persze tetszett volna nekik a Deszkásokkal való görgés is, de szüleik ezt a sportot túl brutálisnak találták. Hát, lehetett benne valami, mert a nyílt sípcsonttörés elég gyakori mutatvány volt a srácok között. De olyan jó volt nézni őket nyáron, ahogy végiggurultak korijukkal vagy gördeszkákkal az utcán! Térdvédő, könyökvédő, kesztyű rajtuk, térd alattig lógó, bő szárú, zsebes gatyójuk félig lecsúsztatva a csípőn, hogy kilátsszon a bokszeralsó: legyen valami szexi-dixi az őket

bámuló kiscsajoknak is. Lépcsőkre ugrattak fel, a merészebbek még a vaskorláton is lecsúsztak, „slide”-oltak, de ezt csak a profik tudták. Azzá pedig nehéz válni, mert errefelé kevés az elhagyatott utca. Pedig jobb az ilyen néptelen helyen begyakorolni, mert töknagy égés, mikor az emberfia közönség előtt kapja két láb közé a vasat. És a hülye lányok számára olyan mókás, amikor a herebántalmakat amúgy hősiesen elszenvető tizenéves egyén nem bírja tovább összeharapni a száját, és bemelegítő skálázás nélkül, egyszeriben kiéneкли a magas C-t.

Tamás elismerte a koritudásukat, de azért kicsit rühellte őket, főként, mikor valamelyik észlány azzal a remek ötlettel állt elő, hogy rendezzenek egy gyors tábla-célbaköppő versenyt. Az utcán! Úgy, hogy közben szemből fúj a szél. De ez még semmi volt ahhoz a katartikus élményhez képest, amikor kórusban elénekelték a *Paff, a bűvös sárkány* című világlágeret. Magukat normálisnak valló gimnazisták! Gyanakodva mustrálta őket, mert feltételezte róluk, ha nem elmebetegek, akkor biztosan totál részekek lehetnek. De amíg szégyenében a fal mellett osont, megállapította, hogy a fiúk valóban nem ittak egy kortyot sem, csak kissé megrongálta az idegeiket a kamaszodás.

– Itt lesz a Fergeteg Paaaarti! – kiabálta Csótány egy épületre mutatva. Mindannyian nagyon izgatottak lettek. Kihúzták magukat, hogy megjátsszák a magabiztos nagymenőt. Egy kupacba verődve, mert azért fontos a biztonság. Széles mosollyal az arcukon lenyomták a nagyméretű rézkilincset, és betódultak az ajtón. A márványköves, elegáns előtérben a portás csodálkozva nézett rájuk.

– A rendezvényre jöttek? – kérdezte.

– Igen! – válaszolta vigyorogva Csótány, mire az öreg a jobbra nyíló terem felé mutatott. Egyből letörlődött arcukról a széles vigyor. Ez lenne az a frenetikus buli, amiről Csótány regélt? Csupa 60-70 éves, ősz hajú nő és férfi keringőzött lassú ütemben a placcon, miközben egy szalonzenekar játszott a számukra a talp-alávalót.

– Ez az „Életet az éveknél” Klub összejövetele – adta meg a kellő felvilágosítást a portás.

– Fergeteg Parti, ha-ha – mondta valaki kesernyés hangon. Néhányan hátba vágták Csoteszt, majd inkább eltakarodtak a színhelyről. Ezt a marhaságot! Az épület előtt, az utcán tanácstalanul álldogáltak.

– Csótány, még egy ilyen húzás, és kinyírunk! – fenyegették meg az elkeseredettebbek. – Honnét szerzed te az információkat?

Csotesz makogott valamit humoros bátyjáról, de sajnos, ellene semmit sem tehetett. Az emberfia nem állhat oda kötözködni egy karatebajnokkal, még ha a testvére is az illető!

– Most mit tegyünk? – kérdezték egymástól.

– Én még nem akarok hazamenni! – mondta Tamás, majd bizonytalanul folytatta: – Lődörögjünk egyet? – Ebben a hideg, esős időben nem nyert köcsögöt az ötletével.

– Skacok – szólalt meg közülük Ravasz –, a szüleim elutaztak hétvégére, és rám bízta a lakást. Mi volna, ha buloznánk? Ha vannak beleváló kiscsajszi ismerőseitek, hívjátok őket fel!

Megpezdült a banda, és rögtön szervezkedni kezdtek. Összedobták a pénzüket, s a csapat egyik fele üdítőt meg alkoholt vásárolt, míg a másik rész bőszülten telefonált. Kibuszoztak, és mindent behordtak a házba, majd izgatottan várták, hányan jönnek el. Felnyomták a magnón a kakaót, és hangulatvilágítást is csináltak.

– Csak anyám cuccaira vigyázzatok! – kérlelte őket a polcokon itt-ott elhelyezett értékes, giccses porcelántárgyakra mutatva Ravasz. – És ha megkérhetlek benneteket, a kutyára se lépjen rá senki!

Lulu, a remegős lábú, düledt szemű kis csivava csapott farral, nyüsztítve menekült fonott kutyakosarába. Ekkor csengettek és megérkezett az első vendég-szállítmány. Tamás és Csótány ott ültek a kanapén, és elégedetten vigyorogtak. A beözönlő lányok nagyon édesek voltak. Igaz, hogy megszólítani egyiket se merték, de már csak nézni őket is boldogság volt.

Ravasz elővett egy doboz Activityt, és volt, aki a szoba egyik sarkában azzal játszott, míg a lányok közül a lazábbak táncolni kezdtek. Néhány fiú nyomban hozzájuk csapódott, a magányos farkasok (vagyis a leggörcsösebbek, akik se ide, se oda nem mertek menni) pedig egy-egy üveg sörrel a kezükben kuporogtak a földre leszórt díszpárnákon.

Tamásék a játékos csapathoz tartoztak, és nagyokat röhögtek a fordulatokon. Például azon, ahogy Csótány egymaga elmutogatta a szót: „nászéjszaka”, Ravasz hason fekve, lábaival fürgén fickándozva próbálta érzékeltetni (hasztalan) a „láb munká”-t. Amikor végigérték a táblán, és már alaposan kifulladtak a sok nevetéstől, még Tamás életének álma is beteljesült! Vagyis ott gubbaszthatott a kanapén, míg egy lány ült a jobb lábán, egy másik pedig a balon. Persze nem ők ajánlkoztak, hadd ülhessenek oda, hanem a játék végén nem maradt nekik másutt hely, s ő – a srácok közül elsőként felismerve a kiváló lehetőséget – rögtön székként kínálta fel önmagát. Csodák csodájára a lányok köszönettel elfogadták! Borzongott a gyönyörűségtől, és igaz, hogy fájdalmasan laposra nyomódtak a combcsontjai, de a világerő se mozdult

volna el. Egyrészt az élmény miatt, másrészt jól látta, miként ette a haverokat a sárga irigység.

Ravasz, hogy robbantsa ezt a vérforraló jelenetet, gonosz tervet eszelt ki. Elővett egy málnaízű kölyökpezsgőt, majd az üveggel Tamáshoz lépett.

– Kérsz? – kérdezte álnok mosollyal.

– Naná! – helyeselt Tamás. Ki nem hagyta volna, hisz a belső mozi most valósággá válhatott. Itt ül egy házibuli kellős közepén két szép kiscsajt ölelve, miközben előkelően pezsgőzik!

Ravasz megitta. A szájához nyomta az üveget, és jól megborította, úgyhogy Tamásnak nagyot kellett kortyolnia, nehogy kifolyjon száján az édes málnalé. Integetett: ‚Elég, elég!‘ – ezért Ravasz „figyelmesen” elvette tőle a pezsgőt, visszahúzódtott a helyére, s onnét figyelte a fejleményeket. Tamás szájában aztán e kiváló, málnával dúsított nedű szépen felhabzott. Száját összepréselve próbálta visszatartani a szökőkutat, de amikor már mint kicsiny vérfolyam az orrlyukából kezdett előszivárogni a málnás hab, nem bírta tovább. Prüszkölve, köhögve, a kölyökpezsgőt széles sugárban a lányok hátára köpve kibukta az egésztest. Sikoltozva ugráltak fel róla. – Jaj, de béna vagy! – méltatlankodtak, s magukat törölgetve faképnél hagyták.

– Ígérem, soha többé nem teszek ilyet, csak most az egyszer gyertek vissza! – rimázkodott nekik összekulcsolt kézzel, még mindig fulladozva, de rá se hederítettek.

– Éhes vagyok! – kurjantotta Csótány a legjobbkor, mielőtt Tamás és Ravasz között tettlegességre kerülhetett volna a sor.

Az egész csapat csatlakozott a felszólaláshoz, ezért páran kivonultak a konyhába, hogy kotyvasszanak valamit. Lulu kutya dülledt szeme az örömhír hallatán még előrébb dülledt,

tenyéryni, szétálló denevérfüle közül boldogan ugatott, mivel imádott enni. Így hatéves korára elérte, hogy púpon púpot, vagyis pattanásig feszült hordóhasán szépen fejlett köldöksérvet viselhetett. Ráadásul Ravasz anyja meghűlés elleni lélekmelegítőt vásárolt neki, így telente rozsdabarna, fényes orkánanyagból készült felöltőt is hordhatott. Csillogó szerelésében pedig úgy festett, mint egy cérnalábakon ugránczó vaspondró.

Nagy mennyiségű gombát találtak a hűtőben, így a gombapörköltre szavaztak. A lányok többsége plusz Lulu ott maradt a konyhában, főzni. Az ösztrogén tényleges jelenléte nélkül a buli kezdett eldurvulni. A fiúk metal-zenét kapcsoltak, és zúzásba, vad pogózásba kezdtek a szőnyegen. Zsenge koruk miatt energiatakarékos üzemmódúnak bizonyultak, vagyis 1-2 pohárnyi sörtől is feldobott hangulatba kerültek. Tamás is beállt közéjük, és kezdte *igazán* jól érezni magát. Mit bánta Böbét! Aki lehet, hogy most is együtt lófrál valahol Robbal! Attól még, hogy azok ketten boldogok, ő is jól érezheti magát. De milyen jól! Valaki feléje passzolt egy bőr focilabdát, Tamás méregből továbbbrúgta, végül az egész társaság talpon volt, táncolt, nevetett és focizott egyszerre. Üdítőszüvegek gurultak, az előténfergő Lulu kutya három lábon sántikálva vonyított, sőt valaki fejen találta Ravasz anyjának kedvenc porcelán Beethoven-szobrát, mely csörömpölve adta át magát a végzetének, de kit izgatott ez! Talán csak a szerencsétlen Ravaszt, aki ideje túlnyomó részében ide-oda rohangált, vetődött, s egy profi focikapust megszégyenítő reflexszel kapkodta össze a szertehulló herendi vázákat. A csetresztörés hangjaira senki sem figyelt fel, mert a zene minden egyéb zajt eltakart, és minden fájó gondolatot elfeledtetett, vagyis az összeröffenés most kezdett igazi Őrült Monszter Bulivá

serkenni. Az est betetőzéseként pedig megjelentek a lányok azzal, hogy kész a vacsora! A fiúk abbahagyták az önfelelt üvöltözést, lehalkították a zenét, és felkapcsolták a villanyt. Tányérokba merték a gombapörköltet, kenyeret szeltek hozzá, és elegendő evőeszköz híján csak úgy, kézzel tunkolták az ízletes szaftot. Még Lulu is elfeledkezett végtagfájdalmairól, és lelkesen habzsolta a neki szánt adagot. Igaz, ha elhaladt mellette valaki, akkor aprócska, összeráncolt homloka alól dögvészt ígérő pillantásokat lövellt, és ínyét felhúzza, félelmetesen cincogott. Hiába nyugtatgatták azzal, hogy a pörkölt az ő rózsaszínű etetőtáljában szétrutyomózva nem olyan gusztusos – nem hitte el nekik.

Végezetül mindenki ivott a másik egészségére egy pohár sört, s a szemek csillogása alapján következtetni lehetett arra, hogy bekövetkezett életük első spicces állapota. Tamás előtt felrémlt jóapja arca, amint azt mondja: „Jegyezd meg, fiam, hogy ennek a viselkedésnek nem lesz jó vége!” – de igyekezett elhessegetni e baljós látomást.

Hangulatvilágítás bekapcs, zenei hangerő fel, tányérok el, és újraindult a tánc. A társaság intellektuális rétege különhúzódott a tombolóktól, beszélgetni. Ravasz ugyanis érdekességet, egy valóságos, kulccsal zárható fém kézbilincset mutatott! Csótány izgatottan szemlélte az eleddig csak filmekben látott tárgyat, s mivel az alkoholtól nem volt eléggé kiegyensúlyozott állapotban, nagy garral jelentette ki:

– Fogadjunk, hogy ebből bármikor ki tudok szabadulni! – Tamás próbálta csitítani a barátját, de hasztalan, mert láthatóan belelovalta már magát az elképzelésébe. Akadozó nyelvel kiabálta: – Én olyan vagyok, mint a nagy Houdini! Az a titka az egésznek, hogy a kézfejet keskenyebbre kell húzni, mint a csuklót, és pitty-putty! Már ki is szabadultál!

– Pitty-putty! – mondta Ravasz, és felemelve meglóbálta a bilincset.

– Igen! – állta a tekintetét a kissé illuminált Csótány.

– Mutasd meg! – mondták egyesek, és Csoti azonnal ráállt.

A kanapénak, amin ültek, dúsan faragott, cirkalmas könyöktámasza volt. Jó erős fa, tehát alkalmasnak ítélték. A bilincs egyik végét erre kattintották, a másikat pedig Csótány csuklójára. A kulcsot Ravasz belecsúsztatta a bal oldali ingzsebébe.

– Rögtön, mindjárt, de azonnal! – ígérte a Mester, és próbálta lehúzni szorossá vált karperecét. Nem ment. Minél jobban erőlködött, annál jobban rászorult a fémhurok, és ő még erősebben izzadt. – Nnnna most! – biztatgatta társait, de a körülötte támadt kezdeti érdeklődés már tíz perc múlva jelentősen lanyhult, negyedóra múlva pedig teljesen megszűnt. Kapott egy kis kólás bort, barackot a fejére, aztán magára hagyták. Tamás is ráunt, úgyhogy odébbállt Ravasszal egyetemben, aki szerette volna jóvátenni az előbbieket.

– Nézd csak, ott van Krisztus! – mondta. – Menj oda hozzá!

Tamás erősen gyanakodott: az alkohol hatására netán látomása támadt?

– Krisztus? – kérdezte furcsa hangsúllyal.

– Ne nézz így, mert bandzsítasz! – oktatta ki Ravasz. – Az osztálytársam, Krisztina, csak így becézik kicsi kora óta. Tudod: Ilona – llus, Krisztina – Krisztus...

Arrafelé nézett, amerre a fiú mutatott. Tényleg szép volt az a lány. Kissé erősebben kezdett dobogni a szíve, de nem habozott. Ebben a hangzavarban, félárnyékban semmi vesztenivalója nem volt. Úgysem ismerhetik fel később egymást! Gyorsan megszagolta a hóna alját, s mivel inge is tűrhető nedvességtartalmúnak bizonyult, rohamra indult –

Táncolsz velem? – kérdezte, és ő lepődött meg a legjobban, amikor a kislány igent bólintott.

A parkettnak nem azt a részét választották, ahol a többiek tomboltak, hanem a nyugodtabb, homályosabb részeket. És annak ellenére, hogy gyors, pergő szám üvöltött a magnóból, Tamás mégis úgy húzta magához a lányt, mintha lassú szólt volna. – Így legalább tudunk egy kicsit beszélgetni, és halljuk egymás hangját – magyarázta Krisztinek, mert azt mégsem vallhatta be, hogy nyugodtan tagja lehetett volna a mozgáskorlátozottak Bicebóca Tánckörének. Kezdeti határozottságát és szófűzését Al Pacinótól kölcsönözte, az *Egy asszony illatából*. – Sportolsz valamit, hogy ilyen karcsú vagy? – kérdezte, mire Kriszti elmosolyodott, és mondott valamit az iskolai dzsesszbalettklubról. Tamás beleszimatolt a hajába, és legszívesebben füttyült volna örömeiben, akkora mákja volt: Krisztina ugyanazt az illatot használta, mint Móze kb. fél évvel ezelőtt! – Ez Kék Virágszirom, ugye? – duruzsolta.

A lány láthatóan megdöbbenve nézett Tamásra:

– Honnét tudod?

Nem hagyhatott ki ilyen sanszot!

– Tudod, van némi gyakorlatom az illatokban – súgta, és közelebb vonta magához a lányt. Így már egészen összesimultak tánc közben. De még mindig nem lehetett biztos a dolgában. „Vajon mi a nyerő mező nálad, tündérem?? – töprengett magában. – Mit nem adnék azért, ha most öregebb lehetnék!” – Ez igazi, szívből jövő sóhaj volt. Tamás és a cimborák keserű tapasztalatai szerint a velük egyidős lányok csak a 18-19 éves vén trottyokat kedvelik. A kiscsajok elmondása szerint azért, mert azok már érettek. És addig mit tegyen egy pizli-csáré kis 16-os? Ölbe tett kézzel várja, míg meg nem öregszik? Nagyon durva lenne! Csótánnyal

egykeresztes bringázás közben voltak a legkreatívabbak, s ezért két betonon való hanyatt esés közben kitalálták, mi lehetne a megoldás. Tamás hazaérve meg is valósította az ötletet, vagyis Móze sötét szemceruzájával halvány ráncokat festett undorító, hamvas-pihés bőrére. A fürdőszobai neonfényárban határozottan markánsabbnak tűnt a javítgatások hatására az arca. „Nevem Bond. James Bond” – mondta mélyé öblösített hangon, s a fürdőszobai visszhang klassz hatásán felbuzdulva kilépett a világot jelentő deszkákra, vagyis megmutatta magát a konyhában, ahol Mózéval találkozott először. „Diszkrét vámpírszín?” – találgatta nővére, mely megjegyzésre Anya is előkerült, hogy aztán fiúmagzatának megpillantásakor kacagógörcsöt kapjon. Ha a sérülések mintájára kategorizálni lehet a nevetést, akkor ez súlyos, életveszélyes kacagóroham volt. Először csak az arca pirult ki, aztán megfájdult a hasa alja, később a dereka, majd átvonszolta magát a nappaliba, hogy hentereghessen egy keveset a kanapén. További tíz perc elteltével mindannyian ott álltak körülötte, s aggódva figyelték. „A fiam egy anyagyilkos!” – szuszogta, amikor végre abba tudta hagyni. A nagy megerőltetéstől minden porcikája sajgott, és mivel félt, hogy ismételten visszaesik ebbe a szánandó állapotba, Apa sürgősen bezavarta a fekete, szétágazó gyökérminta mögül pislogó fiát a fürdőszobába. Tamás úgy gondolta, felnőttkorában sokáig kell majd pszichiáterhoz járnia, hogy az őt ért megannyi, meleg családi körben átélt traumáját kiheverje egyszer. Mindenesetre letett az öregítési szándékáról, és inkább a hagyományos, kivárásos technikát választotta. Elvégre attól még, hogy nem csotrogány, egy fiatal srác is lehet tapasztalt! Igaz, ő az sem volt, de legalább megjátszhatta.

Krisztina a virágillatos benyögés hatására gondolataiba merült, míg Tamás tovább feszengett. Minden idegszálával próbálta szuggerálni, mert már csak a negyedik dimenzió átparázsló férfias kisugárzásában reménykedhetett. S hogy a lány kedvező véleményre jutott, az látszott, mert ellazultak az izmai, majd ráhajtotta a fejét a fiú vállára.

– Igeeeen! – Tamás legszívesebben felkiáltott volna, hogy mindenki hallhassa az örömét. De bölcsebbnek látta, ha inkább csak elmosolyodik, s csendben marad. Iszonyú büszke volt önmagára, a helyzetére, és a lehető legóvatosabban fogta a lányt. Sőt, további hadi fortélyra szánta el magát! Nagyon finoman, csak az ujjai hegyével simogatni kezdte Krisztina hátát. Egy pillanatra a lány teste megfeszült a karjai között, a fejét is megemelte kissé, de ekkor Tamás nem hagyta abba, és győzött a jó érzés. Kriszti visszahajtotta a fejét, és a külső ricsaj ellenére a legnagyobb békességben ringatóztak tovább. Hála Anya szakértő nevelésének, Tamás az eltelt 16 év alatt ha valamit jól megtanult, az a simogatás volt. Mivel önmagáról tudta, hol jó, ha simizzák, erre apellált, és nem tévedt benne. Finoman beletúrt a hajszálak közé, és szinte ő is érezte, amint a borzongás végighúzódott Kriszti fejbőrén. Aztán lecsúsztatta az ujjait a nyakra, szépen lassan végigsiklott a lapockán, s kihúzódott a lány oldalára. A derekánál megállt. Fejében a kölyökpezsgő sziszegésével nehéz volt fékeznie magát, de sikerült. Többször is elmondta magában: „Nem az a cél, hogy tapizással elvadítsd, hanem az, hogy megszelídítsd!” Hirtelen belévilant Böbe képe. Ha önmagából ezeket az érzéseket most neki adhatná! Bár tulajdonképpen ez az egész, ez a gyengéd Tamás még neki is újdonság volt.

Simogatni lassú ritmusban kell, hogy a jó érzésnek legyen elég ideje végigcikázni a testen, fel, egészen az ember feje

búbjáig. Krisztina felemelte a fejét, és ránézett. Egy pillanatra őszintén megrémült. Túlzásba vitte? El akar menni? Pedig a számnak még nincs vége! Nem ez történt. A sötétben is látszott, ahogy kutató pillantással parázslott a szépen metszett szem, s ekkor! Igen, ekkor! Krisztina hozzáhajolt, és rátapasztotta száját az övére. Tamás egy pillanatra megdermedt ijedtében. Mit kell ilyenkor tenni? Most, mindjárt ki fog derülni, hogy ő még soha nem csókolózott senkivel! Azt az egyetlen esetet leszámítva, amikor a magányosság miatti végső elkeseredésében saját tükörckének összenyálzásával próbálkozott! Rettenetesen koncentrált, és a másodperc törtérsze alatt próbálta megérteni az egész folyamatot. Mőze mintha említett volna valami csókmézet, amit a nyelv alatti mirigyek termelnek, és ettől édes az íze. Talán ezt a célt szolgálja a nyalakodás? Ugyanis Krisztina fogást váltott, és az ajak-egymáshoz-dörzsölés-ből már átöltötte a nyelvét az ő térfelére! Tamásnak kitágult a szeme a rémülettől, mert úgy érezte, a nyelvük olyan, mint két szumóbirkózó, akik egy megadott körből próbálják kitaszigálni egymást. „Mi a frász jó ebben?” – töprengett a cséphadaró-mozdulatok közben. Egyszerre bekattant neki: hisz ez nem más, mint simogatás! Csak itt a nyelve és az ajka pótolja az ujjakat! És ő simogatásból igazán nagymenő! Végre nem görcsölt tovább, hanem lehunyta a szemét, és átadta magát az érzésnek. A lehető leggyengédebben, szíve diktálta találékonysággal csókolta a lányt. Zúgott a füle, de nem a külső zenétől, hanem a belső zakatolástól, s kissé lebegni kezdett. Ez százszor jobb volt, mint a sör öröme, és jobb volt, mint a reggeli, ébredéses libegés, a se itt, se ott gumimatrac-állapotban, mert itt színek vibráltak a szemhéja mögött, és elméjét betöltötte a másik lény síkos bőre, illata és öröme. Az édessége. Igen, érezte a csók

édességét, a mézet, mely olyan volt, mint az ágról szakított őszibarack íze, és ekkor... és ekkor... A frrrranc-ba! Megérezte, hogy Dinó felütötte a fejét, és mozgolódni kezdett a farmerjában, odalent. Ettől kissé kizökkent, mert sosem tapasztalt melegség öntötte el, és ezt a lánynak is éreznie kellett, mert Dinó szárnyra kapott, megelevenedett, és... Na, nem. Ez már tényleg túl sok! Nem akarta, hogy a lány is megérezze zavarát és zavarának tárgyát, mert élénk fantáziájával rögtön látta a vérfagyasztó lehetőségeket. A zene elhallgat, villany felkapcsol, Krisztinának dús sörényében minden hajaszála égne áll, ezenkívül kötőtűszerűen megnyúlt mutatójával az ő alteste felé mutogat, és velőtrázó sikolyokat hallat.

Annyi minden történt vele ezen a héten, hogy ez az eshetőség úgy hatott volna rá, mint az, amikor bringával nekitekert egy jó kis ugratónak, aztán bámulni való nagy ívben röpült a levegőben. A pedálokra állva, a kormányt erősen markolva ügyelt arra, hogy egyensúlyban maradjon – ne dőljön ki se jobbra, se balra. Csakhogy a nyereg valami malőr folytán hátracsapódott, ezáltal hegyes felével fordult felfelé, s a földre érkezés pillanatában, amikor a test önkéntelenül is rugózik egyet, hiába állt a pedálokra: az ülőgumói pontosan behintáztak abba a bökös feneségbe, s előtte csillagok kergetőztek, miközben üvöltött. Még egy szégyenletes helyzetet biztosan nem élt volna túl. Tehát, hogy Krisztinát és önmagát is megkímélje ezektől a rémséges dolgoktól, csípőjével próbált kissé messzebb húzódnival, s ez összességében nem volt egyszerű dolog. Kipúposított fenékkal táncolni, nem kibillenve a ritmusból, s vadul csókolózni egyszerre! – Miért nem tanítanak ilyen fontos dolgokat a suliban? Ezt az idegfeszültséget nem bírta sokáig cérnával, valamiről le kellett

mondania. A csók volt az. Amint egy nagy sóhajjal elvált a szájuk egymástól, Tamásnak ismét kidugult a füle, és hallani kezdett. Plusz látni. A buli túljutott a tetőpontján, sőt elkezdett lefelé konyulni, ezt abból következtethették ki, hogy a fiúk itt-ott heverték a parketton, s már csak néhány párocska táncolt. Tamás kézen fogta Krisztinát.

– Nem vagy szomjas? – kérdezte rekedt hangon, s mikor a lány bólintott, elindultak együtt, kéz a kézben felderíteni a terepet. Hunyorogva léptek a benti sötéthez képest fényárban úszó konyhába, mert itt tárolta a házigazda az üdítőket. Mindkettejüknek töltött, ám hiába nyújtotta a teli poharat a lánynak, az nem volt ott, ahol az imént hagyta. Krisztina ekkor már Lulu kutya mellett guggolt.

– Mi a baj? – kérdezte volna, de nem tette, mert láthatta maga is. Lulu elkésérítő állapotban az oldalán feküdt, szájából hab bugyogott elő (az ételmaradékokon kívül), és fájdalmasan nyüszített.

A lány aggódva nézett fel.

– Nagy görcsei vannak – állapította meg, majd elgondolkozott. – Figyelj csak... A kutyáknak gyorsabb az anyagcseréjük, mint nekünk. A gomba... Nem lehetséges, hogy mérges volt?

Tamás rögtön elszaladt Ravaszért. Zaklatott mutogatására füzérben jöttek velük a többiek is. Végül már majdnem mindenki ott tolongott a kutya körül, a konyhában.

– Lehetséges, hogy rossz volt a gomba? – szegezték a kérdést Ravasznak.

Ő persze nem tudta. Fogalma sem volt arról, hogyan került ez az adag a hűtőbe.

– Volt már rosszul valaki közületek? – nézett körül Tamás. Legalább hatan emelték fel a kezüket.

– Hánytatok? – kérdezte, mire a többiek bólintottak.
– Bocsi, Ravasz, de a WC, az... hm... kicsit olyan lett... – makogta egyikük.

– Nekem még most is rettenetesen csikar a hasam – szólt az egyik kislány sápadtan.

– Nekem is! – hangzott innen-onnan.

– Segítsééég! – hallatszott ekkor egy vékony hangú kiabálás a nappali távoli sarkából. A még mindig megbilincselte Csótány volt az. A kólás bora régen elfogyott, a csuklója pedig belilult a rángatástól. Fekattintották a villanyokat, és lekapcsolták a zenét. – Végre egy kis csend! Már egészen berekedtem az ordítástól, de senki nem hallotta meg! – panaszkodott Houdini. – A legjobb barátomtól pedig akár fel is fordulhatnék! – jelentette ki, és meglehetősen csúnyán nézett Tamásra, majd Ravaszhoz fordult. – Jól van, elismerem, nyertél. De add már ide a bilincs kulcsát, és nyissuk ki ezt a vacakot, mert szétpukkad a hólyagom! – Imára zárt kézzel könyörgött, de senki sem röhögött a jeleneten, mert mindenki el volt foglalva a maga bajával. Sápadtak voltak, és hányingerrel küszködtek.

Ravasz a kezében tartotta az öklendező kutyát, majd a felszólításnak eleget téve átpasszolta Lulut Tamásnak, ő pedig az ingzsebéhez nyúlt, megtapogatta – semmi. A másikhöz kapott – ott is semmi.

– Mi van? – éledt fel Csótány rosszat sejtve. – Hová tetted?

– Mit tudom én! – vágta rá Ravasz, és simogatni kezdte a Tamás kezében lévő, görcsöktől vonagló kis állatot. – De nem is érdekel! Anyám megöl, mert Lulu megbetegedett! Ezenkívül valószínűleg gombamérgezésünk van!

Ha lehet, egy fokkal mindenki sápadtabb lett, és még jobban émelygett a gyomruk. Beethoven gyilkosai közül az

egyik szájára tapasztott kézzel kiszaladt. A csendben jól hallhatták, hogy éppen hány.

– Orvoshoz kellene mennünk – javasolta az egyik lány.

– Felhívom Apát – mondta Tamás.

– Kö-ve-te-lem a kul-csot! – üvöltötte Csótány. – Vagy ide-pössentek!

Ravasz ezt mégsem hagyhatta, ezért újra keresni kezdte azt a nyavalyás kis kulcsot. Végigkutatta a nadrágzsebeit is, de azt a vacakot a föld nyelte el.

– Nézzétek már meg a szőnyeget, hátha csak leejtettem valahol – mutatott körbe, miközben homlokáról nagy cseppek gurultak lefelé. – Hű, de rosszul vagyok!

Lulunak már olyan düledt volt a szeme, hogy attól kellett tartani, túlpumpált, apró kis lufiként mindjárt kidurran. Ezenkívül gusztustalanul cikákkolt. Büdös is volt, elől-hátul folytatott is, így postafordultával visszakerült a gazdájához. Émelygése ellenére mindenki négykézláb mászkált a szőnyegen, mert már senki sem bírta hallgatni Csótány könyörgését.

– Istenem, kérlek-kérlek-kérlek! Tegyetek már valamit, mert nem bírom tovább tartani magamat! – szenvedett fetrengve, már amennyire a bilincs engedte. Végül nem tudtak mást kitalálni, mint azt, hogy felkeltették a kanapéról, a fiúk körbeállták s megemelték az egész alkotmányt, és így, Csótányostul, mindenestül a WC felé csoszogtak. Csoti szinte táncolt örömeiben, és egyre gyorsabban húzta volna őket, ám ekkor megakadtak a keskeny folyosóban. A toalettajtó a folyosótól balra nyílt volna, de oda már nem fért be a kanapé! – Édesanyám, ez nem lehet igaz! – kiabált Csoti. – Itt vagyunk, már csak pár lépés! Próbáljátok meg! – Igyekeztek, igyekeztek,

de nem ment. Csótány úgy érezte, már csak egy egészen kevés választja el attól, hogy becsurgasson. Vagy elbőgje magát.

Ekkor Ravasznak mentő ötlete támadt. Lulut a melléhez szorítva odavágtázott a takarítós szekrénykéhez, kitépte belőle a felmosóvödröt, visszaroht vele, és Csótány kezébe nyomta.

– Ide! Bátran! – lihegte.

Csotinak könnyes lett a szeme, és megrázta a fejét. Utolsó leheletével, a fronton megsebesült katonák hősiességével, egészen halkán súgta:

– Jaj nekem! Én ezt nem tehetem! Inkább meghalok!

– De miért? – förmedtek rá mindahányan, egyszerre.

Csotesz szemérmesen pillogott.

– A lányok... még... meghallanak!

Tamás nem hagyhatta a barátját ekkora szószban, gyorsan átugrotta a kanapét, beszáguldott a nappaliba (ahol a lányok tartózkodtak), és ismét bekapcsolta a zenét. Csótány megnyugodott, gyorsan kibontotta magát, és jó bő lére ereszelve végre megkönnyebbülhetett.

– Befejeznéd már? – kérdezte öklendező kutyáját ringatva, csitítgatva Ravasz.

– Máris! – húzódott tündéri mosolyra a fiú arca.

– Akkor visszaviszünk!

A vödröt undorodva elvették, megfogták ismét a kanapét, és visszahátráltak vele a kiindulási ponthoz. De érezték, hogy nem maradhat így az idők végezetéig a szerencsétlen. Hol lehet az az átkozott kulcs, amivel végre kiszabadulhatna gyötrelmes fogságából? Ravasz hirtelen elkomorult, mert eszébe jutott egy lehetőség.

– Amikor... az imént... hánytam... előrehajoltam... és... és a felső zsebemből biztos belecsúszott a kagylóba! Én marha! Lehúztam! – kiáltotta kétségbeesetten

Csótány teljesen kibukott a hír hallatán.

– Mi lesz akkor énvelem?!

– És mi lesz velünk? – szólt az egyik lány, akinek már nagyon fáj a gyomra. – Mennünk kellene sürgősen az orvoshoz! Ha ez mérgezés, akkor minden perc drága!

Tamás ekkor már ott állt a telefonnál, és Apa mobilszámát tárcsázta. Apa néhány szóból is megértette a helyzetet. Ahelyett, hogy rögtön balhézni kezdett volna, gyorsan felírta az utca nevét és a ház számát is.

– Hányan vagytok?

– Tizennégyen – válaszolta Tamás. – Plusz a kutya.

– Jó, akkor azonnal ott vagyunk értetek! Mindenkit bevizünk a kórházba!

Nem mondhatni, hogy nem ijedt meg a társaság. Kórházba? Jesszum Pepi! Attól a helytől mindenki zsigerből félt. A következő, sürgősen megoldandó kérdés azonban Csótány esete volt. Hogyan szabadítsák ki, ha a kulcs már messziről integet a csatornák mélységeiből?

– Próbáljátok meg hajcsattal, ahogy a filmekben szokás! – szólt Krisztina.

Tamás elismerően pillantott rá: nemcsak szép, okos is ez a lány!

Kerítettek is valaki hajából egyet, majd körülállták Csótányt, míg Tamás pizmogni kezdett a zár körül. Azonban az sehogy sem nyílt ki.

– Szerintem hülyeség ez a trükk – mondta Ravasz, s mindenki elkeseredett.

– Fűrészjeljete le! – rimázkodott Csótány.

Ravasz csípőre vágta a kezét.

– Nem elég a haldokló kutya, a halott Beethoven, az összerondított WC, még az egyedi faragású kanapé is? Azt már nem! A szüleim megölnének!

Valahonnét csípőfogót kerítettek, azzal próbálták elcsippenteni az acélláncot, de az túl erősnek bizonyult. Ekkor Fordika és egy transzporter állt meg a ház előtt. Csengettek. Apa érkezett meg Csótány apjával.

– Hadd lássalak! – szólt első utasítása még a küszöbön Tamáshoz. Alaposan megvizsgálta, s látta, gyermeke a körülmények ellenére jól van, megnyugodott, és megnézte a többieket is. Itt már nem volt olyan jó a helyzet. – Szálljatok be az autókba, gyerekek! Gyorsan, gyorsan! Már értesítettük a kórházat!

Akiket lehetett, besoroltak, majd a transzporter Nagy Csoti vezetésével indult. Csak Ravasz, Krisztina s Tamás maradt a bulizok közül. És persze Lulu.

– Ti az én kocsimba szálltok, egy-kettő! – intézkedett Apa.

– És a fiam? – járkált körbe Csótány papa izgatottan.

– Hú... izé... Van egy kis gond. Ő nem tud velünk jönni! – hebegte Tamás, de Csótány apja ekkor már a nappaliban állt.

– Szia, Apu! – vigyorgott hülyén Csotesz. – Csüccsenj ide! Legalább nem nézem majd egyedül a tévét! – paskolgatta maga mellett a kanapét. Egészen közel húzódott hozzá, mélabúsan a szemébe nézett, majd közölte: – Nekem egy irdatlan béka cuppog a hasamban. Azt mondja: cupp, cupp. Hawaii, dizsi, kutykurutty. Cupp.

A két apának az arcára volt írva a kuruttyoló békákról, az alkoholfogyasztásról és a kikötözésről alkotott véleménye, de ahelyett, hogy prédikációba kezdtek volna, inkább a feladatra összpontosítottak:

- Hol a kulcs? – kérdezte Apa Tamástól.
- Az nincs. Ravasz véletlenül lehúzta a klotyóban...
- Jó, ne is folytasd! Gyorsan egy fűrészt! Van a csomag-tartóban.

Ravasz, karjában döglődő kutyájával, eléjük vetette magát (testével védve a bűtort), és rimánkodni kezdett:

– Nem engedem! Jaj, ne tessék! Kérem szépen! Egyedi tervezés! Kézimunka! Apám kinyír, Anyám hisztériás rohamot kap! Engem kitagadnak! Ezt ugye senki sem akarhatja?! – Lulu átérezte gazdája felhevült idegállapotát, és összerándult. S ennek a görcsnek akkora ereje volt, hogy valósággal kilökte őt az ölelő karok közül. Egy nagy nyekkenéssel elterült a földön, és többé nem mozdult.

– Luluuu! – üvöltötte Ravasz. – Kiskutyáááám! Ne haljál meg!

Öreg Csótány megérkezett a fűrésszel, és fia keze mellé, az egyedi kivitelezésű, cizellált könyöktámaszhoz tette azzal, hogy azonnal munkához lát. Ravasz úgy érezte, ezzel az egyidejű két cselekvéssel (kutya + fűrész) éppen tönkremegy ifjonti élete. Apa megsajnálta a fiút, ezért odatérdelt a kutyához. Hájás kis szíve gyengén vert még. Végigfuttatta szőrén a kezét, és egy helyen, valahol a toroktájon, megállt, mert nagy kidudoro-dást tapintott ki rajta.

– Fogd csak meg! – szólt Ravasznak, majd a fény felé fordítva szétfeszítette az apró állkapcsot, és egy ujjal kurkászva lenyúlt a torkán. Még a légy zümmögését is hallani lehetett volna, ha vannak téli legyek. Így csak a halk fűrészelés törte meg a csendet. – Van itt valami – dünnyögte, majd váratlan cselekedetre szánta el magát. Megragadta Lulu két hátsó lábát, és így, fejfelé lógatva, gyengéden ütögetni és lóbálni kezdte.

– Jaj, ne! A fejébe folyik a vére! Agyvérzést kap! – aggódott Ravasz, aki hol ide, hol az éppen szétnyesődő faragások felé kapta a fejét. – Ne tessék bántani! Kérem szépen! – könnyögött kétfelé. – Reggelre megöszülök! – jelentette ki aztán.

Apát láthatóan semmi nem zavarhatta. Lulu pedig tüszentett egy nagyot, megmozgatta mellső lábait, mintha úszni akarna, majd krahácsolni kezdett.

– Nna, ezzel is megvolnánk! – mondta Öreg Csótány, aki éppen befejezte a faipari munkálatokat, s így gyermeke végre szabaddá válhatott. Igaz, a bilincs még mindig a csuklóján csüngött, de legalább mozgásában nem korlátozta többé a kanapé.

A *Vészhelyzet* állatos kiadása ezalatt tovább folytatódott.

– Köpd ki! Köpd ki! – biztatta Apa a kutyát, s szavait tett követte. Nagy koppanással landolt valami maszatos undokság a kövezeten. Apa letette az észrevehetően megkönnyebbült, de halálosan fáradt kis állatot, és mosolyogva körülnézett. Ravasz hozzárohant, és hálálkodva megszorította a kezét.

– Köszönöm! Köszönöm!- s felragadta Lulut. Tánclépésben lejtett néhány lépést, majd megállt, mert Tamás a szeme elé lengetett valamit.

– Figyuzz! Ez jött ki a kutyából, csak kicsit piszkosan!

Ravasz majdnem elájult, amikor meglátta, hogy a bilincskulcs volt az!

– Istenem! Az ágy szétvágva! Ezt nem élem túl! – zokogott. Apa megvakarta a fejét.

– Nagyon sajnállak, öcskös.

Tamás tovább töprengett:

– Ha a kutya azért lett rosszul, mert megakadt a torkán a kulcs, akkor a többieket, ugye...? – Kérdően nézett Apára.

A Hivatal Gyöngye csak bólintott, és befejezte a félbeszakadt gondolatot:

– Úgy van. A többieket fölöslegesen vitték be gymormosásra.

Krisztina, aki eddig az aggódástól szótlanul és sápadtan állt Tamás mellett, most az arcára tapasztotta két kezét, s ellenállhatatlan erővel nevetni kezdett.

– Ez volt ám az igazi Fergeteg Parti, gyerekek!

12.

Tamás alig várta, hogy hétfő legyen, mert amit vasárnap kapott, azt nem tette zsebre. Apa szokás szerint a csendjével büntetett, és ez borzasztó volt, Anya pedig a tényérokka csörömpölt, és egyfolytában mondta a magáét:

– Nem volt elég a nagyapád példája?! Te is alkoholista leszel?

– Jaj, Anya, most mit vagy úgy oda! Egy-két pohár sörtől még nem lehet bajom! Csak a társaság miatt ittunk, hogy jókedvünk legyen!

– A társaság miatt! Az öreg is mindig ezt mondta. Egy tizenhat évesnek egyáltalán nem szabad alkoholizálnia! Jókedvetek ital nélkül is lehet! Mars a szobádba, tanulni!

A francba! Tamás elkedvetlenedett. Most minek ez a nagy hőzöngés? Azért érzett egy kis kettősséget. Rosszulesett neki, hogy nem bíztak benne, de valahol igazuk volt. Ha Krisztina nincs ott, ő is berúgott volna Böbe miatti bánatában, talán jobban is, mint Csótány. De így nem maradt rá ideje. Ami a

legnyűgösebb volt az egészben: két hét szobafogságra ítélték. Mi lesz így Krisztinával?! Pedig megbeszélték, hogy sulis után találkozhatnak majd. Ki kell fundálnia valami jó kis tervet.

Estefelé Csótány telefonált, hogy Ravaszt valóban megnyuvasztották a szülei. Még annál is jobban, mint amire számítottak. Soha többé nem lesz náluk ott házibuli! Egyéb-ként a tapasztalatokból okulva a többieknek is elment a kedve a házigazda-szerepkörtől. Mindenkinek kimosták a gyomrát, ami szörnyűbb élmény volt, mint a legmeredekebb hullámvasút zuhanóprogramja. Ezen a ponton Tamás hálát rebegett Csotesznak, amiért kikötözte magát a csodaágyhoz, mert ha ez nem történik, akkor ők is a többiek sorsára jutottak volna. A bandatagok szülei először kétségbeestek, később azonban a teljes történet hallatán (alkoholfogyasztás, a Ravasz-ház belső berendezéseinek megrongálása, a Ravasz szülők kártérítési igénye stb.) felbőszültek.

Tamás – szokásához híven – nem tudott megbirkózni a problémás külvilággal, tehát visszahúzódott csigaházába, vagyis önmagába. Hagyta, hadd küszködjön csak Apa és Anya odakint, ő minden eshetőségre felkészülve katapultálta magát. Számára egyetlen jó dolog volt a vasárnapról hétfőre virradó éjszakában, ez pedig az, hogy végre sikerült tudatos álomba merülnie. Egy könyvben olvasott róla először, s úgy döntött, megpróbálja, mert olyannak tűnt ez a lehetőség, mint egy kalandfilm. Hónapok óta gyakorolt, vagyis napközben legalább egyszer megkérdezte önmagától: „Most ébren vagyok, vagy álmodom?” Ez azért volt fontos, mert ha álmában valami furcsát látott, akkor esélye lehetett rá, hogy automatikusan feltegye a kérdést: „Ébren vagyok?” És ezen az éjszakán rájött! „Ezt az egészet csak álmodom!” – kiabálta önfeledten, és úgy érezte, övé lehet az egész világ. Ott állt az álomkörnyezetben,

mint egy megelevenedett videojátékban, és bármit megtehetett! Ami először eszébe villant, az a csók volt. Hogy folytatni szeretné. Belecsókolt a levegőbe, majd erősen kívánta, hogy jelenjen meg a lány, ám legnagyobb megdöbbenésére nem Krisztina alakja domborodott elő a levegőből, hanem Böbéé. Annyira fájt látnia Böbét! De amint összeért a szájuk, elfeledett mindent. Ott érezte két tenyerében Böbe fejét, finoman simogatta a haját, miközben úgy érezte, az egész lelke *kiszáll a testéből* ettől a csóktól. Sajnos, emiatt a villanásnyi gondolat miatt Böbe színei nyomban szétoldódtak, s ő villámgyorsan emelkedni kezdett. Úgy megijedt ettől a turbó-liftszerű állapottól, hogy egészen begörcsölt az agya, az élmény annyira valóságosnak tűnt. Akarattal próbálta ellazítani magát, hogy visszanyerje uralmát az álom felett, s ekkor fény ragyogott át az elméjén. Világos nappal lett, s ő ott lebegett a lakótelepi játszótér felett! Most kezdett csak istenigazából szárnyalni. Bugyborékolva nevetett, amikor látta, miként rohan teste alatt a föld. Magasabbra lódult, és kitágult alatta a lakótelep képe. Ellátott egészen a tavakig, és még azon is túl. Fantasztikus volt éreznie a mélységet, a magasságot és az egész örületesen nagy teret! Élvezte fordulékonyágát, ügyesen kerülgette a tízemeletesek oldalát. Boldog volt és szabad. Egészen addig, amíg eszébe nem jutott: vajon mivel repülhet? Szárnya van? Megpróbálta megvizsgálni a hátát, s ahogy hátrafelé tekingetett, nem látott semmit, viszont valami ellenállhatatlan erővel vonta vissza, az Orgona utcai ház felé. Aztán már csak arra emlékezett, hogy ki kell nyitnia a szemét, mert az ágyában van. Ez a kaland felülmúlta minden elképzelését. És jó volt tudnia azt is, hogy ide bármikor visszajöhet.

A hétfői reggelen Móze nem jött őt ébreszteni, mert még mindig maga alatt volt. Az elindulás sem volt olyan balhés, mint lenni szokott, mert tartott otthon a jeges hangulat. Tamásnak így nem akaródzott Apával együtt autózni, hanem azt mondta, betartja önmagának szánt ígéretét, vagyis elvegyül a proletárok között, s felmerészkedik egy tömegközlekedési eszközre. Az igazi ok azonban nem ez volt. Megbeszélték Krisztinával, hogy találkozni fognak iskolába menet. Csodálkozott, mert egyáltalán nem ijedt be a randitól annyira, mint várni lehetett. Tény, hogy nem volt begazolva, de azért nagyot dobbant a szíve, amikor meglátta Krisztinát a megbeszélt helyen. A lány hosszú, göndör haja kerek, mintás kötött sapka alól zuhogott elő. Zavartan nevettek, amint megfogták egymás kezét. Tamás örülten büszke volt, hiszen életében először vezethetett az oldalán egy lányt. Ráadásul ilyen klasszat! Micsoda szerencsés fickó! Kriszti ugyanabba a suliba járt, ahová ő, pedig sohasem találkoztak azelőtt. Egy másik szárnyban tanult, zenei fakultációs osztályban, mert kicsi kora óta zongorázott. Meg is mutatta szép, nyurga ujjú kezét.

– Vigyáznom kell rá! – mondta, mire Tamás megígérte neki, a felvigyázásba ő is szívesen besegít.

Ahhoz képest, hogy egy héttel ezelőtt még azon agyalgott, mi történik, ha egyszer beszélgetnie kell egy igazi lánnyal, nem is állt rosszul a szénája. Akkor úgy képzelte, egy üres szobában ülnek majd ketten, a falak csupaszok, fehérek lesznek, a falon nincs se ajtó, se ablak, s a lány azt mondja majd: „Akkor most mondj nekem valami érdekeset, mert egyelőre nagyon unlak!” És ő ott ül vele szemben, a szemét meregeti, de nincs sehol kapaszkodó, egy árva rigófütty sem, amit megemlíthetne, hanem csak a szánandó hebegés, mert értelmes mondat nem

hagyja el a száját. Ezzel szemben a valóság koffeinesen üdítőnek bizonyult. A buszon egymás mellett állva és kapaszkodva annyi mindenről lehetett beszélgetni! Például az állatokról. Tamás mesélt Gyufáról, s arról, hogy igazi rocker az a madár. Ha a vállán ül, s ő walkmanjén éppen heavy metalt hallgat, akkor a papagáj rémülten összerándul, majd őrült sipákolásba és szárnyalásba kezd. Teljes sebességgel, testével nagyot durranva repül a falnak, s aláhullva, fejével precíz nyak-körzést végezve hempereg, szárnyával hadonászik, lábát dobálva fel-alá pogózik a szőnyegen. Ha hosszú, zilált hajat ragasztana bóbítája helyére, akkor szakasztott úgy festene, mint egy Tankcsapda-koncert résztvevői az est csúcspontján. A soult viszont tényleg kedveli, mert ha James Brown rekedtes hangján énekelni kezd, hogy „I feel good”, rögtön a nyakát nyújtogatja, és megpróbál csőrével befurakodni a fülhallgató mögé, a zenébe.

– Nekem egy szobanyulam van – mesélte Kriszti. – Irtó aranyos, csak mióta nagyfiú lett, szeretne magának egy feleséget. Anyukám el is ment miatta az állatorvoshoz. Végigülte a sort, mindenki csodálkozva nézte, mert cicát vagy kutyát szorongattak maguknál az emberek, Anyu pedig nem vitt semmit sem. Amikor sorra került, az állatorvos is meglepődött, és kérdezte, mi a probléma. Tudod, az én Anyukám német, és hiába él már hosszú ideje Magyarországon, még most sem tud rendesen beszélni. „Doktor úr, van nekem egy nyúl – mondta. – Az a baj, hogy fiúnyúl, és folyton ráugrik lányra. Mit tegyek?” Képzelted, az orvos elnevette magát! „Ez az élet rendje, kedves asszonyom” – válaszolta, mire Anyu elpirult, és folytatta: „Na jó, doktor úr, de az én lányomra ugrik az a nyúl!”

Nagyot nevettek a történeten, és azon is, hogy szegény Börnit most orvosi utasításra pofozni kell. Mivel Krisztinának nincs szíve hozzá, ezért az anyukája legyinti kupán, ahányszor csak akcióba lendül, s ettől az amúgy szelíd, édes nyuszika megutálta őt. Első fogait vicsorgatja, miközben furcsa hangon pusszog, és egyszer már megharapta az édesanyja boka-csontját.

– Anyu azt mondta, hogy válasszak: vagy ő, vagy a nyúl, úgyhogy el kell szegényt ajándékoznom – mondta Krisztina szomorúan.

– Anyukádat? – kérdezte Tamás, mire elnevelték magukat.

Ahogy a busz ajtaja kicsapódott az egyik megállónál, Tamás hirtelen megmerevedett, mert a kinyíló ajtón át Robot látta s egyik haverját. Láthatóan el voltak foglalva valamivel. Rob pénzt nyújtott át a fiúnak, aki kabátja belső zsebébe gyúrta a bankjegyeket, majd ő is odaadott valamit, de nem lehetett látni, micsodát. Nocsak, nocsak! Rob üzletel? Tamás úgy érezte, érdemes lenne jobban utánajárni a dolgoknak, hátha megfoghatná Robot valamivel. És akkor megbosszulhatná a múltkori verést meg miegymást. Miegymást? Bizony ám! Azt, hogy pofátlan módon elvette tőle Böbét.

13.

Az osztályterembe érve a szokásos nyüzsgés fogadta.

– Na, mi volt otthon? – kérdezte Csótány leverten.

– Ne is mondd! – intett, de az arca, Krisztinára gondolva, mégsem volt olyan szomorú.

Csótány mindjárt értett ebből a pillantásból, és gyorsan témát váltott.

– Összejöttetek? – faggatta volna, de Tamásnak nem volt inyére ez a kíváncsiskodás. Mintha a Don't disturb! felirat nemcsak a szobájának ajtajára lett volna kipingálva, hanem a Krisztinát érintő területre is. Észrevette, hogy Csótánynak egy cipősdoboz van a padjában, ezért Anyán jól begyakorolt fogással, rákérdéssel próbálta e kényes területről elcsalni.

– Új bakancs?

– Az agyad eldobod! – súgta Csotesz. Tamás látta ugyan, miként mozog a szája, a hangját is hallotta, de a füle bedugult, s a külső zajok eláramlottak a feje mellett. Pedig Csoti valami fontosról regélt: – Ilyen randa szörnyet nem láttál még közvetlen közletről, öregem! – De ő elfelejtett visszakérdezni, mert az egész hidegen hagyta. Szeme a kinyíló ajtóra szegeződött, amin belépett Rob, nyomában Böbével. Ahogy meglátta őket, összeugrott a gyomra, és lehunyta a pilláit, nehogy észrevegyék vizslató tekintetét. Nem kellett a szemével néznie, mert érzékelése kitágult: a bőrével követte Böbét. És a lány mozgása jeleket írt Tamás testébe, mint ahogy napfényes időben az árnyék követi a lépések nyomát. A mélységes öröm viliódzva váltakozott benne a heves fájdalommal. Böbe ledobta a táskáját, odaköszönt a padtársának, odaszólt Csótánynak, neki pedig hátat fordított, és leült. Nem lehetett nem észrevenni, hogy semmibe veszi őt, mert Böbe éppen az előttük lévő padban ült.

Tamás valóságos testi kínokat érzett a lány közömbössége miatt. Ez az egész olyan volt, mint amikor Apa festékoldóval lemaratta Fordika színét, mely először fel-hólyagzódott, aztán felolvadt, s nem maradt más a helyén, csak az autó pusztá bőre, vagyis az alsó, csúf burkolat. Los Angeles Lakers, ki vagy

a mennyekben! Hogy a bánatba fájhat ennyire a tény, hogy mindennek vége közöttük?! Esetleg gyógyír lehetne, ha újra kibékülnének. Tudta, neki kellene bocsánatot kérnie, még mindent jóvátehetne ezzel – de képtelen volt rá. Ha most kinyitná a száját, és elmondaná, mennyire rossz nélküle... Na, ezt aztán nem! Ahogy tudatosult benne a tény: elveszítette Böbét, hát ez a dolog annyira fájt, hogy bőgés nélkül tutira nem bírta volna végigmondani. Szerelem szempontjából döglött az ügy, nem? Akkor meg? A fene alázkodik meg egy ilyen néंबर előtt! Legyen talán a jó pajtása megint? Az a hülye kis gyökér, a vak, féleszű kiskrapek, aki ő volt akár még két hónappal ezelőtt is – meghalt. Kész. Kampec dolóresz. Ezek után pedig Valami Új Született. Ismét behunyta a szemét, és látta: egy viharos tó partján áll. A szél dühödt erővel verte a jeges esőt a felerősödő hullámok közé, mintha forrt volna a hegyes cseppektől a víz. Képzeteiben megnőtt a teste, és robusztussá vált, majdnem, mint Mamutnak, csak nem olyan hájas-puhányan, hanem sokkal férfiasabban. Mindössze egy lepelszerű ruhát viselt, hangja pedig fülsértő volt, mint a vadállatok bömbölése. Ilyen tisztán még sosem érezte, hogy vezérhímként győzedelmeskedni akar. És duzzadó izmokkal képesnek is érezte magát minderre. „Aki Robot szereti, az húzzon a francba! Takarodjon! Itt nincs helye a dögöknek!” – üvöltötte, hangerőben versenyezve az égzengéssel. Miután befejezte, először mint elfogyó lángnyelv, a torkából előtörő hangok húzódtak vissza, aztán a víz fölé lebegett mágusruhája, és ott köddé vált, majd visszazsugorodott a teste eredeti méreteire. De az a furcsa hímerő, amit az imént megtapasztalt, vele maradt. És minden szikrájával győzedelmeskedni akart a lány fölött. Eszközt keresett, amivel ténylegesen bánthatná. Szavakat, amiket közölhetne, hogy így

már *neki sincs többé szüksége rá*. És hogy ezt véghezvigye, semmi sem volt drága. Ő, aki két napon át úgy kezelte Krisztinával kapcsolatos érzéseit, mint értékes kincset, amit rejtkehelyén csak egyedül nézegethetett, most berúgta ezt a pántokkal óvott ajtót, feltépte a lakatokat, és minden értékét prédaként a külvilágba cibálta. Ismét Csótányhoz fordult, s egy árnyalattal emeltebb hangon, ridegen így szólt:

– És hogy tetszett Krisztike?

Mintha megnyomott volna egy gombot, rögtön öm-leni kezdett barátjából a szó:

– Azanyát! Mázlista vagy, öregem! Én ott vacakolok azzal a feneséggel, te pedig...

Tamás nem nézett előre, hanem csak Csótány kék szemébe, de sejtjeinek csillóival érezte, hogy Böbe már ráállt az ő frekvenciájukra, és kagylózni kezdett. Könnyörtelenül folytatta hát a játszmát:

– Életemben nem táncoltam még ilyen klassz nőcivel! – Csak úgy lökte a nagy dumát, és egyre jobban belemelegedett. – Aztán... onnét a kanapéról mindent láttál?

– Naná, hapsikám! – röhögött Csótány. – Jó hosszan smároltatok, hogyne láttam volna!

Böbe kissé, alig észrevehetően összerándult a hírre. Tamás arra gondolt, hogy biztosan furdalja a lányt a kíváncsiság, és bántja: nem neki mondja el az első csókot! Hát tudja csak meg a cemende, hogy kiesett a Legjobb Barát címszerepéből!

– Az a lány egy cukifalat! Leizzadtam közben, nekem elhiheted! Meredek volt, főleg, amikor... – itt lehalkította a hangját, hogy tényleg csak Csótány hallja, és Böbének erőlködnie kelljen – ...aktivizálódtam odalent!

Csótány kissé összevonta a szemöldökét, és furcsa arcot vágott. Mintha feszengett volna a beszélgetés ilyen irányba

fordulásától. És látta azt is, hogy Böbe feje előrecsuklik, de egyszerűen képtelen volt parancsolni a szájának, holott érezte, hogy amilyen stílusban beszél, az valahol nagyon undorító.

– Úgyhogy inkább kézen fogtam a kisbébit, nehogy zavarba jöjjön. Pedig később eszembe jutott, ha ártatlan hangon megkérdezi: „Mi az? Te követ hordasz a nadrágodban?” Akkor mondhattam volna neki: „Semmi, semmi, cicuskám, csak a zsebemben felejtettem a mobiltelefonomat!”

– Aha – mondta Csótány, megtartva magában véleményét erről a monológról. – Nincs is mobiltelefonod. És... hmm... készültél kémiából? Mert Grönlandi Báálna dogát írat.

A Véres Fogú Fenevadban a hír hallatán megállt az ütő, és minden haja szála az égnek állt. Erről teljesen meglepedezett! Mágusként úgy érezte, bárkit le tudna nyomni szkanderban, és különben is mindenki gyűszű-agyú, kiket céljaira felhasználni gyerekjáték. Tamásként azonban más volt a felállás, és komolyan megrémült a felkészületlensége miatt. 1. Rangon alulinak tartotta az egyest. 2. Ha romlik az átlaga, akkor elveszítheti a Sorskerék Alapítvány ösztöndíját. Erre évről évre pályázni kellett, és csak színjelesek kaphatták meg. Tisztes zsebpénzt biztosított számára havonta, amiből fizethette a kazettáit, az üdítőket, és félre is tehetett. Újra Apáék szerény zsebpénzére legyen utalva? Most, hogy barátnője is van, akit illene ide-oda meghívnia? Huhhh! Ez durva lenne!

Azonnal kinyitotta a tankönyvét, és magolni kezdett. Késő. Grönlandi Báálna belépett, nekik pedig fel kellett állniuk. Tamásnak remegett a gyomra az izgalomtól.

Mindjárt itt a félévi zárás! Ha beszéd egy rossz jegyet, már nem lesz alkalma javítani. Mit tegyen hát? Megvan! A legősibb diákmódszert alkalmazza majd: puskázni fog. A könyvét nem

tette a táskába, hanem az aktuális fejezetnél nyitva hagyta, és a pad alatt a combjára fektette.

Szerencsére Grönlandi Báálna nem nagyon szeretett mozogni óra alatt. Legfőlőbb azért kelt fel a székről, hogy magyarázás közben a katedra szélének támaszkodhasson. Dolgozatírás közben általában nyugodtan ült a helyén, és a másik osztály irományait javítgatta. Tamás, mint egy rossz kém, körbejáratta a szemét, majd piros füllel cselekvésbe lendült. Némi papírzörgés árán előhúzta a könyvét, és olvasni kezdett. Miután megszerezte a szükséges információt, megnyugodott, s gyorsan íráshoz látott. Ekkor történt, hogy Grönlandi Báálna felállt. Tamás rosszat sejtett.

– Emeld meg a lábad! – súgta azonnal, száját sem mozgatva Csótánynak, aki gyorsan, észrevétlenül megemelkedett, és Tamás a pad alatt egy villámszerű oldalvágással a feneké alá csúsztatta a könyvét. Persze látszólag mindketten elmélyülten írtak tovább. Tamás föl se merte emelni a tekintetét, mert úgy vélte, az egyenlő lenne a lebukással. És nem tévedett. Tökmindegy volt, felpillant-e vagy sem, mert a tanárnőben már túlon túl erős volt a gyanú.

– Kincses úr, ön miben sántikál éppen? – kérdezte dallamosan, a farkasemberek bájos mosolyával az ajakán. (A farkasemberek átváltozás előtti mosolyával, amikor az arc még egészen emberi, fagon nem csillog tajték, körmök normálisak, de az elnyújtott üvöltést már a levegőben sejtí a hurokba szorult, rettegő áldozat.)

– Éééén? – nézett nagyot Tamás, színpadiasan mutatva önmagára. – Mármint ééééén? – mondta még egyszer, egy ma született báránka ártatlan bégetésével. Alakítása egészen hitelesnek bizonyult. Pár ragyogó, diadalittas pillanat erejéig. Anyától örökölt gyári hibaként azonban ha hazudni próbált,

mindjárt nevetnie is kellett egyúttal. – Dolgozom! – mondta hát összeharapott szájjal, de huncutul villogó szemmel.

Grönlandi Báalna számára ez a párosítás már több volt, mint sejtelem, ezért mutatóujját fenyegetően emelte felé.

– Mutasd a mancsodat!

Mindenki röhögött, Tamás pedig kifordította izzadó tenyerét. De nem hullott ki belőlük egyetlen szelet puszkapapír sem. És a bőre sem volt tollal telijegyezelve.

– Húzd hátra a széked!

A fiú engedelmeskedett, de combjain nem volt semmi. A tanárnő azonban alapos volt:

– Állj fel!

Tamás nem bírta visszafogni magát, hanem szélesen vigyorgott. Milyen jó, hogy előrelátó volt! Egy valóságos nyerő mező! Mellette Csótány azonban váratlanul kapkodni kezdett, és a tanár közeledtére a padjába nyúlt. Báalna persze rögtön felfigyelt erre:

– Hát tee? – nézett egyenesen a megszeppent fiúra. – Mit csinálsz?

Csótány behúzta a nyakát, és megrázta a fejét, de megmukkanni sem bírt. Báalna összehúzta a szemöldökét, mert elveszítette a türelmét.

– Mi van ott? Vedd elő azonnal! – Hangja már korántsem hangzott olyan barátságosan, mint az előbb, hanem puskaropogásként csattant.

– Kérem szépen, ne tessék, semmi olyan, amire a tanárnő kíváncsi lehet!... – makogta Csótány, és Tamás ennek hallatán inkább elfordította a fejét. Ennyire szánandó hogy lehet valaki? Mutassa meg azt a nyüves könyvet, de ne kezdjen megalázkodni miatta!

A tanárnő ott állt a beijedt Csoti mellett, és kinyújtotta a kezét.

– Ide velem!

– Nem! Kérem, ne kényszeresen rá! – Csótány arca egészen eltorzult a belső kintől, de túl nagy volt a nyomás, így engedett neki. Benyúlt a padba, homlokán izzad-ságcseppek gyöngyöztek, majd elővett... egy hatalmas, szőrös madárpókot! A hatás frenetikus volt. A tanárnőt annyira váratlanul érte ez a fordulat, hogy ijedtében nagyot kiáltott, és pár lépésnyit menekült. De aztán eszébe jutott a tekintéye, úgyszólván két paddal távolabb megállt.

– Kié ez a vadállat?

Csótány két kifordított tenyerén ott üldögélt a pók, aki szétterpesztett lábaival legalább 18 centiméter hosszú, húsos potrohú példány volt.

– Ó Rózsabimbó. A bátyámtól kaptam tegnap ajándékba.

Mindenki felugrált a helyéről, hogy jobban láthassa.

– Tedd le, tedd le, tedd le... megcsíp! – utasította Báálna egyre emelkedő hangmagassággal, de Csótány csak a fejét rázta.

– Csak ritkán bántja az embereket, de akkor sem okoz gondot, mert nem halálos a mérge. Különben jóllakott már. Tudtam, hogy óránk lesz, a tanárnőnek hoztam, megmutatni...

– Jól van, jól van – intett nyugalomra Báálna, majd lassan, mintha egy olyan diákhöz beszélt volna, aki éppen sakkban tartja az osztályt fegyverével, folytatta: – És most tedd el szépen. Majd óra után megcsodáljuk, jó?

Mindenki írja tovább a dolgozatot, mert már csak 20 perc áll rendelkezésükre!

Csótány elrakta Rózsabimbót, majd Tamásra kacsintott, aki ettől teljesen elképedt: szóval ez az egész szándékos elterelő manőver volt?

14.

Szünetben a madárpók volt a legnagyobb szenzáció. Mindenki ott tolongott a padjuk körül. Csótány élvezte a hirtelen jött népszerűséget, ezért produkálta is magát rendesen. Rózsabimbót kiültette a vállbúbjára, amitől a pók olyan lett, mint egy vezénylő tábournok rojtos vállapja. Eleinte eltöprengett a lehetőségen, hogy pénzt kérjen minden simogatásért, de aztán nagy kegyesen elállt az ötlettől. Sőt! Később nagy röhögések közepette kopaszra nyírt fejére ültette az állatot. Egészen kivételes lett a külseje így. Mint Picur a feje tetején gubbasztó Pompommal. Az osztály egycsapatként kísérte ki a folyosóra, ahol büszkén sétálgatni kezdett. Sokan nem vették észre a nagy jövés-menés miatt, de aki igen (főként a lányok, de néha egy-egy fiú is), változatos rikoltásokat hallatva vetődött át a folyosó túloldalára.

– Esküszöm, jobb, mint a *Kandi kamera!* – kiabálták a srácok, és Csótány elégedetten állapította meg, hogy sulibéli tetszési indexe meredeken megemelkedett.

Tamás oldalról nézte a barátját, és örült a sikerének. Mosolya csak akkor törlődött le az arcáról, amikor észrevette, hogy Rob odament Böbéhez, s beszélgetni kezdtek. Úgy tett, mintha elmélyülten figyelte volna Csótányt, de igazából fülével a pár felé lokátorozott.

– Tudod, hogy milyen szép vagy? – duruzsolta Rob, s ennek hallatán megint berzenkedni kezdett a vezérhím a belsejében, mert ez az érzéki hang úgy hatott rá, mintha valaki forrasztópákával szikrákat égetett volna a mellkasán lévő nyílt sebbe. Szeretett volna elrohanni, hogy ne fájjon még jobban, de ki tudja, miért, ott maradt – így kínoztta önmagát. – Nézem a pisze orrocskádat – folytatta Robi – és a füledet. Tudod, milyen gyönyörű, nagy barázdás füled van?

Böbe hátrahajtotta a fejét, és szívből nevetett e vallomáson, ezenkívül kézfejének külső oldalával meg-simogatta Rob arcát. Kész. Ez az apró, kedves gesztus volt az utolsó csepp Tamás poharában. Körülnézett, és úgy vélte, Rob eléggé elfoglalta magát Böbével. Nem maradt több halogatni való ideje. Elvegyült a tömegben, majd észrevétlenül besliszant az osztályterembe. Ezt az őrült mákot! Senki sem volt odabent, mert mindenki a pókot követte. A kabátok a hátsó fogásra felakasztva lógtak. Megkereste Rob bélelt motoros bőrdzsekijét, majd fürge ujjakkal végigtapogatta a zsebeket. Sürgető volt benne a vágy, hogy megtudja, mi az, amivel Rob reggel üzletelt. Amikor végre kezébe akadt, amit keresett, kikerekedett a szeme. Annyira megdöbbsent, hogy pár pillanatig még lélegezni is elfelejtett. Soha nem remélt ekkora fogást: egy csomag tablettát talált! Apa mutatott már ilyen fényképen, megismerte a belepréselt playboy-nyuszi-mintáról, hogy Extasy! És bélyegek... Biztos olyan nyalókás hátuljú LSD-kutyulmány. Hirtelen összeállt benne a kép: *Rob kábítószerezik!* Azért ilyen banga! Amikor meglátta a buszmegállóban, éppen akkor vehette meg az adagját a dealertől! Mit tegyen? Visszategye? Elrakja? Beárulja? Vagy inkább mélyen hallgasson?

Nem maradt több ideje a meditációra, mert félt a lebukástól. Ha most rányitna valaki, és meglátná itt, nyomban beköpné Robinak, és akkor jaj neki! Döntött. Itt az alkalom, hogy törlesszen a sok görénységért. Fogta a csomagot, a saját zsebébe süllyesztette, s amilyen észrevétlenül bejött, olyan hangtalanul ki is osont.

Becsöngetés előtt, mikor már mindenki a teremben volt, fél szemmel Robot figyelte. Nemhiába. A fiú hátrament, a kabátokhoz, és megfogta a dzsekijét. Benyúlt a belső zsebébe, de semmit nem talált. Háttal állt Tamásnak, de még így is látszott, hogy a teste összerándul a felismeréstől: meglopták. Tamás arra gondolt, hogy mindjárt üvölni fog: „Ki nyúlt a kabátomhoz?!” – mert látszott, amint tusakodott önmagával. Inkább nem szólt egy szót sem, hanem krétafehér arccal és remegő szájszéllal odament haverjához, Lasszóhoz, és kitépte a padból.

– Mmmi... mi a fene? – akarta kérdezni a váratlan támadástól megriadt áldozat, de nem maradt rá mukkanásnyi ideje sem, mert Rob teljesen begőzölt. Nagyokat rúgott Lasszóba, de akkorákat, hogy a fiú egy-két lépésnyit zuhant az erejüktől. Amint elterült a földön, és az osztály elkezdett röhögni, mindjárt elmúlt belőle az értetlenség, mérgében szinte belilult a feje, és felemelkedett. Egy pillanatig ott álltak egymással szemben, aztán összekapaszkodtak. Öldöklő küzdelem kezdődött. A lányok sikítottak, a fiúk közül a tétovák körülállták őket, némelyek pedig biztatták a verekedőket: „Adj neki! Ne sajnáld!” Csak egy-két erősebb srác volt eszénél, mert ők azonnal hozzájuk rohantak, és megpróbálták szétválasztani őket. Akkor már mindketten véreztek, egyiknek a szája dagadt be, másiknak az orra, de keményen ütötték egymást.

– Segítsetek már! – üvöltöttek a tétovákra a rend-teremtők, mire végre azok is megmozdultak, és nagy nehezen szétválasztották Lasszót és Robot. Ebben a pillanatban lépett be a terembe Paranoia Püpi tanár úr, elmaradhatatlan fekete aktatászkájával. Láttára mindenki azonnal elhallgatott.

– Mi történt itt? – kérdezte szigorúan, mire behúzták a nyakukat, mert ez a hangsúly nem a lagymatag tudat-állapotáról árulkodott, hanem a dúvadról. A csoportosulás azonnal szétszivárgott, mintha ott sem lettek volna a verekedésnél.

– Róbert, László, utánam! – vezényelt a két bokszbajnoknak, akik lehajtott fejjel követték. Mikor becsukódott mögöttük az ajtó, az osztály hirtelen megelevenedett. Csótány kilesett a folyosóra, majd drámai hangon jelentette:

– Az igazgatóiba mentek!

Megindult a susmus. Vajon mi történt? Senki nem tudott semmit, Tamás pedig kissé bejeddve, azonban meglehetősen kárörömmel sunyított a padjában.

Miki bával a magyaróra mindig öröm. Tamásból és Csótányból már elmúlt a színházi foglalkozás okozta sokk, tehát újra tudták élvezni az előadásokat. Ma azonban Miki bá egy kis dolgozatot íratott velük, s arra kérte őket, hogy egy érdekes történetet írjanak le *Nagy kalandom* címmel. Mindenki ráncolt homlokkal, a toll végét rágva gondolkodott.

– Szerinted leírom a házibulit? – súgta Csótány, mire kuncogni kezdtek.

Ekkor hirtelen, határozott mozdulattal kinyílt az ajtó, s belépett Paranoia Püpi, mögöttük kullogva pedig Rob és Lasszó.

– Üljetek le! – intett az oszifőnök a felpattanó osztálynak. – Közlöm veletek, hogy osztályunknak eme két ifjú titánja

igazgatói megrovásban részesült. Menjetek a helyetekre! – intett fejével a fiúknak, de elhaladtukban még utánuk szólott: – Nem tűröm, hogy destruáljátok ezt a jó közösséget!

Utolsó, felháborodott mondata hallatán kuncogás suhant végig a termen, mert a „destruál” szót mindenki tökmurisnak találta. Hasonlónak a „menstruál”-hoz. Az élénk fantáziájú tanulók rögtön elképzelték Robot és Lasszót okosan csillogó tekintettel, minitamponnal a kézben.

– Röhögcsélünk? Röhögcsélünk? – kérdezte Püpi, háta mögött összekulcsolt ujjakkal, vészjósló lassúsággal sétálva. A virgonckodók gyorsan lesunták a fejüket, és (belülről harapdálva a szájukat) próbáltak komor arcot vágni. – Na, csak azért! – nyugtázta igyekezetüket a tanár, majd méltóságát megtartva kísértelt az ajtón. Nem mondhatni, hogy nem lélegeztek fel. Még Miki bácsi is.

– Folytassátok a munkát! – szólott, aztán odalépett a két büntetett előéletű ifjú titánhoz. – Azt hiszem, nektek nem lesz gondotok a témaválasztással, mert a dolgozat címe: *Nagy kalandom*. Rajta!

– Szerinted mi történt kettejük közt? – súgta Csótány Tamásnak.

Tamás fél percig töprengett, de aztán úgy döntött, megosztja barátjával a titkát.

– Eldobod az agyad, ha elmondom! – suttogta vissza, mire Csoti kíváncsian várta a folytatást.

– Nem hall, nem lát, nem beszél oldalra forogva! – állt meg mellettük figyelmeztetően Miki bácsi, majd továbbsétált.

– Szünetben! – formálta ajkával a választ Tamás, és mindketten gyorsan íráshoz láttak.

15.

Kicsöngetéskor többen is odamentek Csótányhoz.

– Naaa, vedd elő! Mutiiiiii!

– Nem! – mondta Csótány határozottan és némi fensőbbiséggel – Rózsabimbónak most aludnia kell! – Mivel nem látta biztosítottnak védenca nyugalma a padban, ezért cipődobozostul a hóna alá csapta, és barátja után sietett.

– Keressünk egy nyugodt helyet, mert ha valaki meghallja, amit mondani akarok, kitör az országos botrány – szolt Tamás, majd mindketten a slozi felé vették az útirányt. Ahogy kilökték az ajtót, a WC kis előtere üresnek bizonyult. Tamás még nem zárta be maga mögött az ajtót, mert lehajolt, hogy a cipőjét bekösse. Csótány az oldalt lévő ablakpárkányra tette a dobozát, s érdeklődve fordult barátja felé. És mindjárt meglátta, amit Tamás nem láthatott. Vagyis azt, hogy Rob a kivágott ajtó mögött áll, elkeseredésében a falnak támasztva a homlokát.

– Nem fogod elhinni, öregem! – folytatta a bejáratban guggolva Tamás, szájában cipőfűzőjének végével, melyről lejött a műanyag borítás, és így szétfeszítve képtelen volt átpasszírozni a lyukon. Egy kis nyállal próbálta összesodorni a felbolyhosodott rostokat. – A múlt szünetben odamentem a kabátokhoz...

Csótány rosszat sejtett, ezért észrevétlenül jelezni próbált Tamásnak, hogy fogja be, mert nincsenek egyedül, de az az örült csak a zsinórját nyalogatta, és nem figyelt rá, hanem nyammogva folytatta:

– ...és akkor... mert véletlenül arra jártam, azt gondoltam: mi volna, ha belekukkantanék Rob zsebébe? El se tudod képzelni, mit találtam benne!! – Felnézett, és értetlenül bámult Csoteszra. – Naa, mi a baj?

Csótány eközben dühöngött. Már a mondat elején érezte, hogy gondok lesznek, mert a neki hátat fordító Rob felemelte a fejét, és figyelni kezdett a szövegre. Már olyan széles gesztusokkal mutogatott, hogy azzal egy Boeing repülőgépet is el lehetett volna kalauzolni a kifutópályán, de úgy látszott, e szűkös WC-előtérben még ez is kevés volt. Végszóra az ajtó szépen, lassan becsukódott, és Tamásnak ajkára fagyott a folytatás, mert ahogy a mutogatást követve végre-valahára balra fordította a fejét, az árnyékos oldal takarásából Rob bukkant elő.

– Ó! – hökkent meg Tamás, miközben egy tized másodpercig farkaszemet nézett ősellenségével.

– Ó ám! – mondta Rob fenyegetően. – Hová tetted a cuccot?! – üvöltötte, de a választ meg sem várta, mert a következő pillanatban ugrott is, hogy elkapja áldozata grabancát.

Csakhogy – hála a Mózával való rendszeres gyakorlásnak, mely gumírozta az izmokat – Tamás sebesebbnek bizonyult. Akkorát szökkent, hogy átfutott rajta a gondolat: talán leküzdötte a gravitációt? De ezzel a mozdulattal mindjárt hátra is lépett, s berántotta maga mögött az ajtót. Rob hiába húzta, cibálta belülről a kilincset, Tamást a félelemtől óriási erő szállta meg. Arra is maradt ideje, hogy villámgyorsan elfordítsa a kulcsot. Kétszer is rázárta, majd kihúzta, és zsebre vágta. Ekkor maga sem tudta miért, rohanni kezdett a folyosón: csak minél messzebbre eltűzni innét! Furcsa állapotba került: alig látott rendesen, mintha homályosra foncsorozott üveggé

változott volna a szeme. A látvány csak elúszott rajta, egy ködfátyolon keresztül, alig valami jutott el belőle a tudatáig. Még a zsvaj is csak zszibbadt hullámokban szüremlett át, mintha valaki azzal szórakozott volna a fejében gubbasztva, hogy gyors gombnyomásokkal ki-be kapcsolja a zajokat.

A tanári előtt bírt csak lefékezni. Megállt, s egy ablakpárkányba kapaszkodott. Próbált higgadtan viselkedni... mint... mint ilyenkor ki? Nem jutott eszébe egyetlen akcióhős sem, mert sosem látott közöttük gyáván menekülőt. „Azért, hogy elemeltem az adagját, tutira kinyír majd” – gondolta. Erősítésül arra gondolt, egyelőre *nála van* a helyzet kulcsa. A fém hidegsége a zsebében megnyugtatta kissé. Azonban ekkor... ebben a másodpercben belényilallt az, amiről a rettegése miatt teljesen megfeledkezett!! Csótányt is bezárta azzal a dilinyóssal! Majdnem összecsuklott a felismeréstől. Most mitévő legyen? Pillanatokig két erő tusakodott egymással a mellkasában: az aggodás és a túlélési ösztön diktálta, rettentő félelem. Aztán döntött. *Visszamegy*, és szembenéz a végzetével.

Felbolydult lelkiállapotában észre sem vette, hogy Böbe mellett haladt el, aki reá pillantva komolyan megrémült. Jól ismerte Tamást, és arckifejezéséből tudta, valami rettentő nagy baj történt. Ebben a helyzetben elfelejtette sértettségét, és pár lépésnyi távolságból követte őt. Tamás megállt a WC ajtaja előtt, mély lélegzetet vett, majd a zsebébe nyúlt. „Ja, csak hascsikarása van?!” – gondolta Böbe, és már éppen megfordult, amikor Tamás kinyitotta kulccsal az ajtót. Az kinyílt, egy túlon túl ismerős kar kinyúlt, berántotta a fiút, s az ajtó rejtélyesen ismét becsapódott mögöttük.

Böbe ott tipródott a férfi-WC előtt, és aggodalmában hüvelykujjának a körmét rágta. Benyisson, vagy ne tegye?

Színesben, szinkronizáltan látta a lehetőségeit. 1. Ott állnak a fiúk a piszoárok fölött, éppen csövezve, ő pedig hirtelen rájuk nyit. Mind egyszerre fordulnak feléje, kezük még a sliccük előtt... Az arcpírító látványtól nagyot sikolt... és soha többé nem tudja lemosni magáról: meg van veszve a srácokért, a klotyóba jár leskelődni utánuk. 2. Másrészt viszont jól emlékezett a részletekre. Biztos volt abban, hogy *Rob karját látta*, amint elmarta Tamás farmeringét. Ez a mozdulat semmi jót nem ígért.

Mély lélegzetet vett, mint aki víz alá bukik, s kinyitotta az ajtót. Jobbra tekintve először Csótányt pillantotta meg a földön, halott Rózsabimbójával a tenyerén. A bal sarokban pedig Tamás és Rob küzdöttek egymással. Pontosabban a bal sarokban éppen Tamás nyuvasztása folyt, bár ő foggal-körömmel és jócskán rugdalózva ellenállt. Böbe gyorsan belépett, bezárta maga mögött az ajtót, majd Robi mellé lépve elkiáltotta magát:

– Mit csinálsz?!

Rob, mint aki álomból ocsúdott éppen, oldalra fordította a fejét, és kitágult pupillájú, ködös szemmel a kislányra nézett. Arca összerándult egy pillanatra, mintha azt mondta volna: „Teszek rád”, de aztán a dühén túl élhetett benne valami erősebb dolog is, mert rövid mérlegelés után leengedte ütésre emelt jobb kezét, áldozata pedig gyorsan kihuzakodott az ingét ráncigáló balból.

„Milyen erős!” – gondolta Tamás a lányra nézve.

– Szedjétek össze magatokat, mert mindjárt vége a szünetnek! – mondta Böbe Csótálynak és Tamásnak. – Te pedig gyere velem – fordult Robhoz, olyan szeretettel és gyengédséggel nézve rá, hogy Tamás ennek láttán teljesen megsemmisült. Robra is hatással volt ez a határozott, mégis

kedves hang, mert elfogadta Böbe feléje nyújtott kezét, s hagyta magát kivezetni a WC-ből.

Tamás csak nézte a becsukódó ajtót, és nem hitt a szemének. A dühtől ökölbe szorult a keze: ezt sosem gondolta a lányról. Miként képes ilyen piszok módon viselkedni?! Nem látta talán, mit művelt velük ez a vadállat? Még jó, hogy a szemük láttára a nyakába nem borult! *Pfuj!* Ezt a nőt tartotta ő eddig mindenkinél többre? Hát keservesen nagyot tévedett.

– Mit tett veled ez a rohadék? – kérdezte, miközben lehajolt a barátjához, de Csótány nem válaszolt. Ügyetlen ujjakkal, fél kézzel próbálta újra összerakni széttaposott cipősdobozát. Belehelyezte Rózsabimbó földi maradványait, és felállt.

– Ezt nem tudom... egyelőre... – szólt remegő hangon, mire Tamás közbevágott:

– Nagyon megvert?

Csótány öregesen ingatta a fejét.

– Öööm – dadogta. – A történeteket... meg kell emésztenem... aztán majd elmondom, amit... akarok, oké?

Tamás számára furcsa volt az egész. Igaz, Csoti az utolsó mondatát kérdő hangsúllyal ejtette ki, de mintha nem várt volna rá választ. Az volt a benyomása róla, hogy mondott ugyan valamit, mert nem tudta még rendezni a gondolatait a sok hatására, de a válasszal nem nagyon törődött már. Rá sem nézett, zavartan lesütötte a szemét, és kezével görcsösen szorítva azt a szétroncsolt dobozt, csöndesen kiment, mintha nem akart volna vele egy helyiségben lenni tovább. Úristen! Mi történhetett itt, míg ő félőrültként a folyosón rohangált?

A csengő éles berregése térítette magához töprengéséből, mire kelleetlenül elindult az osztály felé, és a gondolatai Csótányról másfelé kanyarodtak. Gyűlölt mindenféle figyel-

meztető hangot: az ébresztőórát és a becsöngetés szívet összeugrasztó csörömpölését egyaránt. Ezek a zajok parancsoltak neki: megszabták az idejét, megfosztották a nyugalmatól. Pedig mindenáron szabad szeretett volna lenni. Önállóan rendelkezni az életével, akkor jönni-menni, amikor akar, és nem engedelmeskedni az idő követelésének. Kikerülni ebből a forgatagból, amiben az emberek olyan engedelmesen élnek, és elrepülni messzire. Repülni! Ugyanúgy, mint hónapokkal ezelőtt, még Böbével együtt, amikor ők ketten még értették egymást. „Én egy albatrosz vagyok” – mondta akkor Tamás. Böbén kívül *így* senkinek nem mert volna mesélni, mert a többiek biztosan kiröhögték volna, és a tyúkeszére tettek volna néhány gúnyos megjegyzést. De Böbe más volt, mert figyelmesen végighallgatta őt. „Iszonyú nagy a szárnyam, és érzem, ahogy a szél kissé megborzolja rajta a tollakat. Látod, ahogy a tenger szélén a nap felkelni készül? És bevilágítja a vizet? Ugye, látod ezt?” – Böbe lehunyta a szemét, és látta. Azt mondta, olyan a víz, mint a bársony, de az albatrosz képénél csak fintorgott: a szabad repülésről nem jutott más az eszébe mint egy erős görcs, mert mindig is tériszonya volt. „Ne törődj vele! – legyintett Tamás. – Figyeld inkább, ahogy a madár hirtelen lebukik a mélybe, aztán újra felröpül, és a levegőben úszva közelít a nap felé. Tudsz követni?” Válaszadáskor a lány hangja érdes és kelletlen volt, mert nehezebbre esett előjönni a habok fölül. „Igen, tudlak” – mondta, de Tamás nehezen tudta elhinni. Most pedig, hogy *ebben a helyzetben* Rob mellett döntött, végképp nem hisz majd el neki semmit sem. Ez az egész összhang nem volt más, mint hazugság!! Ebben a ronda csengős csörömpölésben elejtett üveg pohárként pattantak szét közös meséik falai, ő

pedig belépett újra a valóságba, és kinyitotta az osztályterem ajtaját.

16.

Az órarendben dupla magyaróra szerepelt, tehát a következő 45 perct is Miki bával töltötték. Tamás számára ciki volt az egész. No nem a magyaróra, hanem Csótány közelsége. Egyszerűen képtelen volt megfogalmazni, mi ez a nyavalya, amely ott kaparászott valahol a tudata küszöbén. „Gyerünk, Watsonkám, derítse ki!” -csengett fülében Apa hangja, s mivel Miki bá úgyis elmerült a gitárpengetésben, maradt rá ideje bőven. Csótány közvetlenül mellette ült a székén, mégis kilométerekkel messzebbre került. Persze, hiszen gyászolt. Nem is csoda: szegény kis Rózsabimbó! Rob egyszerűen széttaposta a potrohát! Nagy-nagy szálnalmat érzett a lelkében, s elhatározta, hogy órák után magához vesz némi pénzt a bankautomatából, és ellátogat a „Szigony” állatkereskedésbe. Venni fog valami frankó kis állatot. Izgatott lett a gondolatra, ahogy elképzelte Csótány meglepetését és örömét. Tamás arcán a felrőzsálló, kissé ütődött vigyor senkinek sem tűnt fel, mert Miki bá éppen arra próbálta rábeszélni őket, hogy szervezzenek Mikulás-bulit a környékbeli óvodáknak. Erre az ötletre normális tizenéves csak a száját húzogatta volna, csakhogy Miki bácsi olyan lelkesedéssel tudta előadni a tervét, hogy valami rájuk is átragadt belőle, és kedvet kaptak hozzá.

– Az életet élni kell! És jól kell élni! De ehhez tapasztalatok kellene, élmények, hogy jól tudjunk dönteni, ha dönteni kell! – szónokolta. – Próbáljuk ki magunkat különféle szerepekben, mert gazdagodunk általuk! Ezért izgalmas dolog a színészet. Vajon milyen lehet hajléktalannak lenni? És gyárigazgatónak? Őrültnek? Esetleg Mikulásnak? Mondjátok ki magatokban: Én vagyok a Mikulás! – Miki bá a szemük láttára lényegült át: mozdulatai lassúbbá, jelentőségteljessé váltak, ahogy nagy emberként sétált, képzeletbeli ajándékokat vett elő nem létező puttonyából, és megsimogatta néhány útjába kerülő diák fejét. – Én most ajándékozok! Nagyon jó! Látom, ahogy örülnek! Át tudjátok érezni ezt az érzést?

Nevettek rajta, de fogták az adását. És midőn feltette a költői kérdést: – Ki szeretne az ovisbulin Mikulás lenni? – akkor többen a levegőbe emelték a kezüket. A női egyenjogúság szellemében még a bányarédek közül is.

A túljelentkezés miatt sorshúzásos alapon dőlt el, ki lehet az a szerencsés. Tamás nagyon örült, mert Miki bá Csótány nevét húzta ki a kupacból. Mivel Csótány 162 cm-es magasságával nem számított a deli leventék közé, a többiek kiröhögték.

– Ne csüggedj, a kicsik számára természetes lesz, hogy az öregségtől már összetöpörödött a Mikulás – bátorította Tamás, de csak egy keserű fintort kapott feleletül.

A tündér- és krampuszválasztás ideje alatt befejezte a számvetést. Kitépett a nagy matek-spirálfüzetéből két lapot. Az egyikbe belegöngyölte az elkobzott anyagot, a másikra pedig levelet firkált.

Böbe! Itt mellékelem azt, ami miatt Rob majdnem kinyírt minket. Mivel a szerelmed. És láttam, mennyire jól kijöttök egymással. Dönts el te, mit teszel vele.

Cső!

T.

Hogy meg fog lepődni a hülye leány! Biztosan sosem nézte volna ki imádott testépítő Robikájából: kábítószerezik! Most legalább láthatja, mennyivel különb nála a régi cimbora, Kincses Tamás! Pedig azok után, hogy Böbe *úgy* viselkedett a szünetben, vagyis azt a dúvadat nyalta-falta – hát ezek után túrót sem érdemelne, nem törődést! Egészen meghatódott önmagától. Hiába, még ebben a nehéz helyzetben is megmutatkozik a Tökéletes Lovagi Eszmény. Sir Lancelot. Vagy Neo a *Mátrix*ból. Gondolatban megveregette saját vállát: mert ahelyett, hogy bosszúból felnyomta volna az igazgatónál (tuti kirúgás) vagy a rendőröknél (tuti kényszergyógykezelés) azt az izomagyú állatot, inkább elintézte egy elegáns üzenettel. Kevés profit azért neki is kinéz ebből az egészből: remélhetőleg a következő szünetben szabadabbá válik a kijárás, s Rob nem hajkurássza többé. A szer lepasszolva, tehát nem lesz miért. De ez csak egy aprócska mellékkörülmény. A hangsúly Böbén volt, a pitiáner árulón, aki egyedül egye meg, amit főzött, ő nem lesz hozzá vendég...

Takáros kis csomagot hajtogatott a playboy-nyuszis, bélyeges marhaságokból, majd megkopogtatta Böbe vállát, és előrecsúsztatta neki. Lélegzet-visszafojtva figyelte exbarátja reakcióit, mert igen, be kellett vallania önmagának, hogy elégtételt érzett volna, ha a lány, mondjuk, látványos hisztériás rohamban tör ki. Ha nem is bömböl, de legalább fájdalmasan felszisszen vagy ilyesmi. Azonban semmi efféle

nem történt. Böbe a pad alatt kigöngyölte a bugyrot, kislabizálta Tamás macskakaparását, majd a legnagyobb lelki nyugalommal az egészet a táskájába süllyesztette.

– Kösz! – csak ennyit sűgött hátra, oldalra fordított fejfel.

„Csak ennyi? Semmi dráma? Hát kőből van ez a néember? Vagy esetleg... – Tamás elszédült a gondolatra –...tudott róla?”

Ez álmában sem jutott eszébe. Ha Rob megosztott egy ilyen szégyenletes titkot Böbével, akkor már *nagyon jóban lehettek*. Azt is mondhatni, bizalmas jó barátokká váltak! Tamás ettől a gondolattól padlót fogott. Csak egy dologra bírt gondolni: ezek már annyira vannak, hogy biztosan le is feküdtek egymással!

Alig tudta végigülni a következő számtechet, átugrabugrálni a tornaórát. Szerencsére Torna Bácsi nem volt megrögzött pedagógus, vagyis a tanév első két foglalkozásán tessék-lássék leosztályozta a klasszikus számokat: bukfencet, szekrényugrást meg hasonló csacskaságokat. A továbbiakban pedig azt csináltak, amit csak óhajtottak: vagyis játszhattak kedvükre. Most floorballal foglalkozott megszállottan az osztály, s a hokiütőkkel lelkesen csépeltek a terem parkettján az apró kis korongot. Tamás máskor gladiátorként küzdött, üvöltött és ütlegelt, most azonban sápadt volt és passzív. Hamar ki is állították, mert az impotencia jeleit is mutatta: egyszerűen képtelen volt betalálni a kapuba. Az oldalt elhelyezett kis pádon gubbasztva feszülten figyelte órájának másodperc-mutatóit, melyek lassan nyiszorogva haladtak körkörös útjukon. Két gondolat tartotta életben: 1. Suli után rohan Krisztinához, vigasztalódní, aztán remélhetőleg vele együtt az állatkereskedésbe. 2. Ha behunyta a szemét, akkor megjelent előtte Csótány. Szélesen vigyorgott, és egy jókora valamit markolt a kezében. Az izét kicsit elmosódottan látta, de

mintha hal lett volna: talán piranha? Ha pók nincs, nem is rossz ötlet.

Némi felüdülést csak az jelentett, ha a lányok oldalára átleselkedett, nekik ugyanis mindig külön tornaórájuk volt. És Torna Néni kegyetlen sportmániásnak született, aki százféle ötlettel próbálta átmozgatni a lefittyedt seggű, puhány lábakon kacszó hajadonokat. Ma például a kötélmászással szadizta őket. A bányarédek egy régimódi óra bunkós végű ingájaként lengedeztek jobbra-balra, a kötélcsomós végén csimaspaszkodva, miközben a hatalmas, durva bog piros nyomokat dörzsölt hurkás alfelükre.

– Tankérem, nem meegy! – bömbölték.

Úrjézus: mit lehet ilyen nőekkel tenni? Folyton nyávognak, és elhagyják magukat. Tamás letette volna a nagy esküt, hogy rá is játszanak elesett szerepükre egy kicsit. Sírni mégis könnyebb, mint igyekezni vagy gyakorolni, nem? Persze Böbe nem volt olyan nyamvadt. Jó hogy, hiszen nyarakat töltöttek a kertben, a fa tetején. Vagy a közeli sportcentrumban a tőkizgi falra mászással. De nem akart emlékezni többé. Adieu, balatoni nyarak, amikor Bóbét is magukkal vitték a bérelt, vízparti kis nyaralóba! Ahol reggelente Apával és vele együtt futkároztak a harmatos pázsiton, s aztán dekázást meg fejelést játszottak! El kell felejtenie az éjszakai lombszagot, azt a sok beszélgetést, kártyázást és esti fürdőzést! Azt, hogy valahányszor Böbe nyert, ő mindig csúnyán nézett rá, s kijelentette: „Már megint elrontottad ezt a jó kis partit!” A lány hanyatt dobódva, barnára sült lábával a levegőbe fickándozva nevetett, és csúfondárosan jegyezte meg: „Látszik ám, hogy pici Tamáskát annak idején szülei és a nagytesója mindig győzni hagyták!” Igenis, őt arra nevelték!! És most is

győzedelmeskedni fog. Még önmagát is le tudja gyűrni, ha muszáj. Mert emlékezni... emlékezni nagyon fájt.

17.

Ha sokáig hallgatott trance-zenét, egészen elrévült a tudata. Utána mindig pörgősebb stílust kellett keresnie, ami felébresztette, és visszaröpítette a jelen világba. Erős akarattal, szabályos lélegzettel. A hasi légzés a tökéletes légzés, általa sokkal nagyobb tüdőfelület használható ki. Kicsit nyomta a farmernaci gombja, de a hasi légzést csak azért is beállította. Fejen Walkman, maximális hangerőn tamtam. Így pillanatok alatt jobban lett. Szórakozottan dobolt a térdén, az egyre gyorsuló ritmust követve, miközben a nagykapuval szemben, egy fa alatt várakozott.

– Héééé! – szólt rá valaki váratlanul, közvetlen közléről. Tamás oldalra fordította a fejét, és visszahőkölt. „Végre kiszorítottam a tudatomból, erre megjelenik!” – boszszankodott.

– Mióta kiabálok utánad, a füleden ülsz?! – mondta Böbe dühösen.

– Bocsi, de a fejemen volt – motyogta zavartan, és kikapta füléből az apró dugókat.

– Szeretnék veled beszélgetni, úgy vélem, időszerű – kezdett bele a lány. A téma láthatóan mélyen érintette, mert megremegett a hangja. De a következő pillanatban újra tisztán szólt, ezért Tamás úgy vélte, csak a füle csalta meg. – Azt a kis

csomagot illetően, ugye, számíthatok a titoktartásodra?! Robbal kapcso...

Tamásnak úgy belenyomódott valami a mellkasába, mintha a farmernaci szoros dereka oda ugrott volna fel hirtelen. Szóval megint Rob. Nyavalya! Az elveszett barátságuk egyáltalán nem fontos? Ezt megjegyezte magának. Böbe azonban nem fejezhette be a mondatát, mert Krisztina állt meg mellettük.

– Szia! – ragyogott fel látványosan Tamás arca, s egy gyors pusztit nyomott a lány szájára.

– Helló! – mosolygott vissza kedvesen Kriszta. – Zavarok talán?

– Ááá! Hisz éppen rád várok! Csak Böbével – egy kedves izé... osztálytársammal... váltottunk néhány szót a mai napról...

Böbe szempillája megrebbent: „egy kedves osztálytársam” – és összeharapta a száját. A két lány bemutatkozott egymásnak. Egyetlen, cipőtől a fejbúbig terjedő pillantással mérték fel egymást, s a külső megjelenést illetően nem Böbe került ki győztesen: Krisztina egy klasszissal jobb volt. Böbe zavara nőttön-nőtt, főleg amikor Tamás és Kriszta egymásba akasztott kisujjal indultak el mellette. Ők ketten összetartoztak, így még élesebben ugrott ki az, hogy a lány a jelen pillanatban nem más, mint egy ütődött pótkerék.

Tamás a szeme sarkából figyelte a mozgékony arc változásait: túl régóta ismerte, ezért néha olvasott a gondolataiban. Szóval mégis rosszlesik neki, hogy nem barátok többé! A kéjes elégedettségnek ugyanolyan hullámait érezte szemből közelíteni, mint amikor Görögországban hason feküdt a tengerparton. És ő nem eresztette el ezeket a hullámokat maga mellett, hanem egész lelkét átengedve felfeküdt rájuk.

Még a nap is kisütött a feje felett. Igen, legalább *ennyi* járt neki is azért a sok kínlódásáért! Gyerünk, bébi, most aztán kepezthetsz! Tudta, Böbe mihamarabb le szeretne lépni, ezért egy váratlan sakklépéssel kereszteznie kellett a szándékát. Muszáj volt időt nyernie, mert még nem telt le a büntetés! Hirtelen támadt jókedvvel kezdett mesélni:

– Képzeljétek, elhatároztuk, hogy alakítunk egy rockbandát Töknehéz volt nevet találni magunknak, mert minden jó név foglalt. Ravasz azt mondta, legyünk Esthajnalcsillagok. Csótánynak pedig a Bűdös Kucsma tetszett veszettül. Én kettejük között félúton megálltam, s megkérdeztem, mit szólnának a Mocsok Csillaghoz? Kajolták, így mi lettünk a Mocsok Csillag zenekar. Ravasz lesz a dobos, én a basszusgitáros, Csótány pedig a billentyűs, mert van otthon egy spéci szintetizátora.

– Miért, te tudsz gitáron játszani? – kérdezte csodálkozva Krisztina.

– Azt nem, de ismerek egy srácot, aki igen. Majd átmegyek hozzá, mutat egy-két akkordot, annyi bőven elég lesz!

Egy oldalsó nézetnél látta, hogy Böbe ismét a száját harapdálja. A végén rojtos lesz! Kárörvendően konstataálta, milyen pocsek lehet neki: az Orgona utcai, súlyos lelki sérülést okozó jelenet után legyőzte sértettségét, idejött, hogy beszéljenek imádott Robikájáról...

„Nagyon szívesen! – gondolta Tamás. – De addig iskolázunk még egy kicsit! Megtanulod még, majomparádé, kicsoda az a Kincses Tamás! Ha neked Rob *ennyit is* megér, tessék: itt van padlógázzal egy kis szívatás!”

– Az a pár akkord nem lesz elég, képezned kell magad, hisz a basszusgitár adja meg az együttesnek az alapot – mondta Krisztina.

– Igazad van! – bólintott Tamás, tőle szokatlan módon, bárányszelíden. Direkt. Mert Böbe tudta: amikor ő mondott ellent neki, mindjárt vitatkozni kezdtek. A lány mély lélegzetet vett, és közbeszólásra emelte a kezét, nyilván elköszönés céljából, de még időben beléfojtotta a szót. – Gyertek, menjünk be ide, a „Szigony” Kutya-és macska... boltocskába, mert szeretnék venni Csótálynak valamit.” – Élesebb hangra váltott, miközben Böbére nézett: – Ha már kedvenc madárpókja a mai nagyszünetben különös körülmények között kimúlt!

– Madárpók? Naháát! És a suliban pusztult el? Hogyan? – kérdezte Krisztina érdeklődve.

Böbe nagyon kellemetlenül érezte magát, s lesütötte a szemét.

Tamás tovább folytatta az élveboncolást.

– Hááát, az úúúgy volt – csigázta hallgatóságát –, hogy valaki az osztályunkból összetaposta a szloziban. Szegény Rózsabimbónak szétroppant a potroha annak a vadbaromnak a bakancsa alatt!

Böbe nem bírta tovább, és közbevágot:

– Nem is vadbarom, tudd meg! Csak...

– Mit csak? – csapott le azonnal Tamás, szinte kiabált, hogy a járókelők is megnézték őket. – Úúúúgy, védj csak a drágalátos Robikádat: nagyon megérdemli! És ne is gondold a szerencsétlen Csótányra, aki annyira összetört, hogy *még hozzám se szólt egy szót sem!* Robi megölt egy ártatlan óriáspókot! – minden haragját összeszedve a szeme közé vágta az utolsó, hangsúlyossá tett mondatot: – Egy gyilkos!

– Te mindig csak azt látod, amit látni akarsz! – sziszegte Böbe. – Igen, borzasztóan sajnálom Csótányt, már beszéltem is

vele erről, de... tudod te azt, hogy nem feltétlenül a gyász miatt nem szól hozzád?

– Talán éééén tehetek róla? Én ugráltam két lábbal azon a kis állaton? Még ezt is rám fognád?! Nagyon alulteljesítesz agyilag mostanság!

Szinte szikrázva sercegett kettejük haragjától a levegő.

– Éééén tel-je-sí-tek alul mostanság?? – kapkodott levegő után Böbe. – És ezt még teee mondd?!! Büszke vagy a nagy eszedre... de az az igazság, hogy olyan merev vagy, mint egy betonkocka! Egy pökhendi, nagy majom! Mindenkit beskatulyázol, ám egyik skatulyából a másikba nem lehet átkerülni! Ezt már az óvoda óta rühelltem benned!

Krisztina mintha teniszmérkőzést nézett volna: felvont szemöldökkel, elképedve bámult hol a jobb oldali, hol a bal oldali térfélre.

Tamást majd szétvetette a felháborodás.

– Szóval így állunk? Már régóta rühellsz? Hát akkor én is elmondhatom a véleményemet rólad! Te... – Itt elakadt, mert mégsem volt abban biztos, így akarja-e kimondani ezeket a szavakat.

– Én...? – próbálta mutogatással heccelve folytatásra kényszeríteni Böbe. – Elő a farbával, mondd csak ki!

Tamás hirtelen hangot váltott, arca mosolygóssá vált, s egyenesen Böbe haragvó tekintetébe fúrta pillantását, így fejezte be a mondatát:

– Az a véleményem, hogy te egy rohadt áruló vagy, kisanyám. És pont.

Hát kimondta. Böbe pedig elvesztette a meccset, mert kimutatta az érzéseit: a nyílt színen elbőgte magát. Júúj, de csúnya lehet egy női arc, amikor kínlódba sír! Ez olyan gáz!

– Oké... most már eleget tudok – mondta a könnyein át. – Szevasztok! – Megfordult és elment. Suliszsákja félig átvette egyik vállán, másik kezének mozdulatából még távolodóban is látni lehetett, hogy a könnyeit törölgeti.

Tamás rohadtul érezte magát, összefacsarodott a szíve, legszívesebben utánarohant volna. De csak azért sem tette. Hanem próbálta kiélvezni a győzelmét. Vajon milyen az effajta diadal íze? Málnás? Vagy mézeskönyves inkább?

– No, ez szép. Jól elintéztétek egymást – állapította meg Krisztina.

– Aha – mondta elrekedt hangján Napóleon, majd megfogta Kriszti kezét. – Ha megkérhetnélek, ne beszéljünk erről többet, jó?

A lány bólintott, s beléptek a boltba. Igaziból a Kutya-és macska... boltocska táblájáról lekopott a „felszerelés” szó, a „díszhal, madár” kifejezésről nem is beszélve. Madárpók éppen nem volt, csak úgy 2 hét múlva várták, a többi egzóta pedig olyan horribilis összegbe került, hogy Tamás rögtön lesápadt. A sarokban egy kismajom gúnyosan pillogott rá, miközben – egészen emberi módon, messzire köpködve a maghéjakat – szotyizott. A szép álmokból maradt a hagyományos, csóffadt kollekció: degu, tengerimalac, teknős, díszhalak, hörcsög, papagáj... Egy pillanatra elcsábult az egy kupacban motoszkáló aranyhörcsögök láttán, de aztán eszébe jutott, hogy Csótánynak volt már egy aranyos fehértarkája. Az akkor még csak 6-7 éves kisfiú imádta Gabcsikát, az meg boldogan élte a terrárium kedvencek faforgácsba-buggyant-űrülék-illatú életét, egészen addig, amíg dülledni nem kezdett a szeme. Olyan volt, mintha hátrafelé pislogva folyton csodálkozott volna valamin. A helyzet még rosszabbra fordult, mikor rájöttek, mit kukkolt, ugyanis Gabcsika túlvégén a heréi

is beduzzadtak. Ez a meglepetés az ő esetében halálosnak bizonyult. Az Állatklinikán (egy sikertelen aranyhörcsög-újjáélesztő program után) Kis Csoti fülsiketítő hangon gyászolt anyukája szoknyája mögé bújva, mire az állatorvos sajnálkozva jegyezte meg: „Kedves asszonyom, legközelebb válasszon gyermekének hosszabb élettartamú állatot!” Azóta vonzódott Csótány a tartós elemekhez és a hosszan viselhető gatyókhöz. Ez volt az oka annak, hogy az utcán felvette a legkisebb csavart is a földről, majd hazamenekítette, s vacakokkal feltöltött szekrényében odatette a többi értékes „szemét” mellé. Sőt, vágott növényeket sem vásárolt senkinek, mindig csak cserepes virágokat. Így tiltakozott a halál ellen. Éppen ezért volt tökigazságtalan, hogy Rózsabimbó szinte pillanatok alatt elpusztult!

– Szerinted ő legyen? – kérdezte Tamás egy fátyolfarkú aranyhalra mutatva, mire a lány lelkesen bólintott. Háát, nem piranha, de évekig éldegélő, strapabíró fajta.

A tulaj kipecázta az akváriumból, majd egy vízzel töltött, alul-felül csomóval lezárt nejlonzacskóban adta át nekik.

– Gyorsan érjetelek velem haza, különben megfázik! – mondta Szigony úr, mialatt Tamás fizetett. – Addig is rejsd a kabátod alá!

Ahogy egymás mellett lépkedtek, már újra az utcán, Tamás érezte, miként lötyög a víz és benne a hal a mellkasán. Vajon örül majd neki Csótány? Tényleg, mit mondott Böbe? Nem a gyász az oka, hogy nem szól hozzá? Tiszta hülyeség! Összevissza zagyvált ez a lány! És sírt! Azt azért tényleg nem kellett volna... Míg gondolkodott, Krisztina az előző barátjáról mesélt. Tökizgi téma, de ő csak fél füllel hallotta, és félszíven válaszolgatott. Mert érdekesebb volt megfigyelnie *most, csata után* a világot. A francba! Azzal, hogy Böbe elment mellőle,

kivonódtak a színek a tárgyakból. Persze nem változott minden fekete-fehérré, ahhoz túl jók voltak a szemébe telepített képcsövek, de elveszett valami aranyfény. Ragyogás. Vagy egyszerűen elbújt a december eleji nap egy felhő mögé?

Csótányék lépcsőházához már egyedül érkezett, mert útközben elbúcsúzott Krisztinától. Beszállt az összekarcolt, levegőtlen liftbe, s megnyomta a 7-es gombot. Az ajtó bezárult mögötte, ő pedig erősen próbált megfelekedezni a padozat alatt növekvő, fekete mélységről és a lakótelepi gyerekek egymás között mesélt rémtörténeteiről.

Arról, hogy az egyik ház 9. emeletén élt egy orvos, aki egész életét annak szentelte, hogy segítsen az embereknek. Egy napon sürgős hívást kapott, gyorsan felöltözött, és hívta a liftet. Amikor megérkezett, kinyitotta az ajtót, és belépett. Aztán 9 emeletet zuhant, mert a lift mégsem jött meg. Ha idáig jutott a töprengésben, mindig megfogadta: legközelebb legyőzi a lustaságát, és inkább lépcsőn megy.

Amikor beengedték, Csoti néni olyan halkán beszélt, mintha nagybeteg lenne a családban.

– Még pudingot sem evett! – susogta aggódva. Ezalatt a kis, hófehér uszár farkát csóválva, száját nyalogatva topogott a lábánál, mert azt hitte, a halat ő kapja az ebéd mellé, desszertnek.

– Kopp-kopp! – mondta Tamás, s mosolyogva benyitott Csótány külön bejáratú szemétdombjára.

– Te vagy az? – nézett fel Csoti a könyvéből. – Mit akarsz? – kérdezte olyan érdes hangon, hogy Tamás elámult. Még sohasem beszéltek vele így. Egy pillanatra elbizonytalanodott az aranyhal pozitív fogadtatása felől, de azért mégis elővette.

– Ide nézz! Dömperek hívják. De ha ezt snassznak találod, akkor, mondjuk, hívjuk Piranhának. Mindenki ki lesz akadva,

ha elmondod a suliban, hogy neked igazi, kézből etethető piranhád van! Amíg nem hozom el otthonról a régi akváriumot, jó lesz neki egy nagyobb méretű dunsztosüveg is!

– Köszönöm, nem kérem – mondta Csótány, s felállt. Tamás összehúzta a szemét: jól sejti, hogy ezzel a mozdulattal a szobából próbálják kitessékelní őt?

– Mi bajod? – kérdezte sértetten. – Én csak örömet akartam szerezni neked...

Csótány olyan komoly maradt, mint egy hasba rúgás.

– Kösz, már megtetted. Nézd, van egy-két dolog, amit emésztennem kell még...

Tamással megfordult a világ: vajon mit csinálhatott vele Rob?

– Addig nem megyek el innét, amíg el nem áruod, mi történt. Megzsarolt? Ki akarja nyírni a szüléidet? Vagy... a kutyát? Azt mondta, hogy idedobja majd apró kis hulláját a lábtörlőre, ugye? A szemét! Pedig te nem is tudsz semmiről!

Csoti vágott egy fintort, és megrázta a fejét.

– Ne beszélj összevissza! Itt nem Robról van szó, hanem rólad és rólam. De tudod, mit? Ha így erősködsz, elmondom, mi a nagy büdös helyzet. Csak előbb összeszedem magam. – Leült egy piros-fekete bőrpuffra, és a gondolataiba merült. Hirtelen nézett fel, tekintete kardpengeként villant, s egy szuszra mondta ki: – Nem tudom megbocsátani neked azt, hogy cserbenhagytál! – Tamás érezte a vágást, és egy pillanatra megszédült. – Miként tudtál elfeledkezni rólam? Én ilyet soha... – folytatta Csótány, s megremegett a hangja. – Tudom, önvédelemből tetted, de akkor is... *eszedbe sem jutott*; mi történik majd velem?!

– Visszamentem – lehelte Tamás. Amint kimondta, máris szerette volna leharapni a nyelvét, de megint későn: nála már

reflexszerűvé vált a védekezés. Csótány tisztában volt azzal, hogy visszament érte. De mikor? És mi történt addig? Ökölbe kellett szorítania a kezét, annyira szerette volna visszafordítani az időt s megváltoztatni a dolgok menetét. Mit lehet ilyenkor tenni? Bocsánatot kellene kérnie? Néhány percig teljes csönd honolt a szobában, mert nem tudtak mit mondani egymásnak. Pedig szeretett volna beszélni, Úristen, mennyire akarta mondani, de képtelen volt megmukkanni. Rettegett attól, hogy úgy jár, mint Böbe az imént. Csoti csak bólintott, mint aki nem várt mást, s megtörte a feszült némaságot.

– A halat ne hagyd itt – mondta tagoltan, jól érthetően, és áliával az ajtó felé bökött.

Tamás bólintott, megfordult, és fémtestű robottá válva, lemerevült lábbal botorkált ki a szobából.

18.

Tamás visszavitte a „Szigony”-ba a halat, majd hazament. Amint a szobája felé haladt, jól láthatta a családtagjait. A beszélgető apát és anyát, Mózét, aki megint a telefonon ült, s csillogó szemmel tárgyalt szerelmével. Csak ő volt egyedül. Hirtelen úgy érezte magát, mintha régi várkastély lett volna, amit már évszázadok óta nem fűtöttek és nem laktak emberek. Mindössze egyetlen, elátkozott szellem járkált a folyosókon fel-alá benne – rémüldöző, sikoltozó közönség nélkül, magányosan, szomorún.

A szülők a nappaliban voltak, s csak egy kislámpa égett a sarokban. Apa kiterülve, hanyatt feküdt a széles heverőn, miközben végtagjai a négy égtáj felé mutattak.

– Ugye, nem alszol? – kérdezte Anya egy nyitott kötettel a kezében, a heverő egy szabad cikkelyében kuporogva.

– Ááá, nem! – mondta a Hivatal Gyöngye. – Csak a szemem pihentetem!

Felesége megcsipkedte, és mivel jajgatott – tényleg nem aludt. Anya minden este felolvasott neki egy érdekesebb könyvből, mert felelősnek érezte magát a kulturális fejlődéséért. Azonban mióta a *Farkaskaland* című izgalmas novellához érkeztek, Apa megbokrosodott. Elég volt az első három sort felolvasni neki ahhoz, hogy hangosan horkolva mély álomba zuhanjon. Anya bosszankodott. Azt hitte, szándékosan akadályozzák nemes céljait. Csak Tamás tudta – a családi történetek pontos ismeretében –, nem ez történt, de rideg várkastélyként nem maradt benne annyi lélekerő, hogy megossa elméletét a sírás szélén egyensúlyozó anyjával. Pedig ő is összerakhatta volna a történetet, ha használja az eszét. Amikor Apa kicsi volt, az édesanyja sajnálatos módon a Grimm-féle repertoárból egyedül a *Piroska és a farkas*, ismerte, s ezt az akkor még falatnyi Apának minden áldott este végig kellett hallgatnia altató mese gyanánt. Eleinte hosszan kitarzott bömböléssel tiltakozott szegény pára, míg a drága mama a kezét tördelve figyelte a dunnák által letompított rugdalózást és öklözést, hogy aztán az anyák ősi bölcsességével állapíthassa meg: „Rettenetes hascsikarása van a gyermeknek!” Ezután gyógyírként elővett egy hatalmas kúpot, és ráadásul még azt is feldugta a végképp elgyötört, sírásba belefáradt kisednek. Később Apa, már a bilin hüppögve, rájött, jobb, ha nem kötözködik édesanyjával, mert

egyrészt az túlerőben van, másrészt mert aggodásból még elteszi láb alól. Így lassan beletörődött a *Piroska és a farkasba*. Megszokta, megszerette. Annyi éven át hallgatta e mesét, hogy most, felnőttkorában a szürke bundás farkasnak csupán a megemlézése is elegendő volt ahhoz, hogy álomba zuhanjon, és elnyújtott, öblös rőfögésre emlékeztető hangokat eregessen a légtérbe.

– Mi ez a zaj? – kérdezte az utolsó, emlékezetes találkozásukon törtétek miatt már gyanakvóan a lakás túloldalán, a telefonvonalnak is a túlvégén Móze lovagja.

– Ááá, semmi, semmi! – húzta be tompításként a szobája ajtaját a lány. – Csak édesapám szendereg!

Ha-ha! „Édesapám szendereg!” Tamás máskor térdét verdesve röhögött volna ezen, de most csak kesernyés sóhajra futotta. Nem érzett kedvet semmihez sem, mert egy pocsek paréjnak érezte önmagát. Különben is mély, butító sötétség borult rá, amitől szinte mozogni is alig tudott. Vissy Károly szerint azért, mert megközelítették hazánkat a hófellegek. A hidegfronti hatás ellenére elvonszolta magát a fürdőszobáig, lezuhanyozott, fogat mosott, és bevánszorgott a szobájába.

Nem szívesen gondolt arra, ahogy Böbével viselkedett, noha cseppet sem bántotta, inkább jólesett neki, mint egy pohár hígan szénsavmentes, Mcdodós kóla. De Csótány! Vele mit tegyen? Mi az a mellére görgetett szikla, ami berepegettette a bordáit a súlyával, s megakadályozta abban, hogy azt mondhassa: „Bocsi, haver! Nem így akartam!” És ezen a problémán még a felemás szemű Marilyn Manson sem segíthetett.

Ennyi kínlódás után nem csoda, hogy álmában egy kivégzőosztagot látott. Egy nagy falnál álltak négyen, és szemben velük őrzőik, a katonák. Valahogy egyszerre látta

kívülről és belülről a történeteket. A mellette álló három fiú mindegyike valami szép, nemes dolgot kiáltott halála előtt.

Az első azt mondta:

– „Éljen a sajtószabadság!” – azzal szívéhez kapott, és összerogyott.

A második:

– „Éljen a hazáám!”

A harmadik:

– „Édesanyáám!”

Ebben a pillanatban került Tamásra a sor, s belőle őserővel, a szíve közepéből szakadt fel a sóhaj:

– „Télapóóó!”

Már ott, a földön heverve is annyira murisnak találta ezt a jelenetet, hogy hangosan nyeríteni kezdett. Saját valóságos, bugyborékoló nevetésére ébredt aztán fel. Amikor végre abba tudta hagyni, elgondolkodott. A mindenségit! Miért van az, hogy egy kis röhögés után könnyebbnek tűnik minden? Hitetlenkedve tapogatta meg a mellét, mert az a nyomasztó kódarab, melynek súlya lefekvés előtt halálosnak tűnt, egyszerűen tollpiheként tovaszállt. Nyomban felkönyökölt. Ugyan már, miért ne tudna bocsánatot kérni Csótánytól?! Be kellett látnia, hogy a srácnak igaza volt, ő akkor valóban elfeledkezett mindenről s mindenkiről. És ez egy férfi számára égő a köbön! Aztán jött a kódarab, amikor minden feltorlódott, a külső és a belső egymásnak feszült, de hegynyi gyűrődésen és torokszorító, némító gombócon kívül semmi mást nem idézett elő. A Spektrumon mutattak olyan kutatókat, akik az egész életüket azzal töltötték, hogy vulkánkitöréseket tanulmányoztak. Egyikük készített egy fényképet, melyen nem volt látható más, csak a kráter s a belső őserőtől a magasba szökkenő, hatalmas szikladarab.

Igeen! Az ő esetében nem volt más az őserő, mint a nevetés! Kincses Tamás, a jövőbeli Nobel-díjas fizikus, a környezetbarát energiák mellett feltalálta az emberi öntöltős elemet! Vajon azzal az életenergiával, amit a nevetés fel tud szabadítani, meg lehetne hajtani egy autót? Vagy fűteni a házakat? Mert határozottan érezte testében a meleget. „Biztosan a kő súrlódása... a légellenállás” – gondolta, de arra már nem maradt ereje, hogy tovább futtassa az ötletét. Utolsó emléke erről az éjszakáról az volt, hogy oldalt fordulva kilátott az ablakon. Odakint pedig sűrű pelyhekben hullott a sötét, csendes Orgona utcára a hó.

19.

Ezen a reggelen bokáig ért a friss hó, ezért Magyarország lakosságának együgyűbb része zergeként szökdelve, vidáman tért iskolába, vagy a munkahelyére. Tamás Apa mobiljáról küldött egy randit lemondó SMS-t Krisztinának, aztán pedig rohant, hogy elcsíphesse Csótányt, még a lépcsőházuk előtt. Sokáig várakozott, így egyenletesen belepte fejbúbját, vállát, füle hegyét a hó. Csoti a tesójával és Ágota nevezetű uszkárjával együtt érkezett: láthatóan meglepődött azon, hogy Tamást a bejárat előtt találta. Ágota fázósan kapkodta apró tappancsát a hóban, majd egy távolabbi fa alatt félszárga stílusban berogyasztotta csípőjét, és a sárga színt ajándékozta az amúgy fehér világnak.

– Háj! – nyögte köszönésképp Nagy Csoti, de aztán belátta, jelenléte fölösleges – így a kiskutya után sietett.

Ennek a „Háj”-nak hallatán Tamás zavartan elnevette magát. Ha Mózét így üdvözlötték, azt biztosra lehetett venni, hogy mindjárt megsértődött, mivel a fenekét érintő, alattomos célzásként értékelte e köszönést.

Csótány megrántotta a hátizsákját, s elindult a sulis felé, Tamás pedig hű csatlósaként követte. Pár nap alatt mekkorát fordult a világ! Alsós koruktól kezdve Csoti tekert útána, most pedig...! Lenéző hallgatásba burkolózott, és hagyta, hadd fusson egykori barátja mellette.

– Kérlek szépen, ne haragudj rám! – szólt pár percnyi, hóropogtató lépés után Tamás.

Választ nem kapott. Már jókora utat megtettek, amikor Csotesz véletlenül egy hótakaró alatt megbúvó, láthatatlan jégbordára lépett, és megcsúszott. Talpa nagyot csattant a hirtelen mozdulattól, és biztosan elvágódott volna, ha ő oldalról el nem marja a karját.

– Kösz – mondta egyensúlyát ismét megtalálva Csoti, s továbbindultak. Füllel alig érezhető hangszínváltozásából ki lehetett szűrni, hogy valami megenyhült odabent.

Igen, tudta, hogy Csótánynak a bizalma rendült meg benne, s ez nehezen gyógyítható sérülés. Mert tettek kellene annak bizonyítására: mindig számíthatsz rám – nem pedig ígérető, könnyű szavak. Ahogy most barátja mellett caplatott, a bőrsajdító hideg ellenére is érezte mellében a meleget. Tehát nemcsak a nevetés okozza, hanem mindenféle érzélem? Vajon lehet mérni az erejét? Mert ez egyfajta emberi, biotermikus energia. Milyen jó, hogy vannak érzései! Tizenhat év óta először tudott őszintén örülni ennek, s végre nem gyári hibaként vagy felesleges nyúgként értékelte „lelki” életét. De az ötletet használni csak úgy lehet, ha az érzések okozta energiát valahogy fel tudná fogni... Érdekes kérdés. Fantáziája

hirtelen szárnyat kapott. Csak nehogy elfelejtse, hogy legközelebb majd nejlonzacskóba lehelve kéne nevetnie! És ha a felfújódó szütyőből sikerült kinyernie az áramot, akkor: 1. Ki fog dolgozni nők számára egy speciális szakfandert, melyet romantikus filmek nézése esetén kell felvenniük. Tuti jobb, mint az atomeróművek! S így végre konkrét hasznot hajthatnának a brazil sorozatok s a nézésük közben ejtett könnyek. 2. Az anyagok fejlesztésével a bűvárok gumiruhájához hasonló szerkezet kell szeretkezéshez, szüléshez vagy temetés alkalmából, többféle színben, mintával és méretben!

Ó, de klassz! Az érzéseknek, energiahullámoknak világ-méretű tobzódása következne! Mérhetően, szabályozottan, környezetbarát módon! Kabarékban, színházakban, kórházakban, egyszerű családi otthonokban. Agresszív, gyilkos férjek mint hatalmas gőzturbinák szolgáltatnák az áramot. Pöfögnének tőle a kávéfőzők, felbőgnének a háziasszonyok kezében a habverőmotorok. A palesztinok és izraeliek anyyi haragból oázissá változtathatnák a homokot. Most már bármibe lefogadta volna Nobel-díját. És ilyen fiatalon!

Mivel társaságban csak a legkritikább esetben tudott elmélyülten hallgatni, ezért muszáj volt korszakos gondolatait megosztania a külvilággal. Hevesen gesztikulálva, töviről hegyire elmondott mindent Csótánynak: halálvágyát s az álmot, aztán pedig a Génuszi Szikrát, ami mindebből kipattant. Miután lelkesült szónoklatát befejezte, várakozóan nézett rá.

Csoti csak hümmögött, s igaz, hogy rá is átragadt valami a Tamásból kiáradó melegségből, de azért szkeptikus maradt.

– Mondták már, hogy őrült vagy? – kérdezte, azzal benyitottak az osztályba.

Odabent mindenki nyüzsgött, mert igazgatói engedéllyel ma indították útjára a Mikulás Bulikaravánt! Jesszus Mariska! Miként feledkezhetek erről el?! Biztosan a WC-ben történtek sokkhatása miatt nem jegyezték meg a dátumot! Ráadásul a múltkori sorsolás végeredményeképpen Csoti lett a Téalapó.

– Hoztad a ruhádat? – kérdezte Miki bá, mire Csótány lesápadt.

– Mármint ééén? – mutatott önmagára, ám Tamás közbevágott:

– Tanár úr, édesanyám ígérte, hogy időben elkészül velem, de haza kellene ugranunk érte.

– Oké, indulás! A következő szünetre itt legyetek, mert várnak minket a gyerekek! A szövegedet azért tudod, ugye? – fordult ismét Csótányhoz.

– Ó, persze! Tudja! – mondta Tamás mint Téalapó-menedzser, s mielőtt a tanár úr gyanút foghatott volna, elrohantak. Az első telefonfülkéig lóhalálában futottak.

– Anya, kapd elő, légy szí, Apa Mikulás-ruháját, mert sürgősen kell nekünk! Mindjárt ott leszünk érte!

Apa a Hivatalban évről évre beöltözött, így komplett jelmezük volt. Míg Anya megerősítette a fehér vattaszegélyt az óriás méretű piros filckabáton, addig Tamás kiporolgatta és átkefélgette a Téalapó szakáll-bajuszát. Az ügyeletes, kissé megszeppent sztár ekkor már a tükör előtt állt, és a fejére nyomott Mikulás-főveget próbálgatta.

– Képzeld el... – kezdett bele mondandójába Tamás, de aztán abbahagyta.

– Mit? – kérdezte nyomban Csoti.

– Ááá, semmi, semmi! – legyintett, mert hirtelen cikinek találta az egész önvallomást.

Csótány azonban nem adta fel könnyen, ha meg akart tudni valamit. Nem szólt, csak állhatatosan figyelt a tükörből. Tamás megérezte ezt, és zavarba jött. Odalépett mellé, és segített neki a sapka alá gyűrni az ősz parókát, majd mintegy mellesleg megjegyezte:

– Képzeld, valaki a suliban azt mondta nekem... – itt, ezen a ponton még visszaemlékezés közben is felkapta a vizet, és hangosabban folytatta –, hogy olyan merev az agyam, mint a betonkocka! Én mindenkit beskatulyázok, és nálam nagyon nehéz egyik skatulyából a másikba átjutni! Szerintem aki ezt mondta rám, az egy nagy hülye!

Csótány nem állta meg, és rögtön lecsapott:

– S ebből a skatulyából aztán sokáig nem tud átkerülni egy másikba, igaz?

Tamásban egy pillanatra bent akadt a lélegzet, s elnevette magát. Közben megjelent Csoti öltöztetőnője, és felsegítette a hőszegélyezte piros női kabátot, Tamás pedig a vadiújnak tetsző arcszörzetet. Amikor már minden alkatrész a helyére került, s eligazgatták deli termetén, valami megzavarta az összehatást.

– Nincs pásztorbot – nyögte be Tamás a megoldást.

Tényleg! De honnét szerváljanak hirtelen igazi, klassz kampókat? Anya oldotta meg a kérdést: egyszerűen kicsavározta szőnyegtisztító tilitolijából a nyelét. Ez azonban hófehér volt, fekete fogantyúval, s így amikor Csótány kézbe vette, vak Mikulásnak tűnt. Csicsázásként – a dérlapte hatást fokozandó – rúzzsal befestették az orrát is, de már csak felkenve tűnt fel, hogy Csoti bőrén ez az árnyalat leginkább narancssárgának látszott. Vagyis egy órai megfeszített kézimunka után egy ritka ronda, narancssárga orrú, vak Mikulássá válhatott. Szerelése annyira meggyőző volt, hogy a

házból kilépve még az amúgy teljesen szelíd Lütyő felügyelő is megvadult a látásától, és megharapdálta filckabátba burkolt hátsóját. Végül a Téalapó, kezében rézcsevegőt rázva, a kutya csipkedésétől sikongatva toppant ki az Orgona utca 9. számú házból.

Tamás pirosan pittyedt szarvú, fekete símaszkos-ruhás ördöggént követte, miközben villás végű, lankadt farkát maga után húzta a hóban. Anya nem engedte el őket így, jelmezben kóborolni az utcákon, mert szerinte pontosan úgy néznek ki, mint a tipikus áldozatok, akikkel aztán a bőrfejük jól elszórakozhatnak. Taxit hívott nekik, s időben visszaértek a suliba.

– Anyámék elmennek pénteken, s csak vasárnap jönnek haza – mondta Csótány már a fűtött sulibuszban ülve, útban a Művelődési Ház felé. – Nem aludnál nálunk?

– Miért, buli lesz? – kérdezte Tamás, miközben örült, hogy helyreállni látszott közöttük a régi rend.

– Olyan, mint Ravasznál? Nem ettem meszet! – rázta meg a fejét Csoti. – A Mocsok Csillag megtarthatná az első, hivatalos próbáját!

– Okszi! – mondta Tamás, és egészen felvillanyozódott az ötlettől. – Egy történetet kéne elmesélnünk, mint általában az Annibal Cannibals! Figyuzz! Egy kis zenei alap, aztán elkezdünk reppelni, valahogy így! – Tamás mint ördög behúzta a nyakát, vagányos arcot vágott, majd szövegelésével párhuzamosan, jellegzetesen hadonászott felemelt fél kezével a levegőben, miközben pittyedt szarvai ide-oda köröztek a feje tetején. – A szám címe: *Ballada az öregségről*. „Öreg macska dolgára ment az udvaron, / gödröt ásott, lett mellette egy kis halom... – Szemüveg kell, Cicus? Mert csúnyán mellélőttél! – mondta a kutyas.”

– Böbe szomorú – szólt váratlanul Csótány. – Összevesztetek talán?

Tamás hadonászó karja mindjárt lehanyatlott. „Hagyjál lógva!” – mondta volna legszívesebben a régi modorában, ugyanis sérelmezte, hogy semmi elismerést nem kapott élete első, önálló költeményéért. De fékezte magát, mert félt, hogy azzal ismét elvadítja magától Csotit.

– Álljon meg a fáklyásmenet! – mondta indulatosan. – Többé előttem szóba ne hozd azt a tyúkot, mert utálok! Egy rohadt kis görény. Lepaktált Robbal, a legnagyobb ellenségemmel!

– Tökolyan vagy, mint egy elmebeteg. Vagy szerelmes – nevetett rajta Csótány.

– Hallgass már! – susogott rá hevesen Tamás, miközben nyakig vörösödött. – Az kellene, hogy meghalljon valamit az a béna leány!

A busz ülésrendje ugyanis nagyjából követte az osztályban megszokottakat, így Böbe ott ült előttük a barátnőjével. Hallgatóztak egy csöppet, de látszólag zavartalanul folyt tovább a lányok között a társalgás.

– Mióta pszichológus foglalkozik a személyiségfejlesztéssel – jelentette ki Böbének nagyképűen a Csőrike becenevű bányarém –, kitört belőlem mindenféle művészet! Úgymint költészet, festészet, ének, kasztanyettatánc és gyurmázás!

Csoti és Tamás ezek hallatán röhögni kezdtek. Elképzelték Csőrit a maga 150 centijével és 80 kilójával, amint gyurmától maszatos kézzel kasztanyettatáncot lejt, miközben az énekóráról már jól ismert, kafferbivalyhoz illő hangján dalol!

Végre megállt a busz, és letódultak. A városnak ezen a részén mintha több hó hullott volna, mint a belső területeken.

Persze hamarosan őrületes hógolyócsata kezdődött. Mindenki dobált mindenkit, csak úgy puffant némelyek fején a lövedék, hogy aztán fület-szájat bedugítva, millió kis parányra porladjon szét. „Böbe szomorú” – mondta Csótány, s ettől a tényről Tamás mint ördög elgyengült. Bántja? Talán nemcsak Rob miatt izgul, hanem ő is szúrja a szívét egy kicsikét? Ezen fellelkesülve, hógolyózás közben adott neki párat. A nagy tömegben úgysem lehetett kitalálni, kitől jött a lövedék. Egészen jól megtanult már taktikázni: igaz, hogy nem arra nézett, mégis tudott hátulról úgy kerülni, parkoló autó mögé bújni, hogy láthassa. Mert akár mennyire gyűlölte is ezt a nőt, valami láthatatlan kötelék csak egy bizonyos távolságra engedte elbóklászni tőle, aztán visszarántotta. Böbe nyakán kibomlott a sál, vizes lett a ruhája, bőre foltokban kipirult, és veszettül nevetett. Most annyira szépnek látta, hogy beleborsózott a háta! Szerette volna, ha hirtelen eltűnik a nap, s éjszakai sötétség támad, mert akkor oda mert volna szaladni hozzá, hogy teljes erőből magához szorítsa... Ó, de jó lenne! Kutató szájjal tapogatná ki az ajkát, s feledve az óvó néni tiltását és a saját félelmeit, csak csókolná, csókolná... Ekkor természetesen már speciális érzésfelfogó ruha lenne rajtuk, mely a hirtelen támadt energiakitörést összegyűjtve továbbvezetné, felforralva ezzel az elemeket, megmozgatva a hatalmas, csillagméretű turbinákat, s végül ettől az óriás erőttől körhintaként kezdene forogni körülöttük az egész, sötét alapon csillagharmatos univerzum... Csak pár pillanatra hunyta le a szemét, de olyan élesen látta maga előtt az egész, galaktikus körtáncot, mintha valóság lett volna. „Mi a frásznak kell Robnak kábítószer, amikor gondolkodhat?” – töprengett.

Amint kinyitotta a szemét, a belső úrmély színekhez képest bántó volt a külső, hófehér fény. A Téalapó éppen a szakállát

rázta és havat köpködött, mivel egy tréfás kedvű hajadon több maroknyit nyomott le a torkán.

– Pfuj, de hülye ez a nő! – nézett a kecsesen elcammogó Csőrike után.

Tamás pedig jó keményre gyúrt egy hógolyót, azzal a szándékkal, hogy biztos fedezékéből majd eltrafálja vele Robot. Elröptette a lövedékét, és telibe talált vele. Rob vörös fejfel forogva kereste, ki lehetett a merénylő. Ezalatt a tanerők megelégtették a hóban forgást és gyilkolászást, ezért sorakozót fújtak. Miki bá nem egyedül volt velük mint tanár, mivel Paranoia Püpu is a kommandóskülönítményhez tartozott. A fiúk a legnagyobb óvatossággal cipelték be a műszaki cuccot, valamint Püpu rejtélyes fekete aktatásakáját. Míg elöl a terem berendezése és hangosítása folyt, addig hátul a színészszekció öltözködni kezdett. A lányok elvonultak, hogy felvegyék béna kis tündérruhájukat. Tamáson és Csótányon csak egy kis igazítanivaló akadt.

– Aggódok a magasságom miatt – mondta az aprócska termetű Téaló, akin Apa kabátja bőven a földet sepette.

– Ne parázz már! Szerintem tök dzsesszes lettél – próbálta megnyugtatni Tamás, s igyekezett elhessegetni önnön gondolatát, miszerint ez a Mikulás tényleg olyan ványadtnak tűnt, mint akibe hálni jár csak a lélek. – Esetleg rakhatnánk a hasadhoz egy kispárnát...

Egy ruhakupacot nyomtak a kabát alá, s észveszejtő lett az összhatás.

– Piroska, mint szakállas, hormonzavaros kismama! – nézett Csoti farkasszemet kritikusan a tükörcépevel. – Ki fognak röhögni a gyerekek, meglátod! – Fehér botját is közrezárva, szánandóan kulcsolta imára a kezét. – Még nincs késő: könyörögve kérlek, cseréljünk! Hadd legyek én a krampusz!.

– Nem – mondta az Ördög határozottan. – Most teljesül életed egyik nagy álma: Mikulás lehetsz. Tegnap még örültél neki, akkor most mi a baj? Vállald már önmagad!

A Művelődési Ház klubterme nem túl nagy, csak kb. 250 férőhelyes volt. A zenéért felelős srácok összerakták a magnót, erősítőt, elhelyezték a hangfalakat, és ha már éppen kéznél volt, eljátszadoztak a mikrofonnal is. Rob és Lasszó például egészen közel rakták a szájukhoz, és mindenféle hangokat utánoztak: vonatcsattogást, szájharmonikát, sőt még egy nyúlfarknyi rap-számot is rögtönöztek, ott helyben kitalált és mégis jó rímekkel.

– Hallod? – mondta Tamás, miközben titokban el kellett ismernie, hogy örületes irigységet érzett, mert e szerény eszközök ellenére is nagyon jó lett a hangzás. – Robi már megint veri magát!

Télapó (aki egy pillanatra eltűnt, majd elégedetten vigyorogva ismét felbukkant) a rap-szám ütemét követve mozogni kezdett.

– Híjjnye, de megnőttél hirtelen – nézett rá Tamás. – Mi történt?

– Mi történt? – kérdezett vissza a Télapó sejtelmes mosollyal, majd gyorsan körülnézett, s mikor senkit sem látott, ledéren felemelte földig érő piros kabátját. Így láthatóvá vált, hogy pipaszár lába hótaposó csizma helyett csodás kis piros lakk körömcipőben pompázott!

Tamás rögtön elnevette magát.

– Vedd le azonnal!

– Miért? – kérdezte Csótány sértetten. – Szerintem a Télapó így egészen normális méretűvé vált... És a kabát alatt egyáltalán nem látszik!

– De amilyen pechesek vagyunk, tutira felbuksz! Képzeld el, mit szólnának az óvodások, ha a felhemperedő Mikulásnak a kalimpáló lábán ilyen kis cipellőt látnának! Transzvesztita-különkiadás!

Csótány is nevetett a lehetőségen, és a színpadról odahallatszó zenére – jobbra-balra lengetve egyik démoni lábfejét – táncikálni kezdett. Azonban nem jutott el a művészi tökélyig, mert Csőrike, a 150 centis, 80 kilós kasztanyetta-táncosnő megakadályozta ebben.

– Letapostad a cipőm kergét, te állat! – lehelte finom basszbariton hangján, majd egy nőiesen könnyed, de hatásos legyintés után az összerogyó fehér szakállú levente romjai alól kirángatta jogos tulajdonát. A Téalapó imígyen megkurtítva nagyot, fájdalmasat sóhajtott, s mivel mégsem maradhatott mezítláb, inkább visszahúzta lábára a csizmácskát.

– Tök kiszúrás az élettől, hogy csak ők hordhatnak ilyen! – mondta a hajolástól (narancssárga orra és arcfestése ellenére) pirosan. – Pedig kicsike férfiak is vannak a világon! Egyébként szerintem a lányok szűk látókörűek, mert zavarja őket, ha a fiú kisebb náluk. Bezzeg mi nem adunk az ilyenre! Minket nem zavar az sem, ha a nő alacsonyabb minálunk!

– De te úgyis megnősz! – próbálta higgasztani Tamás a hőbörgő Mikulást.

– Igaz, én úgyis nővök még – szusszantott nagyot Csoti. – Egyébként nem kellene Robnak szólni, hogy lépjen be a Mocsok Csillagba, énekesnek?

Tamás elbámult.

– Elfelejtetted már Rózsabimbót? És a tegnapi ruházást?

– Semmit sem felejtettem el, viszont beszéltem Bőbével is. Segíthetnénk neki.

– Kinek akarsz te segíteni? – kérdezte Tamás úgy, mint aki nem jól hall. – Annak a patkánynak? Akkor én kiszállok!

Télapó a szakállába kuncogott.

– Skatulyák! – emlékeztette fölemelt ujjal krampuszát. – Tudod, annak az alapján, amiket Böbe mesélt, már egyáltalán nem haragszom rá, inkább... sajnálom szegényt.

Rob mint „szegény”? Hah! Ez a hét legjobb vicce! Csoteszt naivságában megvezethették egy perc alatt! De őt nem lehet! Nem elég, hogy ez a „kis szerencsétlen” körmönfontan lenyúlta tőle Böbét, most még kitúrná a Mocsok Csillagból is? Mikor az egész az ő ötlete volt?

Ez ám az igazságtalanság! De lenyelte inkább a mérgét, és hallgatott.

– Kedves gyerekek! – dörmögte Csoti mély hangon a szövegét tanulmányozva.

– Itt a zsák, teli zsák, piros alma, aranyág! – kiáltotta jókedvűen Miki bá, s lerakta hátáról a szponzorok által degeszre tömött, piros selyemből varrt Mikulás-puttonyt a földre.

– Húúú! Ilyen nagy? Hogy bírom én ezt el? – aggodalmaskodott Csótány.

– Majd én segítek! – mondta a Krampusz, azzal felemelte a földről a bugyrot, és úgy a hátára dobta a Télapónak, hogy az kétrét görnyedt, s így még kisebbnek látszott alatta.

Ezalatt Miki bá egyszemélyes fogadóbizottságként az előtérbe sétált.

– Jönnek a gyerekek! – kiáltotta, mire a technikusok mindjárt kapkodni kezdtek.

– Mi még nem vagyunk készen! – rémüldöztek öltözőjükben a tündérek is. Ezt hallva Paranoia Pü-pü döntött, s a tettek mezejére lépett. Elővette a sarokban felejtett

aktatáskáját, s az ámuló osztály szeme láttára kinyitotta. Mi minden volt benne! (Semmi fegyver, pedig arra sokan számítottak.) A tízóraija, egy kulcscsomó, amit jól ismertek dobálás korszakaiból, néhány technikai újdonságokkal foglalkozó újság – mivel a tanár úr mindig is büszke volt műszaki érzékére – s néhány videokazetta.

– Majd a jó öreg Disney kiségit minket időzavarunkból... Bambi mindig velem van! – mondta ellágyulva, azzal a videóhoz lépett, és kezébe vette a szerkezet távirányítóját. A technikus fiúk, valamint Rob s Lasszó, nevetni kezdtek. Ők tudták, miért: vagyis nem bírták tovább a fekete kis bőrrönd titokzatosságát, és az imént egy óvatlan pillanatban kinyitották. Megtalálták benne a kazettákat, elolvasták a feliratokat: mese- és természetfilmek váltakoztak benne. Ilyen snassz felhozatal! Talán csak egyetlen érdekesebb volt közöttük... Mit lehetett mást tenni? Mivel szerettek volna némi zűrzavart, ezért villámgyorsan kicserélték a tokokat!

– Olyan lesz, mint az amerikai rulett! – súgta Robi, mire mindenki kivonult a teremből, hogy a folyosón pukkadozzanak. Tár megpörgetve, s leskelődve várták, elsül-e az általuk elhelyezett egyetlen, de végzetes golyó.

Paranoia Püpu pedig széles mosollyal az arcán, mit sem sejtve állt, s kiélesített távirányítóval a kézben várta az óvodásokat. És az óvodások tényleg jöttek. Tömött sorokban, óvónőkkel. Izgatottan, a „Suttog a fenyves, zöld erdő” kezdetű slágert énekelgetve.

– Pedagógusok, pedagógusok, kérem, segítsenek! - vezényelte Paranoia Püpu, mutogatásával félkörben elhelyezve a gyerekeket, akik amint abbahagyták a dalolást, mindjárt rendetlenkedni kezdtek. – Hohohohóóó! – próbálta magára terelni amúgy télapósan a figyelmet, azzal varázslót

idéző mozdulatokat tett, majd a tologatható állványra helyezte, nagyméretű tévéképernyőre mutatott, és lenyomta a *Play* billentyűt. A háta mögött felvillanó képkockák óvodásokra és óvónőkre gyakorolt hatása frenetikus volt. A döbbenettől abbahagyták a mozgolódást és a beszédet. – Édesek ezek a kis erdei állatok, ugye? – kérdezte Püpi gyanútlanul.

– Igeeen! – válaszolták kórusban a gyerekek.

A tanár úr ekkor megfordult, hogy ő is élvezhesse a filmet, s amit látott, attól megfagyott ereiben a vér. Mert a kazetta valóban állatokról készült. De ahány lepke, százlábú, kismajom, rinocérosz, zsiráf és elefánt megjelent, az mind az utódnemzés örömeivel, bánatával küszködött! Püpi megijedt, és feledve bámulatos technikai képzettségét, egy óriási ugrással a képernyő elé vetette magát, s a haldokló hattyúk szárnyverdesésére emlékeztető csapkodással próbálta eltakarni az élénk képeket. A gyerekek felugrálva élvezték a jelenetet, és nagyokat nevettek a felnőttek ijedelmén, az óvónők pedig százkarú Síva istennővé válva próbálták elforgatni a kezük ügyébe kerülő, kukucskáló gyerekek fejét. Paranoia Püpi azonban ha megfeszült sem volt olyan terjedelmes, mint egy nagy képernyős készülék, ezért vadul kapcsolgatni kezdte a gombokat, amitől az egész sebesen pörgő burleszkké változott, és amikor már a hóna alól tekeregtek elő az ügyeskedő tigrisek, és ráadásul még az apró rókamanguszták is sorra kerültek, akkor nem bírta tovább idegekkel, és kiáltozni kezdett:

– Segíííííts, Miklós! Gyere máááár!

És Miki bá jött. Nem kezdte tanulmányozni a számára idegen távkapcsolót, hanem humán beállítottságú szakbarbár-

ként a legegyszerűbb megoldást választotta: kihúzta a készülék csatlakozóját a falból.

Egyébként a művház igazgatója óriásit hibázott. Több meghívót küldött ki a kelleténél? Mindenesetre 250 ovis helyett majdnem 600 érkezett. Ott pislogtak és szorongtak egymás mellett, várva a csodát, vagyis a Csótányból fabrikált, elfuserált Mikulást.

Adott jelle felcsendült a zene, majd kinyílt egy oldalajtó, s egy keskeny, a gyerektömegben alig észrevehető kis csapáson át megérkezett a Téalapóóó! Hó volt a szakálla, jég a cipője, és kétrét görnyedt a súlyos puttony nyomása alatt a háta.

– Jéé! Törpeee! – kiáltott fel meglepetten néhány kised, s nem mondhatni, hogy ez nem ingatta meg még jobban Csótány mindössze 162 centis önbizalmát.

– Nem törpe, Mikulás! – fenyegette meg a Krampusz virgácsával a kis hülyéket, mire azok kezüket a szemük elé kapták félelmükben. Végre megállapodtak a terem végében, középen, és elkezdődhetett a műsor. Minden óvoda képviselőjében egy-egy gyermek verset szavalt vagy énekelt, ami ilyen tömegben dögunalom volt. Ráadásul alig várták, hogy közeledjen a nagy attrakció, vagyis a Mikulás puttonyának kinyitása. Csótány a búbos kemencék melegségét idéző Téalapó-gúnyában, megtörten kornyadozott a székén, miközben szánandóan dödögött valamit a jó és rossz gyerekekről, aztán elakadt. Egyszerűen semmi nem jutott eszébe: mert végül is hogyan bírhatna józanabb életvezetésre 4-5 éveseket?

– Izééé... naaa – nyökögte, és minden szem reá szegeződött. Erőnek erejével próbált összekaparni néhány használható gondolatot. – Öööö... Szeretnétek ajándékot

kapni ebből a zsákból? – mutatott végre a lába előtt heverő, degeszre töltött puttonyra.

– Igeeen! – üvöltötték kórusban a gyerekek.

– Nohát akkor rajta, kicsi tündére... – kezdett bele előírt mondatába, melyet sajnálatos módon már nem fejezhetett be, mivel a tündérek biztatása helyett egy fájdalmas. „Jaj mamáááám!”-kiáltásba torkollott. A 600 gyermek ugyanis egyszerre rohamozta meg a Téalapót. Mint a gátat átszakító, hömpölygő áradat, versenyt sikítva sodortak magukkal kísérőket, krampuszt, tündéreket, sőt hanyatt döntötték székestül magát a Mikulást is. Csótány nagyot puffant, és látta, hogy lába az égben (hála Tamás előrelátásának, nem magas sarkú piros cipőcskében), de nem akart kiesni a szerepéből, ezért öreges hangon, Paranoia Püpüt idézve folytatta:

– Pedagógusok, pedagógusok, kérem, segítsenek!

A National Geographicon látható néha olyan természetfilm, melynek készítése során alulról fényképezték az árkon át szép ívben szökkenő Thompson-gazellákat. Hát ilyen forgatáson érezte magát Csótány is, mert egyre-másra ugráltak át a feje fölött a gyerekek. Egy darabig engedelmesen, még mindig hanyatt fekvé tűrte mindezt, a közeli szabadulás reményében, de amikor egy nagymama is átlépett rajta (libbenő szoknyája alatt jól látható szexi bundabugyiban), akkor összerázkódott a borzadálytól, és rájött, hogy a kutya sem foglalkozik vele, nemhogy a pedagógusok.

– Várjál, segíték! – taszigálta a megvadult kisgyerekeket jobbra-balra Tamás.

Csoti belekapaszkodott a feléje nyújtott kézbe, és nagy nehezen feltápáskodott. Kissé még sajgott a koponyája hátul, az esés miatt, de szerencsére a páróka és a főveg sokat tompított az ütésen.

– Meneküljünk! – kiáltotta Tamás, és valahogy kifurakodtak a megbolydult tömegen át.

Mikor az utolsó kisóvadás is elhúzta a csíkot, megszemléltek a romokat. Miki bácsi sajnálkozva mutatta a cafatokká tépett puttonyt, a technikus srácok pedig elfehéredtek, amikor meglátták, hogy beszakították az eldöntött hangfalak borítását.

– Szédülök! – fogta a fejét Csótány.

– Én is! – mondta neki Miki bá. Egy pillanatig habozott, de aztán megkérdezte azt, amit oly régen szeretett volna: – És élvezted legalább egy kicsit azt, hogy te voltál a Mikulás?

Ezt a költői kérdést hallva aztán mindenki elnevette magát.

20.

– Szívem szerint nem akarnálak kiábrándítani szép ötletedből, fiam, de ennek a gyakorlati megvalósítása értelmetlen. Olyan kevés ez a humán energia, amivel egy villanykörtét sem tudnál üzemeltetni, nemhogy turbinákat! – mondta Paranoia Püpu hazafelé menet, a buszon. – köszönöm, tanár úr – Tamás csak ennyit bírt kinyögni, és visszabotorkált a helyére.

– Na, mi volt? – kérdezte érdeklődve az immár Csótánnyá lett Csótány.

– Azt mondta, ökörség, csak szebben.

Tamásnak a lelke is beleszürkült a csalódottságba. Azt hitte, tüzes lelkesedés-szikrák pattannak majd körülötte, ha

elmondja korszakalkotó gondolatát másoknak – ezzel szemben a reakció maga volt a teljes érdektelenség.

– Mondhatok valamit, vizsgálatul? – lépett ekkor az üléseik mellé Miki bá. Mivel ott ült Paranoia Püpi mellett, ezért ő is hallotta az iménti beszélgetést, csak nem akart közbeszólni. – Szerintem fantasztikus, amit kitaláltál. Lehet, hogy nem megvalósítható, mégis működik.

– Nem értem – bandzsított rá felvidulva Tamás.

– Kidolgoztál egy elméletet, és így végre el tudod fogadni – az érzéseidet. Ha nem is hoznak neked direktben hasznot, de elfogadtad, hogy létjogosultságuk van. Ez férfiaknak különösen nehéz gyakorlat. – Bátorítóan mosolygott. – Ezért én mindenképpen gratulálok neked!

– Köszönöm – válaszolta csalódottan Tamás, és most eresztette csak igazán búnak a fejét. Szóval mégsem korszakalkotó zseni. Csak egyszerű, gátlásos hülyegyerek, aki 16 éves koráig Brad Pittnek szerette képzelni önmagát, de az nem működött. Mert újra és újra bizonyította, hogy egy gyáva féreg, nem pedig akcióhős. És ekkor halleluja s glória, csoda történik, mert rájön! Ezentúl nem Dzsungelharcosként, avagy kitörni készülő vulkánként gondol saját magára, de nem ám! Ahogy érett testben és lélekben, máris elérte saját lehetőségeinek csúcsát: kicsiny, de takaros Rezsóvá alakulhatott. Ehhez a szerephez igazán nem kellett vakmerő bátorságáról tanúságot tennie. Az összkövetelmény a jó hőtermelési képesség volt.

– Most meg min röhögsz? – kérdezte Csótány, aki eddig oldalról figyelte barátja belső kínokról árulkodó arcát.

Tamás tényleg vigyorgott.

– Milyen művésznév az, hogy Rezsó?! Kérlek, szólíts ezentúl így!

- Megbuggyantál?
- Ó, persze, hát nem tudtad?

Megint hallgattak egy sort, mert Tamáson eluralkodott a világvége-hangulat. Akárhogyan erőltette az agyát, nem emlékezett arra, hogy kiskorában is jellemző lett volna rá ez az erős idegrendszeri hullámzás.

– Miért nem beszélsz vele? – kérdezte Csofi, miközben áliával Böbe felé bökött. – Mióta összevesztetek, egészen gyagya lettél.

– Mit mondhatnék neki? Egy árulónak! Ő most Rob-bal jár!

– Attól, hogy nő, még ember maradt az istenadta! Aki idestova tizenkét éve az egyik legjobb barátod! És nem mennek jól az ügyei... Nem próbálnád meg mégis?

Az autóbusz begördült a suli udvarára, és mindenki a kijárat felé tolokodott. Hála ennek a rendezvénynek, már csak két órájuk maradt, a többit ellógták. Böbe Csőrike mellett lépdelt, mikor Tamás utolérte.

– Figyuzz, izé... – mondta a lehető leghatározottabb hangon. – Suli után jó lenne, ha dumálhatnánk egyet...

Böbe összerezsent, olyan váratlanul érte ez a felkérés.

– A barátnőd is ott lesz? – kérdezte végül. – Mert akkor nem megyek.

– Ááá, nem. Csak mi ketten. Ha Robot nem zavarja persze.

– Miért zavarná? – nézett rá csodálkozva Böbe. – Nem vagyok a tulajdona...

Tamás ettől a pár mondattól feldobódott. Már egyáltalán nem bántotta Paranoia Püpi véleménye. Sőt! Elhatározta, tovább fog dolgozni az ötletén. Igenis megoldható! De ahhoz el kellene érnie, hogy a testből ne huzalok továbbítsák az impulzusokat, mert az amúgy is kevés energiából azok rengeteget elveszíthetnek, hanem mondjuk, valaminek

érezkelnie kéne a mellkasában az elektronok mozgását. Ó, ezen egy élethosszig gondolkodhat majd! De jó!

Az utolsó óra testnevelés volt. Ahogy kicsengettek, rohant az öltözőbe. Mivel a fiúk s a lányok külön tornáztak ilyenkor, nem tudta kiszámítani, Böbe mikor ér oda a megbeszélt helyre. Nem szerette volna megvárakoztatni. Gyorsan mosakodott, öltözött és rohant. Szerencsére a lány még nem volt ott. Próbálta fejben elrendezni, mit is akar mondani neki. Szörnyen veszekedtek legutóbb. Pedig egy Rezsó akkor teljesít legjobban, ha egyenletesen adja le a meleget. Érezte mellében a hőt, csak szavak kellettek, amivel ezt pontosan kifejezhette. Igazat adott Miki bának. Tökmindegy, minek nevezi, ha egyszer működik. Márpedig az érzéseinek létjogosultságuk van! És muszáj őket élni hagynia, különben úgy viselkednek, mint bányában a sújtólég: egyszer csak berobban, és akkor égszakadás, földindulás!

– Szervusz – szólalt meg mögötte a jól ismert hang.

Tamásnak rögtön elkezdett izzadni a tenyere.

„Aha, gyűlnek már a párák a meleg miatt” – gondolta, s most nem görcsölt be pusztán a testi tünetei miatt. Pár pillanatig habozott, mert legszívesebben átölelte volna a lányt. Elhadarta volna neki, mennyire hiányzott, és bánja már, amiket a múltkor mondott, de... még nem tartottak ott.

Böbe arcán még jól látszottak sértettségének nyomai: ilyenkor mindig kissé magasabbra emelte az orrát.

– Tudod, milyen régen nem beszéltünk úgy igazán? – kérdezte, mire Böbe élesen jegyezte meg:

– És tegnap? Az nem volt jó?

– Azt nem nevezném igazi beszélgetésnek, mert inkább pankrációhoz hasonlított – mosolyodott el, és érezte, amint szépen, lassan forrásnak indulnak mellkasában az elemek.

Ettől először is az arca pirult el. A fülszéle legalábbis lángolt. De könyörtelenül folytatta tovább: – Ugye, észrevetted, hogy mostanában nem vagyok beszámítható?

– Naná, hapsikám! – sziszegte Böbe, aki valójában nem tudta mire vélni ezt a viselkedést, mert ilyennek még sohasem látta. Tapasztalatai szerint néha időzített bombára emlékeztetett leginkább, ezért jobbnak vélte a háromlépcsnyi távolságot megtartani, hogy időben félre tudjon ugrani, ha beindul a figyelmeztető ketyegés. Tamás kissé féloldalvást beszélt, mert eddig úgy tett, mintha az elsuhanó autókat tanulmányozta volna, de most összeszedte magát, szembefordult Böbével, és egyenesen a szemébe nézett.

– Szerinted mi az oka? – kérdezte lassan, s közben furcsává vált az arca. A legmeghökkenőbb a szeme volt: meghatározhatatlan szürkés-kék, mint mindig, de a lány tisztán érezte, hogy „veszélyes” is lett egyúttal.

Mintha vibrált volna benne valami... Böbe óvatosan arrébb araszolt, mert azzal, hogy *így* nézett rá Tamás, behatolt a belső terébe, noha volt közöttük legalább egy-méternyi távolság.

– Hogy mi az oka? – ismételte megszeppenten, mint egy hipnotizált nyúl a mágus előtt. De aztán nem hagyta magát: megrázta a fejét, kiragadta pillantását ebből a nem tudni miféle, a szürkés-kéken keresztül világító, sárgásán pulzáló delejből, s inkább a cipője orrát bámulta. A cipőorrok gyakran rejtenek titkos tartalékokat, mindenesetre ebből a pillanatnyi lemerülésből Böbe erőt gyűjtött, és mire fölemelte a fejét, képes volt ridegen válaszolni. – Az az oka, hogy gyűlöld Robit. Én pedig egy rohadt áruló vagyok, mert barátkozom vele. És pont. Tegnap óta már tudom, elég jól érhetően közölted velem.

Tamás ekkor átnyúlt a méternyi világűrön, és megfogta Böbe egyik kezét. Egészen hidegek voltak a vékony kis ujjak.

– Nem talált. Az az igazság, hogy én... én...

Böbe engedte ugyan, hogy szorongassák a kezét, de közben duplájára tágult a szeme a csodálkozástól. És még mindig úgy állt, hogy alkalomadtán menekülni is tudjon.

– Mi van, megakadt a tű? – kérdezte gúnyosan, mire Tamás elhúzta a száját.

– Ne kötözködj velem, légy szíves, amikor életemben először éppen szerelmet vallok!

A lánynak a szája is elnyílt az ámulattól. Elpirult, aztán teleszaladt a szeme könnyel, majd egészen keskennyé vált az ajka. Végül felkiáltott: – Te nagyon hülye! – és elszaladt.

Tamás eddig befelé figyelő, fátyolos szeme rögtön kitisztult, s értetlenül bámult a távolodó Böbe után. Mi a csuda történhetett vele? Próbálta reálsan értékelni a helyzetet. Őt most megbántották, vagy nem bántották meg? De szokásával ellentétben egyáltalán semmiféle sértettséget sem érzett, hanem valami mást. Jól ismerte Böbét, tudta róla, nem egy afféle „gizda”, mint a lányok többsége, hanem nagy baja lehet. Ezt ki kellene derítenie! Erőt vett magán, és utánaszaladt. Böbe elég jó iramot diktált, de ő kihasználta hosszú lábai adta előnyét, s egykettőre utolérte.

– Hé, várjál már! – kiabálta, de a lány úgy tett, mintha meg sem hallotta volna. Szembejövőkét kerülgetett, sőt még a kocsiútra is kitért, s elég veszélyesen, a latyakos, csúszós úton az autókat fékezésre kényszerítve, rohant tovább. Ha rövid időre egérúthoz jutott is, Tamás percekben belül ledolgozta hátrányát. Végül is megelőzte, aztán hirtelen elébe ugrott, de olyan váratlanul, hogy Böbe már nem tudott megállni, hanem lendülete egy nagy puffanással a fiú testének röptette.

– Utállak! – hadarta, miközben kapkodva szedte a hideg levegőt.

Tamás gőzfelhőket eregetve fújtatott még, de hiába rángatózott a lány a karjában, nem engedte el.

– Töknehéz hátizsákkal futni, nem? – nevetett, majd amint letekintett, észrevette, hogy Böbének könnyek csorognak az arcán. – Mi a baj? – kérdezte a tőle telhető legnagyobb gyengédséggel.

Böbe felemelte két alkarját, s ezekkel próbálta eltolni magától Tamást.

– Eressz már! – mondta, s zokogott.

Csak azért sem engedte el, hanem nagyon óvatosan ringatni kezdte. Böbe két alkarja még mindig a mellének feszült, s láthatóan nem tudta, mit tegyen: idegesítette ez a helyzet, de jól is esett neki. Mindenesetre a könnyei lassan apadni kezdtek, végül csendes hüppögéssé szelídültek. Tamás ekkor lépett tőle távolabb.

– Most már jobb? – kérdezte.

Böbe bólintott. Tamás várta, hogy esetleg bővebben kifejti ennek a nagy futkosásnak az okát, de barátja egy kukkot sem szólt, csak csendesen lépegetett mellette.

– Ülünk már be valahová, mert megfagyunk! – javasolta végül.

Betértek egy közeli kis kávézóba, s rendeltek két forró citromos teát. Böbe a szokottnál kissé gyorsabban kevergette kanálával a csésze alján jojózó kockacukrokat, Tamásnak pedig diszkrétan remegett a gyomra.

– Azt várod, hogy soroljam, mi bajom? – szólt Böbe, de nem emelte fel hosszú pillájú szemét, hanem továbbra is csökönyösen a csigavonalban kavargó tea felszínét figyelte.

„Jeszum Pepi, mit fog mondani?” Ebben a pillanatban úgy bánt önmagával, mint az oroszlánszelídítő a mancsával hadonászó, lesunytt füllel morgó oroszlánal. Ostorral fegyelmezte magát, hogy ha meghallja a jelet, a Robot dicsérő szavakat, akkor szisszenés nélkül kibírja majd, sőt még akár maga ellen is beszélve tanácsokat adjon, segítséget nyújtson.

– Otthon ugyanaz, ami eddig: Anya veszekszik Műfaterral, én a testvérkémmel, aztán mindenki mindenkivel, de nem ez a fontos, ezt megszoktam már, hanem...

Tamás úgy érezte, egy tagbaszakadt hóhér vicsorítva emeli már a munkaeszközét, látta is a szekerce kifent életét, valamint az óriás tépőfogain megcsillanó napfényt...

– ...hanem az, hogy én is nagyon szeretlek téged.

„Mimicsodaaa?!!” – dadogott magában, mert ettől a hirtelen vallomástól teljesen elképedt. Alig akart hinni a fülének: *Böbe viszontszereti őt!* A kegyetlen hóhér menten szétolvadt, és virágzó vadalmafává változott.

– Tee? Engeem? – pislogott őszinte megdöbbenéssel.

– Miért kérdezel olyat, amit úgyis tudsz?

– Tee? Engeem? – ismételte tágra nyílt szemmel, mert egyszerűen képtelen volt feldolgozni a hallottakat. – És mióta? – kérdezte mohón.

– Kezdetől fogva. Mit gondolsz, miért vertem meg azt a kissrácot az oviban, amikor neked esett? Emlékszem a pillanatra is, amikor beléd szerettem. Az óvó néni a legelső napon négyesével szétosztotta a kisasztalok körül a gyerekeket. A mienknél te voltál az egyik. Még most is látlak. Akkor még világosszőke, göndör hajad volt és hihetetlenül piros szád. Mintha rúzsoztad volna. Rögtön éreztem, hogy végem van. De aztán azt is láttam, te fütyülsz rám.

– Ééén fütyültem rád? Hát kivel játszottam titokban doktorosdit, ha nem veled?

Ennek a dolognak a megemlézésekor Böbe fülig pirult.

– Hmm... Nem akkor, hanem később. Az alter bulin is azzal a cicababával táncoltál. Én eszedbe sem jutottam.

Tamás erre nem tudott mit válaszolni, mert igaz volt. Tényleg, miként lehetséges, hogy ennyi éven keresztül nem vette észre Böbét? Hogyha a „nőre” gondolt, akkor mindig magas, modellszerű lányok jelentek meg a képzeletében. Olyanok, mint, mondjuk, Krisztina. Kínos: csak azért nem vett Böbéről tudomást, mert nem passzolt az ideáljaihoz a külseje. Ezenkívül az érzések – mint kényelmetlen, „nőies” marhaságok – elől egyszerűen bedugította a tudatát. Sosem gondolta volna: olyan határfokon lehet dolgokat elhessegetni, hogy azok tényleg továbbszállnak. Mint például Böbe is Rob-bal. – „Ébresztőőő!” – hallotta a fejében Móze hangját. De ugye még nincs késő? Még nem aludta át végérvényesen az időt?

Böbe mintha olvasta volna a fejében a gondolatokat, bólintott.

– Igen. És akkor jött Robi. Szeret engem. És nagy szüksége van rám.

Tamásból szinte ömlött a keserűség:

– Nagyobb szüksége van rád, mint nekem? Annak az izom-agyú, primitív állatnak? Nem veszed észre: az, hogy vele jársz, olyan, mintha disznók elé vetettek volna gyöngyöket!

Böbe éppen a poharából kortyolt, de ennek a mondatnak a hallatán abbahagyta. Keményen tette le a porcelánt, csak úgy koppant az asztalon.

– Hogy beszélhetsz ilyen lenézően valakiről, akit nem is ismersz? Soha nem gondoltál még arra, hogy mindenkinek több árnyalata van, nemcsak az, amit kimutat?

– Ezer bocsánat! Mi az az árnyalat, amit én nem láttam Robból?

– Ó nagyon kedves, figyelmes...

– Köszönöm a szívárványt: a monoklit, amit ettől a szelíden árnyalt teremtménytől kaptam! – vágta oda fojtott hangon, de legszívesebben teli torokból üvöltött volna.

Böbe ismét elvörösödött, most már a méregtől.

– Ilyen nagyszájú, beképzelt alakot még nem láttam!

– Én se ilyen szédült tyúkot, mint te!

Ellenségesen bámultak egymásra az asztal felett.

– Viszolygok tőled – mondta végül Böbe. – Sokat kell még tanulnod emberségből. – Azzal felkelt, magára kanyarította a kabátját, vállára csapta a suliszsákját, és köszönés nélkül távozott.

21.

Tamás ezen a délutánon nagyon rosszul érezte magát. Szédült, hányinger gyötörte, kapart a torka. De a legrosszabb az egészben a fülfájása volt. „Viszolygok tőled!” Mintha a szavak, Böbe haragos szavai felsértették volna belülről a hallójáratokat, és ezektől a karcolásoktól most gyulladásba borult odabent minden.

Anya már évekkal ezelőtt varrt ilyen esetekre (rózsaszín, szőrös anyagból) egy fejpánttal megerősített, sóval töltött fülvédőt. Most gyorsan megmikrózta, s felerősítette sápadt arcú gyermekére, kinek még a torkát is bebugyolálta egy nagy sállal.

– Ha nem múlik el, holnap nem mész suliba – mondta –, Szörnyella úgyis a fülészeten dolgozik, szólok neki, hogy engedjenek be már korán reggel. Emeld a karodat!

Tamás engedelmeskedett, s a lázmérő hidegségétől megborzongott a bőre. Olyan elesettnek és gyengének érezte magát, hogy nem szeretne volna, ha Anya most kimegy a szobából, és magára hagyja a gondolataival.

– Kicsi kincsem, mi a baj? – kérdezte lágyan, hangjában némi aggódással. – Olyan vagy mostanában, mint akit megvadítottak...

Mit lehetett erre mondani? Amikor az embernek fájón és vörösen lüktet a torka a visszafojtott szavaktól? Honnan kezdje el mondani, amikor már évek teltek el, és nem beszélgetett itthon igazából senkivel sem? Pedig Anya tökjő fej, akit nagyon-nagyon szeret.

– Böbe... – lehelte, de aztán képtelen volt folytatni.

– Összevesztetek?

Tamás csak bólintott, aztán elfordította a fejét, ezzel is jelezve: nem akarja tovább taglalni a kérdést.

Anya megpuszilta, betakargatta, aztán leoltotta a villányt, és kiment a szobából. Az utánamaradó csendben átsejlett rajta: milyen érdekes – Apa házat növesztett fölé, Anya pedig puha takarókkal kibélelte ezt... – de nem tudta tovább fűzni a gondolatmenetét, mert mintha nemcsak odakint, hanem a fejében is leoltották volna a villányt: egyik pillanatról a másikra elaludt.

A fülfájása persze reggelre sem múlt el, ezért kis gyökereknek való, de extra meleg füles sapkában útnak indult a szakrendelő felé. Az SZTK-ban rengetegen voltak. Tamás elolvasta a szakrendelés emelet- s szobaszámát, majd megkereste a fülészetet. Szörnyű nőszomszédjukat azonban

sehol sem látta. Mivel az ajtóra nagybetűkkel kiírták: KÉRJÜK, NE KOPOGJANAK! – így kopogtatni sem mert. Az emberek közül akadt, aki újságot olvasott, némelyek fájdalmas arccal bámultak maguk elé, de a várakozók létszámából ítélve kb. 3 órányi álldogálás ígérkezett. Végre recsegve, nehezen hallhatóan megszólalt a falra szerelt hangszóró:

– Kis Pál és Nubes Róbert bejöhetnek!

Tamás a Nubes Róbert névre rögtön felkapta a fejét. Ez egy nem mindennapi név: Rob is itt lenne? Észre sem vette eddig! Gyorsan végigfuttatta szemét az arcokon, de hasztalan – ezek az emberek számára idegenek voltak.

Kis Pál boldogan ugrott fel Tamás mellől, kezében igazolványával, és a sóvár, irigykedő pillantások kereszt-tüzében eltűnt a vizsgáló ajtaja mögött. A későbbiekben Nubes Róbertet még hatszor szólították, de egyszer sem jelentkezett. Órák alatt egyre fogytak az emberek, végül már csak ketten maradtak: Tamás és egy magas, hajlott hátú, kopaszodó férfi, az alkoholistákra jellemző vörösés arccal, beesett szemmel. Ekkor végre-alahára nyílt az ajtó, és Szörnyella de Frász lépett ki rajta ápolónői ruhába bujtatott húsos idomaival.

– Hát te?! Édes drága gyerekem, miért nem szóltál, hogy itt vagy? Akkor azonnal behívtalak volna! – rivallt rá, mire Tamás igyekezett egészen apróra összehúzni magát.

– Ki van írva: Kérjük, ne kopogjanak – hebegte, de Szörnyella meg sem hallotta, amit mondott. Nem tudni, mivel bőszítette így fel pöttömnyi ura otthon, de emberevő kedvében volt aznap.

– És maga? Hogy hívják? – fordult ridegen az alkoholista külsejű alakhoz.

– Tessék? Mit mondott? – szólt vissza a férfi.

– Süket maga, jó ember?! – süvöltött rá az ápolónők színevirága. – Hogy hívják?

– Nubes Róbert – mondta illedelmesen, miközben felállt.

Tamás ebből a rövid párbeszédből s Szörnyella de Frász szavaiból úgy vette ki: a fülészet folyosóin élet és halál urának érzi magát e nő.

– Milyen emberek vannak! Hát hányszor szólongassuk, he? A doktor úr már rég hazamehetett volna, ha nem várokozna magára! A fülén ült? Nem hallotta, hogy reggel óta körözzük?

A férfi próbálta leolvasni a szavakat a rúzsos ajkáról.

– Drága asszonyom, mit gondol, miért jöttem ide? – kérdezte emeltebb hangon. – Azért, mert nem hallok! Bedugult a fülem, érti?

Szörnyellát azonban nem érdekelte afféle apróság, mint két megsüketült fül.

– Most mit tegyek magával, azt mondja meg?! A doktor úr már kalapban-kabátban!

Nubes Róbert kezdte elveszíteni a türelmét.

– Nem érdekel, hogy a doktor úr mibe öltözködött ma, követelem, hogy eressen be hozzá, és mossa ki a fületem, mert reggel óta itt ülök ezen a tetves széken! – kiabálta.

Tamás gondolatban a férfi pártjára állt. Tényleg, micsoda hülye ötlet: fülészeten távrecsegőt alkalmazni digitális kijelző helyett?

– Nem eresztem, majd máskor időben észleli, ha hívjuk! Te gyere velem! – azzal megfogta a fiú karját, s elkezdte húzni befelé.

Robi apjában – mert Tamás fejben kisakkozta már, csakis ő lehetett – azonban emberére akadt, mert nem hagyta annyiban a dolgot. Hátulról elkapta Szörnyella grabancát.

– Ide figyeljen, maga ronda banya: beenged, vagy berúgom az ajtót!

– Jaj, segítsééég! – sikoltozott az asszony, noha csak ruhája szegélyét tartották erős marokkal. – Mindjárt hívom a biztonságiakat! Maga közveszélyes őrült! És a doktor úrhoz akkor sem engedem be!

Nubes Róbert ekkor a falhoz penderítette Szörnyellát, majd maga nyúlt a kilincs után. A túlsúlyos nővérke azonban nem véletlenül nyerte el az Orgona Utcai Rém kitüntető címet a gyerekektől: igaz, hogy kívülről puha borítású volt, de szándékaiban a Tigris tankhoz hasonlóan megacélozott. És ha ő azt mondta: nem! – akkor értse csak meg a nyüves betege, hogy nem! A kilincs birtoklása egyre inkább tettlegességgé fajult, mert Szörnyella hátulról durván megcsípte ellenfele karját, miközben könyökével határozottan a bordái közé csapott, s kiabált:

– Segítsééég! Ez az ember meg akar engem ölniii! Doktor úúúr!

Nubes Róbertnek ekkor már sikerült kissé benyitnia az orvosi szobába, s a megszerzett terület biztosításaként néhány ujját is bepasztyította a résbe, ezenkívül megkapaszkodott az ajtófélfában. Szörnyella egy hatalmasat toppantott a süket ember cipőjén, s míg az fél kezével sajgó lábfejét fogta, gyorsan elébe furakodott. Nagy magasságból aláereszkedő Batmant idéző mozdulattal kifeszítette magát az ajtókeretben, és tripla X-es méretű fenekével tolatva próbálta eldózerolni az erőszakos behatolót. Amikor látta, ily módon nem érhet célt, mert a beteg elkeseredésében az ajtófélfához tapadt, hirtelen oldalra kapott, s berántotta az ajtót, csak úgy csattant:

– Ide nem megy be! Csak a testemen keresztül!

– Aújjj! – üvöltött ezalatt a szerencsétlen. – Az uj-jaaaam!

Külső szemlélő számára nem hallható rockzenére rugdalózással és tusakodással fűszerezett, őrült vad táncba kezdtek azon a szűk kis helyen. Míg Szörnyella de Frász az életéért és a drága doktor úr testi épségéért küzdött (a maga állításai szerint), addig a megvadult, magából egyre jobban kivetkőző Nubes a maradék ujjait szerette volna csupán visszaszerezni. Tamás tulajdonképpen jól szórakozott volna, ha ez az egész csak rajzfilm, s nem hajmeresztő valóság. Istenem, milyen lököttek tudnak lenni a felnőttek!

– Nubes úr, kérem, hagyja békén! Ezt nem szabad! - próbálta a férfit szelíd hangon megfékezni Tamás, de mondhatott bármit – akinek szánta, az úgysem hallhatta, vagyis a folyamatot megállítani már nem lehetett. A biztonsági szolgálat feléjük rohanó emberei a perpatvarból csak annyit láttak, hogy Szörnyella kidől az ajtókeretből, miközben hanyatt estében maga alá temet egy bizarr külsejű férfit, aki eddig a kilincset cibálta, de most ettől a foglalatosságától eltérítve – már zuhantában –, véres ujjával csapkod.

– Mi ez a zaj? – jött ki a vizsgálóból az orvos, kalapkabát helyett fehér köpenyben.

– Ez az úr fülmosásra várt – mutatott Tamás a kupac legalján jajgató, rángatózó Nubesra, akin a győzedelmes Szörnyellán kívül ekkor már rajta ültek a biztonságiak is.

Tamás később, egy antibiotikus csíkkal a fülében az utcákat róttá, s még mindig Nubes járt a fejében. Nahát! Igaz, soha nem gondolkodott rajta, de most meglepetésként érte, hogy egy ilyen szerencsétlen s láthatóan iszákos ember Rob apja. Pedig országgyűlési képviselőre vagy maffiavezérre tippelt volna leginkább. Robi magabiztos, ez az ember a hajlott hátával inkább megalázottnak tűnt. A fiú ruhái a legutolsó divatot követték – ez az alak pedig kissé topisnak látszott. Rob

a kábítószerezés ellenére is jól tanult – de Nubes úr nem lehetett túl okos, ha leállt egy nővel szkanderozni...

„Biztosan csak névrokonok” – gondolta, s alig várta, hogy vége legyen a sulinak, s beszélhessen az ügyről Csótánnal. Az iskola bejárata előtt ódöngött éppen, amikor a csengetés után kiözönlő diákok között észrevette Krisztinát.

– Szervusz! – mondta neki mosolyogva.

– Szia! – nevetett a lány. – Éreztem, hogy ma itt leszel...

Tamás hirtelen megvidámodott, s egyáltalán nem bánta, hogy így alakult. Csótánnal majd megbeszéli a Mocsok Csillag délutáni próbája alatt a történeteket. Most vigasztalódní vágyott: megfogta Krisztina kezét, és a szállingózó hóesésben sétálni kezdtek.

– Nézz fel! – mondta Kriszti, arcát tartva a hópelyhek alá. – Olyan, mintha egy óriási, fehér pöttyökből rajzolt fűzfa alatt állnál! – Kinyitotta a száját, s a nyelvével próbált elkapni egy-egy pettyet.

Tamás próbálta követni, és ő is látni akarta a gazdagon alázuhogó ágú fűzfát, de most nem tudta átadni magát a képzelődésnek, mert a lány szája elég erős hatást gyakorolt rá. Különben is valakinek éber állapotban kell maradnia, ha a másik éppen félig behunyt szemmel, arcát magasra tartva sétál! És határozottan érezte, hogy a látványtól valamiféle édességgel telik meg a szíve, és nem értette önmagát. Mi van? Eredetileg szerette volna megcsókolni... Böbét. De mivel ő nem volt jelen, ám Krisztina teljes életnagyságában, hát...

– Szoktál kiskorodban vakost játszani? – kérdezte. A lány nemet intett a fejével.

– Akkor most hunyd le a szemed, és bízd rám magad, jó? Mindig szólok, ha járdaszegélyhez érünk, le vagy fel kell lépned, esetleg kerülnöd kell valamit, oké?

Krisztina nevetett, és hagyta, hogy vezessék. Tamás számára ez az érzés fantasztikus volt: itt egy másik ember, egy gyönyörű, pisze orrú lány, s ilyen könnyedén rábízta magát! A kismadarak jutottak eszébe róla, s az a bizalom, ahogy a madarak engedik simogatni a tollukat. Egy pillanatra mintha felelősséget érzett volna érte, átcikázott rajta a gondolat: ezt most nem szabadna tennie, hisz ő nem szerelmes, számára ez pusztán kellemes időtöltés, de képtelen volt ellenállni a játéknak. Elkormányozta a közeli parkig, és egy behavazott padra ledobta a lány hátizsákját.

– Most már nézhetek? – kérdezte Kriszti.

– Naná – válaszolta Tamás, miközben átkarolta, és fölébe hajolt. Nem csinált mást, csak odadugta az orra hegyét az övéhez – így álltak vagy fél percig, mozdulatlanul, szemezve. Tamás megint Böbére gondolt. Ahogy az oviban összebújtak ők ketten, s így érintették össze az orrukat. De ez a belső kép hamar szétszivárgott, mert Krisztinának almaillatú volt a lélegzete, mely kicsiny, meleg párafelhőként tört elő az orrából.

– Nem bírok sokáig felfelé nézni, mert elfárad a nyakam – mondta a lány incselkedve. – Nem támasztanád meg?

Tamás elmosolyodott, majd a vastag, göndör és havas lobonc alá csúsztotta a tenyerét, és odatámasztotta a nyakszirtjéhez. Érezte, amint Krisztina átengedi fejének súlyát egy kicsit, s azt is látta, hogy amint ránéz, finoman elnyílik az ajka.

„Jé, azt akarja, hogy megcsókoljam!” – esett le neki a tantusz, amint észrevette ezt az apró kis mozdulatot. Lehajolt, és megcsókolta a lányt. Szorosan összezárt szeme mögött feketének látta a világot, és kutakodó nyelvével feketének érezte azt a mély, puha és selymes üreget, Krisztina száját is.

Már nagyon halkán hallani kezdte a dobhártyája melletti érben bizsergő vér muzsikáját, amikor hirtelen leblokkolt. Pedig nem történt más, csak az, hogy a lány átöltötte a nyelvét az ő térfelére. „Basszuskulcs! De pofátlan vagy!” – szidta le megtorpanása nyomán önmagát, mert a haverok a fél karjukat odaadták volna az efféle élményért, őt pedig..., zavarta a lány nyála. Nem undorodott tőle, egyszerűen nem esett jól csók közben magába szívnia. Mint amikor szomjúság esetén olyan üdítővel kínálják, mely vízalapúsága miatt szomjoltásra alkalmas ugyan, de az ízét nem állhatja. „Mindjárt jobb lesz!” – biztatgatta magát, mert érezte, hogy odalent Dinónak persze tetszett ez az egész, de odafent neki már félig kinyílt a szeme, és egészen élesen látta a külvilágot. A mellettük álló, félig behavazott, öreg, ráncos törzsű fát és a kissé távolabb lévő gyalogúton mozgó három, ismerős alakot. „Ekkora mázlim nem lehet!” – ujjongott fel magában, amint job-bán kivehette őket. – „Az egyik ő!” – kalimpált nagyot a szíve. A másik Csótány, a harmadik Csőrike. Most mit tegyen? Abbahagyja? Folytassa? Ösztönből cselekedett: eggyel erősebb fokozatra kapcsolt. Lássá csak Böbe, hogy vannak olyan lányok, akik nem viszolyognak az ő érintésétől! De a mámorosnak látszó csókolózás közben azért osztott-szorzott. Ilyen sebesség mellett fél perc alatt érnek velük egy vonalba. Fülére hiúzpamacсок nőttek, úgy fülelte az egyre közeledő lábak alatt a hó ropogását. És jól ki tudta venni Csőri hangját:

– Odanézzetek! Az ott nem a Kincses egy kiscsajjal?! Hihihí! Smárolnak!

Mintha sosem akart volna eltelni az a harminc másodperc. A hó nyikorgása sziklapattogásnak tetszett, Krisztina és az ő egymásba fonódó, kapkodó lélegzete pedig igáslovak fújtatásának. Ezt a maga által kreált jelenetet végül is nem

bírta végigjátszani, mert először a térde kezdett remegni, aztán a Kriszti fejét tartó keze, végül elfogyott a lélegzete is, és mielőtt Böbéék egy éles kanyarulat után – őket látványként telibekapva – felbukkanhattak volna, egy gyors puszival elbúcsúzott az almaillatú szájától.

– Ez nagyon jó volt! – sóhajtotta Krisztina, miközben Tamás egyszerre volt boldog és boldogtalan ettől a vallomástól, s így mindjárt magához is húzta a lányt. A vastag hótakaró miatt egymásba kapaszkodó Barba-lényeknek tűnő szegélybokrok takarásából elősétáló kis csapat már ezt a letisztultabb, ölelkezős képet láthatta.

– Helló, hapsikám, meggyógyultál? – kérdezte vigyorogva Csótány.

Böbe eközben lesütötte a szemét, Csőrike viszont a vihogását igyekezett visszatartani. Tamásnak – mintha mélytengeri bűvármerülést hajtott volna végre percekkel ezelőtt – nagyon mélyről kellett előkeresnie a hangját.

– Még nem... hmm... – Kénytelen volt köszörülni rajta, hogy folytatni tudja, s ettől az egésznek elfúló hatása lett. – Délután majd megyek! – Persze nem állta meg, s a hatást kileskelendő, Krisztina fejbúbja felett átpillantva, Böbére villantotta a szemét. – Sziasztok! – mondta.

– Szia! – hallatszott a nagyon halk válasz.

Tamásnak a szomorú hangsúly hallatán nagyot dobbant a szíve, és megkönnyebbült egy kicsit. Örült annak, hogy Böbe nagy távolságból látta, amint csókolózott valakivel. Annak is örült, hogy nem kellett a lánynak mindezt közvetlen közletről megtekintenie. Mert amit Böbe nagy távolságból látott, az lehetett szemképrázás is, de ha közletről, mint egy biológiai tárgybemutatót kellett volna szemrevételeznie mindezt... a legnagyobb durvaság lett volna. S ő füllentésre a céljai

érdekében még csak-csak hajlandó volt, de hazugságra alkalmatlannak tartotta önmagát. Így is eléggé elment a kedve, mert tudta, hogy ezzel a „látványcsókkal” egyértelművé tette a maga részéről a szakítást.

22.

Elég sokat kellett könyörögnie otthon, mire a próbára elengedték. Ezt utálta a gyerekstátusban a legjobban: nem mehet oda, ahová akar, és akkor, amikor csak eszébe jut. Felőttkorában igenis folyton császkalni fog! És senki nem akadályozhatja meg ebben!

Csótányék lépcsőházában megállt a lift előtt, s eltöprengett: gyalog menjen, vagy abban a bezárt kalitkában állva stresszelje magát egészen a hetedikig? Természetesen győzött a hosszú éveken át gyakorolt henye életmód: megnyomta a hívógombot, és türelmesen várt. Amikor leérkezett a doboz, az automatikus belső ajtó kivágódott, ő kinyitotta a külsőt, s hátrahőkölt meglepetésében, olyan ronda idős néni állt benn, őszülő pofájú tacskókutyája mellett.

– Jajjónapot! – próbálta rémületének hangjait valahogy köszönéssé alakítani.

– Foglalt! – förmedt rá válaszul a néni. Nem engedte őt beszállni, hanem nyitott tenyerével visszalökte, aztán gyorsan berántotta előtte az ajtót. A lift ismét felemelkedett.

Tamás úgy meghökkent, hogy még a szája is tátva maradt.

– Nem vagyunk a Vidám Parkban, mamika! – kiáltotta utána bosszúságában. Mi az ördögnek akar lejönni valaki a

földszintre, ha kiszállás nélkül vissza is fordul egyúttal? Jó kis egészségügyi séta a kutyának. Esetleg seprű helyett modern boszorkányrepülés. Szent esküvel fogadta: ha nyugdíjas-korában csupán az az egy gyönyörűsége marad, hogy fel-le liftezhet egy tízemeletes házban, akkor inkább nem vacakol tovább a technikával, s a gyorsabb utat választja. Kiveti magát az ablakon!

Végre ismét alászállt a Lusták Angyala, immár öreglány nélkül. Tamás belépett, az ajtó még be sem zárult mögötte, ő pedig már nyúlt a 7-es gomb után, mikor lehanyatlott a mancsa. Jesszum Pepi! A liftben gyomorforgató bűdös volt: döglött kutya illatával kevert fokhagymás budiaroma. A boszorkány és pórázhurokban sínylődő, valószínűleg élőhalott társának különös „illata”! Azon gondolkodott éppen, hogy most már aztán tényleg gyalog megy, mikor valaki utánakiáltott:

– Várjon! Kérem, ne indítsa még el!

„Ó, jaj! Ez a legrosszabb, ami történhetett!” – gondolta elkeseredetten. Be szeretett volna azonnal elmenekülni! De nem maradt a cselekvésre ideje, mert egy fiatal házaspár toppant be mellé, mosolyogva. Két másodperccel később, amint beleszipantottak a légkörbe, mindjárt lekopott arcukról a szimpatikus ragyogás.

– Hányadikra? – kérdezte Tamás elhaló hangon, és mintha valódi bűnös lett volna, nem mert a szemükbe nézni.

– A tizedikre.

Ahogy a fülke felemelkedett, Tamás igyekezett a belső burkolatra karcolt, ósumer tájszólásban írt bölcsességekre koncentrálni, de látóterének oldalsó peremén nem kerülte el a figyelmét, amint azok ketten gyanakodva pillogtak felé. Fittyfenét! Miért kellene *neki* szorongania mások

mosdatlansága miatt? Gyorsan kihúzta magát, s egyenletes, szép fogait kivillantva a nőre mosolygott. A belei közt suhogós nadrágban és izompolóban diszkózó Sátán persze csak erre az egyetlen, fesztelen pillanatra várt: íziben bedobta a lemezjátszóba a *Haskorgás* című szám maxi singel-változatát. Az utolsó, feledhetetlen szépségű berregés és surrogás elhalkultával Tamás végre kiszállhatott.

– Viszontlátásra! – köszönt illendően, ám nem kapott választ. Az ajtó nagyot dörrenve csapódott be mögötte, s a kísértethajó nyomban ment tovább, mert valaki a végállomás előtt még a nyolcadikra hívta...

Ezzel a bűz- és hangeffektek okozta bénultsággal szemben Ágota és Csótány kitörő örömmel fogadták. Ágota a farkát csóválta, Csótány viszont inkább egy dobverőt forgatott az ujjai között.

– Idesüss, hapsikám! – süvöltötte, és mutatott egy-két ügyes dobálós trükköt.

– Azt a'! – mondta Tamás felvidulva. – Ha ezt így folytatod, hamarosan beállhatsz majd mazsorettnek!

Mivel mind a ketten rögtön színesben látták a lehetőséget – Csotesz rakott, fehér kisszoknyában, térdig érő kiscizmában, kezében marsallbotot lengetve masírozik egy menet élén –, nevetni kezdtek. Ezután nem is lehetett csodálkozni, hogy a virtuóz ujjak között pörgő dobverő a földre zuhant. És Ágota négy láb-meghajtásával gyorsabbnak bizonyult, mint a kutyák számára túlon túl ingatag, két lábon járó emberek. Egy pillanat alatt ott termett, fogai közé kapta az ütőt, és elfutott vele, csak úgy lobogott mögötte a füle.

– Istenem, ha megrágja, a bratyesz kinyír engem! – sápadt el Csoti, és kergetni kezdték a megbolondult ebet körbe-körbe a lakásban. A kutya azonban nem akkor kezdte az idegtépő

szakmát, így nagy ravaszul bebújt zsákmányával az ágy alá, s olyan mélyen behúzódott, hogy partvisnyéllel sem bírták kipofozni onnét. – Tudom én, mitől örülsz meg, Ágota! – mondta Csotesz baljóslatú hangon, azzal odaült a szintetizátor elé, és játszani kezdett. Az uszkár érzékeny hallásával nem bírta sokáig elviselni a gyorsan váltakozó, magas hangokat, ezért vonítani kezdett. – Addig sem rág! – kiabálta elégedetten.

Tamás a fülére szorította a kezét:

– Ezt fogjátok csinálni végig?

– Tudsz jobbat?

Az alsó szomszéd dühös kopogása a fűtőtesten megerősítette Tamás nemtetszését.

– Zárjuk a fürdőszobába! – állt ekkor elő a javaslattal a találékony ebtulajdonos. Abbahagyta misztikussá torzított klimpírozását, és az ágy elé hajolt. – Kutykutyku-tyuu! Gyere ide!

Ágota gyanútlanul merészkedett elő rejtekhelyéről, hogy hízelegve törleszkedjen Csótány kezéhez. – Háhá-háá! – örvendezett a gazdi a nőrabló kalózok gonoszságával. Hóna alá csapta a kiskutyát, majd egy határozott mozdulattal behajította a fürdőszobába, csak úgy nyekkent odabent.

Végre elnyugodtak a kedélyek, s így Tamás rátérhetett az élményeire.

– Te tudtad, hogy Rob apja alkoholista?

Csotesz megvonta a vállát.

– Azt mindenki tudja.

Tamás elképedt: akkor az általa látott Nubes Róbert valóban Robi édesapja volt!

– Nem értem... – mondta hangosan. – Akkor hogyan lett Rob olyan, amilyen?

– Miért, szerinted milyen? – kérdezte Csótány felvont szemöldökkel.

– Nagymenő. Vagány. Hangadó. Ilyesmi!

Csoti kuncogni kezdett.

– Szerintem Rob nem ilyen! De inkább gyakoroljunk egy kicsit...

Nagy Csótányra nem lehetett panaszuk, mert kölcsönadta nekik méregdrága keverőpultját, erősítőjét, azzal a feltétellel, hogy ezért öcsikéje egy héten keresztül minden áldott nap beágyaz helyette. Arról persze nem szólt a fáma, hogy Kis Csoti még dédelgetett szintetizátorát is lenyúlja a Mocsock Csillag első, hivatalos próbájára, de mivel a mázlista ezt az éjszakát amúgy is a barátnőjénél tölti, úgysem szerezhette róla tudomást. Csotesz leült bátyja szintetizátora mellé, Tamásnak Csoti szintije jutott. A basszusgitárt Ravasz hozta volna, de nem engedték el a szülei, mert még mindig büntetésben volt.

Tamás bekapcsolta a szerkezetet, és ujjait végigfuttatta a felső gombsoron.

– Száz hangszín, száz ritmus, automatikus kíséret, száz beépített dal és számítógéphez is csatlakoztatható! sorolta Csotesz a paramétereket. – Kicsit ósdi már a cucc, de nekem eddig jó volt. Klassz, mert ha akarom, akkor a monitoron az ujjrendet is mutatja... És automatikusan kottáz. Bármilyen szerzeményünk lesz, azt azonnal ki is nyomtathatjuk!

– Klafa! – nyögte Tamás. – Kár, hogy én nem tudok kottát olvasni.

– A bratyesz gépe azonban úberol mindent! – lelkesedett tovább Csoti. – Csúcstechnológia! Még nem igazodom ki rajta teljesen, de ha el tudnánk kunyizni tőle valahogy, mi lennénk a környéken a legmenőbb zenekar!

Egyszer (még 9 éves koruk körül) már volt egy próbálkozásuk az együttesalapításra. Tamás lett az ütősszekció, mert elhozta otthonról a játékboltban vásárolt gyermekxilofonját. Csotesz akkor kezdett furulyaszakkörre járni, tehát az ő hangszere adott volt, Ravasz pedig kölcsönkért valahonnét egy Barbie-zongorát, amin kb. 12 hangot lehetett lejátszani. Hosszas vita után Tamás lett az együttes vezetője. Ez azért volt praktikus, mert amíg a jobb kezében szorongatott, golyós végű ütővel teljes erőből kalapálta a nyomorult xilofont, addig bal kézzel vezényelni is tudott! S az eredmény: avantgárd zene lett a legjavából! Míg Csotesz kibírhatatlan, magas frekvencián tébolyultan sípolt, addig Ravasz önfeledt gyermekmosollyal az ajakán gyilkolta az ölében szorongatott, jobb napokat is látott Barbie-zongorát. Persze hogy a szülői önkény vetett véget ennek az örömenélésnek, ami azt is bizonyítja, hogy harmincon túl az aggkori agyérelmeszesedés már lebénítja a jó ízlés idegközpontját. A patáliázás után egy héttel az egész osztályt elvitte jó szándékú osztályfőnökük egy japán estre, ahol nő-színházi bemutatót láthattak. A gyerekek egyszerűen képtelenek voltak követni a sokszoros átöltözéssel kísért színpadi eseményeket, ezért egyre jobban ragadt le a szemük, mígnem... mígnem Tamás ismerős hangokra kapta fel a fejét! Igeeeen! Az egyik világhírű vendégművész a papírfák árnyékában szakasztott olyan szaggatott, összevissza magas hangokon furulyált, mint amikor Csótány a szakköri foglalkozásra készülve gyakorolt! Tamás büszkeségtől dagadó kebelével súgta a mellette ülőnek, a színpadon szólózó japán felé mutatva: „Csótány is így tud!” – mely közleménye futótűzszerűen haladt a feléledő sorok között végig, s először csak visszafojtott egércincogást, később pedig (a művész előadásának csúcspontján) nyílt színi röhögőgörcsöt okozott.

Olyan érthetetlenek a felnőttek! Mint például az osztályfőnökük, az iskolaigazgató és a japán nagykövet, aki bejelentette a tiltakozását a magaviseletük miatt... Persze azóta eltelt néhány év, s ők jóval érettebbek lettek: majdnem felnőttek. És ez a gyors öregedési folyamat már náluk is előidézett egyfajta komolyodást. Csótány például hűtlen lett a furulyához, és érdeklődni kezdett a szintetizátorok iránt. Eldöntötték: míg nem lesznek saját költeményeik (a *Ballada az öregségről* című mű 2:1 arányban leszavaztatott), addig magyar népdalokat zenésítenek majd meg, mert úgyis világméretű divattá vált az etno-pop.

Csoti ujjait puhán a billentyűkre fektette, majd mély átéléssel, szemét lehunyva a *Tavaszi szél vizet árasztot* kezdte játszani férfias stílusban. Tamás a maga szerkentyűjén a feliratok alapján megtalálta a dobokat, ezért alá-alápörgetett a hatást fokozandó.

– Szóljon a rock! – kiáltották – Tavaszi szél – bamm-bamm-bamm-bamm. – Vízét áraszt – bamm-bamm-bamm-bamm... – nyomatták, miközben azonos ütemben rázták a fejüket, Tamás pedig egy hangszálproblémákkal küzdő vérmedve modorában énekelt.

– Viráágom-vihirááágom, úúúúúúúúúú! – ehhez már a fürdőszobában bujdokló göndör szőrű szoprán is csatlakozott, izgalmas duettet alkotva a vérmedvével.

– Vegyük be őt is a csapatba! – javasolta Csoti, mire Tamás egyetértően bólogatott. Ágota hajlékony kutyahangja ugyanis tökjől passzolt a zenéhez, ráadásul az üres fürdőszoba és a kád aljának sajátos akusztikája lidércnyomássá változtatta a tutulást.

– Egy szenvedő lélek a pokolban! – mondta Tamás, majd ez a megállapítása egészen felszabadította. Ha Hieronymus

Boschnak szabad volt mindenféle pokolvízióját megfestenie, akkor neki is szabad ezeket a látomásokat kizenélnie önmagából! Elszakadt hát a fő dallamtól, és a basszus-tartomány billentyűit kéjesen nyomogatva egészen sötét hangulatba ringatta önmagát. – Utááálooom Robooot! – hörögte, mely közlés a hülye alsó szomszéd számára az utolsó löket lehetett, mert újfent felkopogott. – Lehet, hogy ő is jelentkezni szeretne? – kérdezte vigyorogva Csoitól, aki értetlenül nézett karórájára.

– Nem tudom, mit van úgy oda, hisz még csak... Jéé?! Már fél tíz? Ha az ember jó társaságban van, akkor repül az idő! Ennyire benned van Rob? – kérdezte, abbahagyva a világ boldogítását.

– Jajám – mondta Tamás, és ő is lekapcsolta a hangszerét. – Nem tudom, hogy bírtad megbocsátani neki Rózsabimbót, de én... izé... szóval nagyon a begyemben van.

– Nem volt nehéz megbocsátani: végighallgattam Bőbét, és azóta inkább csak sajnálom. Semmi pénzért nem cserélnék vele!

– Miért, mit mondott róla?

– Egyszerű képlet – kezdett bele a történetbe Csótány. – Rob faterját kitették a munkahelyéről, és nem talált új állást, tehát a legbölcsebb megoldást választotta: inni kezdett. Emiatt ráadásul még a házassága is tönkrement, a felesége elvált tőle. A lakást azonban nem tudták eladni, mert ahhoz nem elég a pénzük, hogy két kisebbet vegyenek az árából, ergo – minden változatlan maradt. Együtt élnek hárman, és Rob sokat van az utcán, csak ne kelljen otthon lennie. Egyébként ő mindig is az anyjához húzott inkább. Mindent vele dumált meg, mintha a legjobb barátok lettek volna. El tudod azt képzelni, hogy mindent megbeszélj az anyukáddal?

Tamás eltöprengett a kérdésen, de a makulátlan őszinteséget lehetetlennek tartotta.

– Naná! – folytatta Csoti. – Az én anyám előtt elég csak kimondanom a varázsszót: „szex”, egyből olyan lesz az arca, mint a pattanásig feszített befőttesgumi. A hangja felugrik egészen magasra: „Kérdezz csak bátran, kisfiam!” – sipítja, de engem ettől a hideg is kiráz. Apám pedig! Egyszerűen odébbáll, ha ciki, amit kérdezek tőle. Komolyan mondom, mázli a bátyám és az, hogy néha hajlandó velem normálisan beszélgetni!

Tamás úgy érezte, fejét üti a falba, ha Csoti nem hagyja abba a fecsegést.

– Tömören! Lényegre! – utasította.

– Jól van, hová rohansz? Időnk, mint a tenger. Robiék úgy fél éve kaptak egy telefont Amerikából: öreg nagynénijük súlyos beteg lett, s kérte, vállalják el az ápolását, mert ő az otthonában szeretne meghalni, nem egy kórházban. Naná, hogy Rob és az anyja ki akartak hozzá menni! Nyelvtanulás, levegőváltás meg távolság a fatertől! Őrült szerencse! Elintézték a sulit, ösztöndíjat, mifénét, már a repülőjegyeket is megvették, amikor utazás előtt két nappal Robi váratlanul meggondolta magát. A muterja hiába könyörgött neki, menjen vele, hisz mindent együtt terveztek el – nem ment. Pedig tökre szeretik egymást. Ennek már két hónapja. Az édesanyja elutazása után Rob nagyon megváltozott: te is tudod, milyen agresszív lett! Aztán előállt az Apucihoz hasonló okos problémamegoldó képlettel, csak ő már nem alkoholt alkalmazott, hanem kábítószer...

– Én ezt nem értem – ráncolta a homlokát Tamás. – Ha annyira szereti az anyját, meg úgy örült, hogy mehet, akkor miért maradt mégis itthon?

– Böbe sem értette. De tudod, milyenek a nők: ha nagyon akarják, úgyis ki tudják szedni a fiúkból a titkokat...

Ez a megjegyzés fájt. Tamás már látta is maga előtt Bóbét, amint kémnőként, lenge öltözékben édeleg csak azért, hogy kiszedhesse Rob hülye titkát.

– Szóval elmondta neki, miért nem ment ki. Mert az apja elkapta, és megfenyegette: ha ő is elhagyja, akkor nincs miért élnie, megöli magát. És a lelkén fog száradni a halála akkor is, ha ezt az egészet elárulja az anyjának. Na mit szólsz hozzá? Te mit tennél?

Tamás elképedt. Nem ám a liftben körülötte lengedező bűdös... Ez volt az igazi kutyaszorító! Mit szólt hozzá? Rögtön felkelt a székéről, és kiengedte a fürdőszobába zárt Ágotát.

– Én is maradnék inkább itthon – mondta a szobába visszatérve.

– Akkor is, ha boldogtalan leszel? Meddig bírnád? Kincses úr, a mártíír!

Tamás fejében ekkor körvonalazódni kezdett egy ötlet.

– Segítenünk kellene neki! – mondta töprengve.

– Jó, de hogyan? – kérdezte Csoti.

– Felhívjuk az anyját, elmondjuk a teljes történetet... A többi legyen az ő dolga! Elvégre mégiscsak ő ismeri legjobban az exférjét! És legalább nem aggódik Rob miatt. Habár: nagyon is van miért aggódnia!

– És ha az apja emiatt...

– Á, fenét! Nem kell mindjárt a legrosszabbra gondolni! – hessegette el a baljós árnyakat Tamás. – Mondd meg Bóbének, hogy tudja meg az asszony telefonszámát is, oké?

Hahh! A jövő két szélén lángoló útkígyóként jelent meg előtte. Családi probléma – elsimítva, Rob – eltávolítva, Böbe –

egyedüül! Ettől a lehetőségtől úgy felpezsdült, hogy mindjárt folytatni szeretne volna a gyakorlást.

– Várj csak! Kapcsoljunk kissé csendesebbre, mert már későre jár! – óvatoskodott Csotesz, és elővett két spéci fülhallgatót, melyeket egy elosztó segítségével aztán az erősítőhöz csatlakoztatott. – így nem megy ki hang a hangszórókhoz, csak a fülünkbe, s mind a ketten halljuk, amit a másik csinál!

Szupeeeeer! Még hogy nem elegendő az ember által termelt energia ahhoz, hogy működtessen egy 60 W-os villanykörtét? Tamás úgy érezte, hogy 1 millió W-tal tudna világítani, ha időközben megoldotta volna a speciális áramfelfogó ruha kérdését. Mivel különösebben nem értett hangszeréhez, először csak áttanulmányozta. Kevergett egy csöppet a kongák, bongók, üt- és csörgődobok között, aztán Csoti megmutatta a különböző ritmusokat is. House, valcer, pop, polka, metál, szamba, diszkó, csacsacsca, soul, rock and roll, funky, tangó, rumba, swing! Plusz a többi mákonyszármazék! Csoti játszotta a fő dallamot, ő pedig csupán az érzéseire hagyatkozva időnként közbeavatkozgatott.

– Nem is kell Ravasz, ez így is nagyon jól szól! – kerekítette szájával a szavakat, mire Csoti csak bólogatott.

Tamás úgy érezte, hogy a repülés, a jó könyv, a jó film, a szabad gondolkodás és az élvezetes csók mellett felfedezte a következő Életre Szóló Jótéteményt: a zene és a muzsikálás öröme!

– íy csinálta Beethoven! – süvítette Csoti, majd beletúrt nem létező hajába, és erőteljes mozdulatokkal karikírozva belevágott a IX. szimfónia jellegzetes dallamába.

– Lökd már fel a hangot! – szólt rá Tamás, mert szeretne, ha a basszus a szívbillentyűit rezgeti a hangjával. Nagy művészi

átéléssel következett egy Bach-menüett, (itt-ott üstdobos-belövással), a *Csendes éj, szentséges éj* vérpezsdítő rock and roll-felhangokkal, végül elszabadultak az indulatok, és a dzsesszkoncertek végjátékához hasonló szabad improvizációba kezdtek. – Meg lehet ettől örülni! – süvöltötte, s úgy érezte, bizseregnek a hajhagymái, és tuti biztos a megsüketülés. Mivel mindketten hatalmas szivacskaagylókkal a fülükön ültek, illetve kaotikus zenei hullámveréssel korbácsolták a lelküket, nem maradt elég szabad kapacitásuk a környező világ megfigyelésére. Vagyis nem láthatták azt, Ágota minő produkciókra ragadtatta magát. Először mint a versenylovak körbeszáguldott, igaz, fékezés nélkül csapódott a gáztűzhelynek, és a betonteknőben gördeszkázó srácok mintájára fel-felszaladt a falra, hogy futtában tépje le a konyhában sótartóstul az abroszt. Később „kézen” állt, de átbillent, hanyatt fekvésben kiterült, majd némi tátott szájjal való ájult heverés után felpattant, s Csótány egyik bűdös bakancsát szájába kapva, tovarohant. Ez komoly agybajra utaló jel lehetett volna, mivel egyetlen jóézésű, kiegyensúlyozott emlősállat sem bírta eszméletvesztés nélkül, közvetlen közlelről megszagolni Csótány zokniját, pláne a bakancsát!

De hiába volt az ezernyi jaj, plusz mégannyi puffanás, ha egyszer Csotesz és Tamás mással voltak elfoglalva. Pedig rájöhettek volna: az erősítő kapcsolója félállásban maradt, így nemcsak a fülükhöz, hanem a hangszórókhöz is kiengedte a hangokat. Az elhajított botránykő pedig koncentrikus köröket vetett. Először a szomszédságot, később a lépcsőházat, majd az egész utcát átmozgatta, s egyre-másra nyíltak ki az ablakok. Honnét erednek ezek az őrült ritmusok? Megtébolyodott valaki? A fagyos időjárás ellenére egyre csak jöttek a kócos

hajú, hevenyészve magukra kapott melegítőt, kabátot viselő férfiak és nők az utcán, a hóban, s a hang forrását keresték. A közvetlen szomszédok ekkor már régen felhagytak az elsüllyedt *Kurszk* tengeralattjáró legénységét idéző, kétségbeesett SOS-kopogással, s vad tekintetű, gyülelevész hordává alakultak.

– Nyissák ki! – követelték Csótányék lakása előtt. Hasztalan. Némi várakozás után kitartóan csengettek, azonban odabent a fülük botját sem mozgatták. Később, amikor már a *Kéjgyilkos éjjeli motorozásra indul* című, hosszas berregéssel, túlköléssel és macskanyávogással felturbózott, állatvédőket hergelő zenedarabot élvezhették végig a következő szöveggel...

„Vékony Hang:

– Mit csináltál?! – cintányér, konga, triangulum.

Vérmedve-hang, üstdob, berregés:

– A hátán mentem végig. Háhhháhá!

– Láttad, milyen véres lett a kis szeme?!

– Igen, láttam. Bruhhahaha!”

...akkor a küszöb előtt várakozók között elszabadultak az indulatok. Mert a zenének igenis hatalma van az emberek felett! Ekkor egy madárcsontú, elkeseredett asszony már rugdosódott is. Csoda hát, hogy szegény Ágota, a maga csendes kiskutyavilágából brutálisan kipenderítve, a fenevadhangok és emberek keresztüzébe kerülve már az ablakpárkánynál topogott, és magát rekedtre s könnyesre ugatva már a holdutazásért fohászkodott?!

– Hívják a rendőrséget! – kiáltott le az egyik ablakból a lépcsőház előtt csoportosulóknak egy anyja, aki síró csecsemőt szorított a kebléhez. – Mindjárt éjfé! És sem a férjem, sem a gyerekem nem tud elaludni!

A lakótelep egyik szegletéből sziréna nyikkanása hallatszott, mintha a rendőrök jelezni akartak volna: „Nyugi, jövünk!” – de aztán le is kapcsolták mindjárt, hogy ne verjék ki ágyukból a már és még nyugovókat. Felmentő sereggént érkeztek a Mocsok Csillag első, nyilvános koncertjére. A Csótány család nappalijában a rajongók számára ekkor már a buja őserdők hangulatát idézték. Semmi más hangszer, csupán vad tamtamdobok szóltak, időnként egy-egy színes pizsamás szomszéd rikoltott...

– Rendőrség! Kinyitni! – kopogtatta gumibottal az ügyeletes tiszt az ajtót, de ettől a helyzet változatlan maradt.

– Tarampappappam... – s hogy Ágota se maradt ki az Afrika-utazásból: – Uhhuhuaaúúúúú!

A pórnép persze mit sem értett az igazi művészethez!

– Kapcsoljuk le a villanyórát! – javasolta egy alultáplált műszerész.

– Ez az! Igeen! – helyeseltek az emberek.

Együttes erővel feltépték a villanyóra szekrényét, majd valaki egyetlen mozdulattal lecsapta az apró gombot. Ekkor már lincshangulat alakult ki az előtérben. Az agresszív fiatalasszony kitalálta, oltsák le a folyosón is a villanyt, hogy a sötétség leple alatt biztosan elkaphassák őket! Macska lesi úgy az egeret, amint azok az emberek várakoztak: lélegzet-visszafojtva, mozdulatlanul a sötétségben.

– Mi történt? – kérdezte a hirtelen támadt feketeségben Csótány.

– Áramszünet – válaszolta Tamás. – A francba, pedig épp belejöttem! Komolyan mondom: ott voltam! Te is láttad a fákat? És a szétnyló virágkelyheket? Beültem egynek a közepébe, mintha dongó lettem volna, és aztán kilestem a szirmok közül! Felrepült mellőlem egy lepke, és esküszöm,

hogy a rám hulló hímpornak a szagát is éreztem! – Szédülve tette le fejéről a fülhallgatót, és az ablakhoz lépett. – Mégsem talált, a szomszéd házakban mindenhol ég a villany! De mi történt? Nézd már, mennyi járókelő! Karnevál van odakint?

– Frankó! – lelkesedett Csoti. – Lehet, hogy tűzijáték is lesz? Biztos a Télapó miatt!

– Ha nem áramszünet, akkor minden bizonyosan a villanyórával van gond... Nem bírta volna a terhelést? – tűnődött Tamás. – Merre van? Nézzük meg!

A falat tapogatva kibotorkáltak az előszobába, és hiába morgott figyelmeztetően Ágota, kinyitották az ajtót. Legalább negyven, indulattal teli szempár nézett velük farkasszemet, egy-két zseblámpa gyér világánál.

– Kapjuk el a zsványokat! – üvöltötte valaki, és a tömeg egyszerre lódult meg az irányukba.

– Összetöröm a citerátokat!

– A jó muzsikás nénikéteket! – kiáltották összevissza.

– Jaj, mamáám! – sikoltott Csótány, és bevágta maga előtt az ajtót. Mind a ketten teljes erejükből nyomták, mire rákattintották még a biztonsági hevederzárát is. Aztán barikádként székeket és fotelokat halmoztak föl.

– Éjfél van! Már a liftben éreztem... a bűdös öregasszony... ugye, a kutyája már halott volt? Akkor ez nem más, mint zombi-támadás! – ijedezett Tamás, aki az utóbbi időben túl sok horrorfilmet nézett a haveroknál.

– Lehet, hogy a zenénkkel szellemet idéztünk? – lehelte Csoti, s ettől a gondolattól egy pillanatra mindketten megborzongtak. Az elmélyült zenéléstől egészen furcsa, érzékeny állapotba kerültek: elbódultak kissé, a valóság körvonalait vesztette, mintha álomborítást kapott volna az elméjük. Mivel mindent elképzelhetőnek tartottak, egy ideig

nem mertek moccanni sem, csak ziháltak. Csótány szedte össze magát hamarabb. – Ágota őrző-, védő- és támadókiképzést is kapott! – súgta, aztán a fal mellett elosont a spájzig, és bal kéz felől leakasztotta a szögről édesanyja húsklopfolóját. – De ezzel besegítek majd neki én is!

– A törvény nevében kinyitni! – hallatszott odakintről egy kemény férfihang, mögötte helyeslő morajlás.

Tamás úgy érezte, itt az idő, hogy megmásítsa a múltat.

– Te csak maradj! – nyomta vissza Csótányt, aztán kihúzta magát, és az ajtó elé lépdelt.

– Hahhaahaha! – mondta (kicsit reszketeg) grizzly-hangon – Dehogyan nyitjuk! – Mély lélegzetet vett, majd lassan, jól érthetően közölte: – Szeretnénk, ha visszamennének oda, ahonnét jöttek! Egyébként... jobb, ha tudják: a végsőkéig ellenállunk! Rettenetes erő véd minket: én például keresztet tartok a kezemben!

Odakint rémült morajlás.

– Figyeled, már hat! – súgta Tamás félre, majd diadalmasan folytatta: – És fokhagymafűzér van a nyakamban!

– Nem kellene kihívni mégis a mentőket? Hátha valami bajuk van a gyerekeknek – hallatszott az iménti kemény férfihang, már jóval bizonytalanabban.

– Lehet, hogy *nem szellemek*? – kérdezte ekkor a sötétben Csótány.

– Jól van, emberek, oszoljanak! Oszoljanak!, Nem lesz semmi baj! – Hirtelen visszatért a világítás is, és a csoszogásból ítélve szétszéledtek a sírjukból kikelt tömegek. – De most már aztán tényleg csend legyen! Különben a legközelebbi hívásnál kényszerzubzonyos előállítást eszközölünk! – mondta a legkitartóbb kopogós lélek, a Rendőrszerű Vastag Hang.

Hiába ült el az összes kinti zaj, még sokáig némán kucorogtak a fal mellett guggolva. Csak akkor nyugodtak meg teljesen, amikor az őrző, védő és támadó harci kutya, Ágota, a kosarához ment, forgott egy keveset a plédikéjén, majd édes álomba szenderült. Tamás óvatosan arrébb pakolta a fotelokat, kikukucskált az ajtó kémlelőnyílásán, és megbizonyosodott felőle: valóban kiürült az előtér. Az ablakhoz léptek, és látták, odakint is elcsendesült a világ, hazaballagtak a Vérszomj-karneválra váró zombik, elaludtak a lámpák a lépcsőházakban, majd egyremásra kapcsolták le őket a lakásokban is. Az utcai világítást nem számítva, szinte teljes sötétségbe burkolózott a lakótelep. Olyan fáradtak voltak, hogy nem maradt erejük a történetek kielemezésére – ruhástul dőltek végig az ágyon. Csotesz álmában a hús-klopfolót szorította magához, Tamás pedig a nyakában hordott, kis ezüstkeresztet.

Lehet, hogy az antibiotikumos csík, netán az is előfordulhat, hogy a zene gyógyította meg, de másnap reggel, amikor kinyitotta a szemét, az első gondolata az volt: „Jé, már nem is fáj a fülem!” – továbblépve az álomkönyv lassan bezárult a fejében, s figyelme a valóság felé kezdett tángulni, mert valami roppant finom, selymes érintést érzett a szájánál. Elmosolyodott. Őt csókolgatja valaki... Bizonyára egy jó nő! Vajon ki lehet az? Kinyitotta a szemét, és mindjárt akkorát rúgott ijedében, hogy belezördült az ágyvége, mert egy hatalmas fülű, büdös leheletű szörnyfej lógott az orra elé! – Ágota! Pfuj! – kapcsolt a masniról mindjárt, és nem győzte letörölni magáról a kutya nyálát. Micsoda nap! Ha a legelső élménye belőle nem más, mint tömény hányinger! Gyomrára szorított kézzel csoszogott az előszoba felé éppen, mikor észrevette Csótányt. – Bocs, de émelygek! – mondta neki.

– Biztosan terhes vagy – válaszolta Csótány, de olyan meggyötört hangon, hogy Tamás rögtön megfedkezett Ágota szenvedélyességéről.

– Mi a baj? – kérdezte.

– Már nem emlékszel? – nézett rá Csotesz. Az arca gyűrött volt, amiből következtetni lehetett, nem sokat aludt. – Tegnap éjjel megtámadtak minket a szellemek.

– Ja... Tényleg! – kezdett derengeni Tamásban az egész. – Nem álmodtuk?

– De nem ám! És már tuti biztos vagyok benne, hogy nem szellemek voltak! Hanem a szomszédok! Ide nézz! – azzal a félállásban maradt kapcsolóra mutatott. Tamás csak leroskadt Csotesz mellé, majd hosszan hallgatva belegondoltak a következményekbe.

23.

Ez a hétvége természetesen a szobafogság jegyében telt el, mind a két oldalról. A Kincses szülőket ugyanis felhívta Csoti apukája, s nagy történeti hűséggel számolt be az eseményekről. Csotesznak idegbeteg szomszédok állítólag beígérték: ha elkapják, kiegyengetik a csontjait, ezért iskolába is csak karatebajnok bátyjának a kíséretében mehet majd. Aki szintén elkalapálta a kölcsönvett szintetizátor miatt.

Tamás éppen fejen állt a szobája falának támasztott lábbal, amikor Apa belépett, hogy számon kérje tőle az előző esti macskazenét. Nem szólt egy szót sem, csak leült, és figyelni kezdte fejen álló kisfiát, akinek ettől a nézéstől rögtön

begörcsöltek a lábujjai, mert kezdte pocskékul érezni magát. Eredetileg azért akart fejen állni, hogy ebből a fordított helyzetből szemlélve a világot, észrevegyen valamit, ami eddig elkerülte a figyelmét. Fejen állva a plafonról lógtak le a szekrények, Apa pedig leküzdötte a gravitációt, és lábával a mennyezethez tapadva járt. Apa mint légy. Apa mint denevér. Láta is maga előtt fekete Batman-ruhában, kezére erősített óriási, fekete denevérszárnyal, fején felálló, füles sapiban végigszálldosni a szobán, miközben a repülés okozta erőlködéstől kettérepedt hordóhasán a passzintos szerelés.

– Min vigyorogsz már megint? – kérdezte Apa, de Anya emeltebb stílusában.

Tamás rosszat sejtett, ezért felvette a normál halandó testhelyzetét, vagyis leeresztette a lábát, és felült.

– Próbálok csinálni azt, amire tanítottál. Vidám oldaláról felfogni a dolgokat.

– És most mi olyan vicces? Az, hogy megint botrányt kevertetek? Oké, humorosan látod a dolgokat, de ennek nem kellene egyenlőnek lennie a komolytalansággal!

– Mi a gond, Apa? – kérdezte Tamás, mert nem érezte helyénvalónak a ledorongolást. – Minden óvintézkedést megtettünk, de tehetek én arról, hogy félállásban maradt az a nyüves kis kapcsoló?

– Igenis, tehetsz arról, hogy félállásban maradt az a nyüves kis kapcsoló! – vágta oda Apa kíméletlenül. – Figyelmetlenségek miatt kellemetlen helyzetbe hoztátok barátod szüleit! A házban rendkívüli lakógyűlést hívtak össze miattatok, és jó, ha megússzuk a csendháborítás miatti feljelentést!

– Akkor sem én tehetek róla! Csotesz kapcsolta be a fülhallgatókat!

– És Ravaszéknál? Vagy évekre visszamenőleg soroljam az eseteket?

– De arról sem én tehetek!

– Részese voltál! – mondta Apa, és dühösen szikrázott a szeme. – Ne hájítsd el folyton magadról a felelősséget! Most a kapcsoló az oka, aztán Csótány a hülye, Ravasz a béna, Böbe a görény! Mindig más! Véletlenül sem felelős semmiért Kincses Tamás!

Tamás ezt már olyannyira igazságtalannak vélte, hogy válaszolni sem tudott. „Egyik fülelen be, a másikon ki” – gondolta, csak nem számolt azzal, hogy a kezdő- és a végpont között nem huzatos szellőzőnyílás, hanem saját idegrendszere található. És Apa szavai apró kis horgokkal voltak ellátva, mert fennakadtak rajta, és hiába rázta a fejét, képtelen volt kiverni őket onnét. – Mi van, leprás vagyok, hogy mindenki viszolyog tőlem? – pislogott megbántva.

– Az önsajnálát, kisfiam, mint a mocsár, úgy beszív. Jó dagonyázást hozzá! – azzal a Hivatal Gyöngye felpattant, és bedörrentette maga mögött az ajtót.

No, lám! Nem kellett fejen állnia ahhoz, hogy a világ megmutassa azt az oldalát, amiről eddig kegyesen megfélelkedett. – Én, mint balga. Én, mint hebehurgya – mondta hangosan, s ez annyira megalázónak tűnt számára, hogy muszáj volt a gondolatthessegetés jól bevált technikáját alkalmaznia. Könyv nem kötötte le, tanulás pláne, Csotit nem merte felhívni, hátha az apja veszi fel a kagylót, Böbe megpattant... Végigdőlt az ágyon, és arra gondolt, ő most egy nemes gímszarvas, akit agyonlőttek a vadászok, és most egyedül haldoklik az erdő mélyén.

– Gyufa! – mondta ekkor Gyufa a könyvespolc tetejéről.

– Gyere ide! – örült meg neki Tamás, és kinyújtotta felé a mutatóját. A papagáj engedelmes volt, és rögtön rászállt. – Te vagy az én egyetlen barátom a bajban! – dűnnyögte neki, s letette maga mellé az ágyra, míg ő féloldalvást fordult, és begyúrta feje alá a kedvenc párnáját. A madár egészen közel totyogott hozzá, s mélyen a szemébe nézett. – Így van ez! – mondta neki, telve költői mélabúval, és rádöbbsent: mélységesen szereti ezt a madarat. „Csak nem fogok ezek után a papagájokhoz vonzódni?” – kérdezte szorongva önmagától, de nem volt ideje hosszabb ideig gondolkodni, mert csengett a telefon. Mőze rögtön ugrott, mivel általában őt szokták keresni, ám hiábavalónak bizonyult az igyekezete.

– Művész úr – szólt be a szobába ékelődve –, Önt keresik! – majd odaérkező öccsének még azt is odasúgta: – Valószínűleg lemezfelvétel...

Tamásnak nem maradt ereje a verekedéshez, csak keservesen grimaszolt.

– Tessék! – szólt bele kurtán a kagylóba.

Mintha a központ a világ túlfelét kapcsolta volna, olyan messziről jött a hang:

– Tamás, segítened kell, nagy a baj...

„Szórakozik velem valaki?” – ez volt az első gondolata, mert nem ismerte fel a sírós hangot, aztán hirtelen belévägott a felismerés:

– Böbe, te vagy az? Mi történt?

– Nem tudom így... telefonon keresztül, de nagy a baj! Kérlek, gyere ide hozzánk! – azzal letette a telefont.

„Csak nem bántotta Rob?” – jutott eszébe. A második gondolata a szobafogság volt. Megpróbált valami jó kis tervet kovácsolni, de aztán elvetette a szökés gondolatát. Elszúrta

volna Apával a dolgait végleg. Inkább bement a szobába, és odaállt Apa elé.

– Na, menj arrébb, nem vagy átlátszó! – kiabált rá a heverőről a tévét néző női kórus, mire gyorsan lehajolt.

– Apa, Böbe telefonált, és arra kért, menjek át hozzá... mert... izé... és én szeretnék...

– Nem – mondta a Főhivatalnok határozottan, és tovább nézte a képernyőt.

Tamásnak elkerekedett a szeme.

– Ne csináld már ezt velem, hát el kell hozzá mennem!

– Nem engedlek. Téma befejezve.

Mi történt Apával? Eddig tökjő fej volt, erre most kiderül róla, hogy nem más, mint egy pöffeszkedő des-pota.

– Kérlek szépen! Egy óra múlva hazajövök, és folytatom tovább a büntetést... – fogta könnyörgőre a dolgot.

– Hányszor kell valamit elmondanom, hogy megértsd?

Tamás ekkor sarkon fordult, kivágtázott, be egyenesen a saját szobájába, s úgy bevágta az ajtaját, hogy belerezdültek a ház ablakai is. Ha eddig elkerülte is az önsajnálát mocsarát, most teljes testtel beleplaccsant, és az be is szívta mindjárt. „Hogy lehet valaki ilyen kegyetlen? Miért kellett pont ide születnem?” – gyötrődött, miközben ököllel ütötte az ágyat.

Ekkor nyílt az ajtó, és Anya lépett be rajta. Látta haragtól kipirult arcú magzatát, és sajnálkozva fordult hozzá.

– Mi a baj?

– Elegem van Apuból! Amint betöltöttem a tizennyolcat, elmegyek itthonról! Inkább csövezek, de ezt nem tűröm! – fröcsögött belőle az indulat.

– Szerinted Apa hülye? – kérdezett vissza Anya.

– Azt azért nem mondanám – válaszolta Tamás. – De olyan merev, mint egy... betonkocka!

– Várjál, csillagom! Ha Apa nem hülye, akkor nyilván van valami logika a viselkedésében, ugye? Gondolkodtál már azon, hogy milyen keveset tudunk rólad? Hazajössz, eszel, eltűnsz a szobádban, előjössz, veszekszel, de nem szólsz hozzánk különösebben egy mukkot sem. Régen leültél közénk, és elmondtad, mi volt a suliban, merre jártatok Böbével. Ma már: legfeljebb csak találgatni tudunk, mi lehet. Illetve kifizetjük a kárt, amit a barátainkkal okoztál. Még egyszer elmondom, hogy megértsd: mi a javadat akarjuk, eszerint döntünk. De nincs elegendő tudás a birtokunkban, hogy igazságos döntéseket hozhassunk.

Tamás kissé megenyhült, mert elfogadhatónak találta a magyarázatot. De semmi kedve nem volt nekiállni regélni, amikor neki mennie kell!

– Anya, az van, hogy Böbe most mással jár. Egy hülyegyerekkel az osztályból, aki ráadásul... izé... beteg.

– Böbe jár valakivel? – hökkent meg Anya. – Hiszen ő... – nem fejezte be a mondatát, hanem mással folytatta: – Vele van baj?

– Sírva hívott fel az előbb, és arra kért, segítsek! Engem kért meg, érted? Pedig nem beszélünk már jó ideje, mert... – itt elakadt, mert nem találta a helyes kifejezést.

– Összekülönböztetek? – próbált segíteni neki Anya.

– Igen! És azt hiszi rólam, hogy egy féreg vagyok, mert mondtam és tettem olyan dolgokat, amiket nem kellett volna, és ha most nem megyek segíteni sem, akkor végképp leírhatom magam előtte! – Tamás kezdte elveszíteni a fejét. – Erre Apa nem enged! De értsd meg, nekem mennem kell!

– Jól van, értem – mondta Anya. – Öltözz, elengedlek.

– Egy istennő vagy! – kiáltotta Tamás, lenyomott egy pusztit az anyjának, azzal elrohant.

24.

Az utcán, lépés közben öltözködött, tekerte magára a sálát, húzta fel a kesztyűit, cipzárakta a dzsekijét. „Böbe, édes Böbe” – hajtogatta magában, mint már annyiszor. Minél előbb látni akarta, megbizonyosodni felőle, hogy egyben vannak még a porcikái, nem ütötték meg, nem alázták porig – mert Robról minden rosszat el tudott képzelni. Olyan iramban futott, mint soha életében, mégsem érezte fáradtnak az izmait. Böbéék háza kb. 15 percnyi sétára lehetett tőlük, de most Tamás dimenzióugrással belépett a hiperűrbe, s szinte percek alatt ott termett. Remegő kézzel nyomta meg a kapucsengőt. A lány pulóverben, fázósan összehúzott tagokkal sietett a berregésre elő.

– Várj egy kicsit! – kiáltotta. – Anyuék nincsenek itthon, elmentek bevásárolni. Felveszem a kabátomat, rögtön itt vagyok!

Nem kellett rá sokáig várni, mert egy perc múlva ismét előbukkant, majd gondosan bezárta maga mögött a bejárati ajtót.

– Mi történt, mi a baj? – kérdezte Tamás a nagy sprinttől még kapkodó lélegzettel.

– Először is szeretném megköszönni, hogy eljöttél – mondta zavartan Böbe. – De tudod: én ma összevesztem Robival, és...

„Ezért bolondítottál ide engem?!” – szaladt fel a pumpa mindjárt Tamásban, de hangosan csak ennyit kérdezett:

– Ehhez miért kellek én?

– Várjál, hadd mondjam el! Mondtam neki valamit, ami miatt nagyon megharagudott rám. Később rossz előérzetem támadt, és felhívtam telefonon. Azt mondta, hogy most, fél négy körül indul a vonata... Miután összevesztünk, elfogadta néhány barátja meghívását... Arra szeretnék megkérni, hogy gyere ki velem a pályaudvarra, próbáljuk jobb belátásra téríteni őt!

– Ezt komolyan gondolod? – Tamás a dühtől alig kapott levegőt. – Lélekszakadva rohanok hozzád, mert ki tudja, talán összeverték. Erre azt kéred tőlem, hogy segítsek abban, Rob ne menjen el a barátaival, hanem maradjon inkább itthon, veled?

– Összefoglalva, igen – bólintott Böbe.

Tamásnak sírni lett volna kedve. Hogy lehet ez a nő ennyire érzéketlen?

– Értsd meg, ezek a kábítószeres cimborái! – folytatta a lány. – Robi pedig nem beszámítható, mert belőtte magát. Egyedül nem bírnék vele. Kihez fordulhatnék, ha nem hozzád?

– Megtisztelő a bizalmad, tényleg... – mondta hangosan, bár nem tudta átérezni ennek a mondatnak a teljes igazságát. Azonban Böbe olyan kétségbeesett szemmel nézett rá, hogy képtelen volt elutasítani a kérését. – Jó, persze, hogy segítsek! – bökte ki végül, és sajtó szívvel figyelte a lány örömét.

– Tudtam! Tudtam! – kiáltotta Böbe, és a nyakába ugrott. – De siessünk, különben nem érjük utol!

A közeli taxiállomásig egymás mellett futottak.

– A maradék zsebpénzem! – súgta a lány, míg kiválasztott egy autót, és beültek. A sofőr tényleg jó időt ment: megállta volna a helyét még a mogyoródi pálya időmérő edzésein is. Nem győztek egy-egy élesebb kanyarnál kapaszkodni, de végül is fél négy előtt hat perccel csikorgó gumikkal álltak meg a

pályaudvar előtt. Böbe gyorsan fizetett, és rohantak is tovább. Tamás az „Induló vonatok” tábláról leolvasta a vágányszámot, betájolta a körülbelüli irányt, majd tűz! Csak úgy csattogtak a sós latyakban a bakancsaik. Az idő egyre fogyott, a hangosbeszélő pedig felhívta az utazóközönség figyelmét, hogy a jelzett szerelvény rövidesen indul, és a vágány mellett, kérjük, vigyázzanak.

Már messziről észrevették a társaságot. Öt fiú, láthatóan virágos jókedvben. Tőlük két-három lépéssel leszakadva Rob, aki megállt, hogy nagyot húzzon a nála lévő üvegből. A fiúk felszálltak a vonatra, a vasutas mellettük intett a tárcsájával a mozdonyvezetőnek, szájában megszólalt az éles hangú síp, felbőgtek a mozdony őrült erejű motorjai, és a szerelvény nagyot lódulva megindult.

– Gyere már, tökfej! Indul a vonat! – kiabáltak Rob-nak a haverjai.

A fiú elvette szájától az üveget, és észrevette, hogy azok már a vonatról integetnek neki, hallotta a hangjukat is, ezért szaporázni kezdte a lépteit. Nem volt teljesen ura a testének, ezt abból látták, hogy siettében még az üveg is kicsúszott a kezéből, és hangos csattanással csapódott a lassan forgó kerekekhez. Rob akadozó lábbal igyekezett a lépcső s a kapaszkodó után, de a vonat egyre gyorsult.

– Már ne ugorj! Le fogsz esni! – üvöltötték neki a barátai, kiabálta a vasutas, teli tüdőből ordította Böbe és Tamás... Hiába.

Rob úgy gondolta, lesz még elég ereje ehhez az utolsó, nagy ugráshoz, ezért egy nagyot lendített magán, de elvétette lábával a lépcsőt, és lezuhant. Mintha mindenki őket figyelte volna eddig, egyszerre megállt az élet a vasútállomáson. Az emberek megfagyott lélegzettel, kővé dermedve álltak, csak a

vonat mozgott. A szerencsétlenül járt fiú testéből csak a kabátja látszott, és az, hogy újra és újra feldobódott, amint egy-egy elhaladó kerék ütött rajta egyet. Végeláthatatlanul hosszúnak tűnt az idő, amíg a vonat végre nagyot sikoltva megállt. Mintegy varázsütésre a pályaudvar most ismét nyüzsgögni kezdett: Tamás, Böbe és mindenhol az emberek jöttek, szaladtak, hogy segítsenek, mentsék, ami még menthető, amikor... amikor Rob felkelt, és kissé tépetten, bicegve a lépcsőről leugrált társai felé indult. Ettől a csodától a vasútállomáson az összes ember ismét lebénult, csak a mit sem sejtő, sovány kis verebek csiviteltek a közeli szemetes mellett, az ételmaradékokon, és egy lány a peronon hangosan zokogni kezdett. Böbe volt az.

Robot elkapták, leültették, nemsokára jött a mentő, és hordágyra tették. A nagymenő barátok félszegen álltak a csoportosulás szélén, és válaszolgattak a nekik feltett kérdésekre. Böbe ekkor már nem sírt, hanem ott szaladt a hordágy mellett, majd a mentőtisztnek bediktálta Rob nevét, otthoni telefonszámát, aztán megvárta, míg becsapják a mentő ajtaját, és ekkor kiszállt belőle az erő.

– Láttad, ugye, láttad, hogy majdnem meghalt? – mondogatta remegve, könnyeit szétmaszatolva az arcán. Tamás magához ölelte, s később, amikor már elindultak hazafelé, akkor sem eresztette el. Igaz, sajnálta Robot, hisz őt is megviselték a látottak, de fél óra múlva ezt a szánakozó érzést már letakarította a színről az öröm, hogy a karja között tarthatja s dédelgetheti Böbét. – De jó, hogy mellettem voltál! – szipogta a lány, miután nem tudott többet sírni. – Tudod, arra gondolok: *én tehetek arról*, hogy Rob most ide jutott! Ez olyan szörnyű! Ha nem veszek össze vele, akkor most... akkor most...

– Akkor most mi lenne? Verd ki a fejedből ezeket a butaságokat! Talán te tehetsz arról, hogy Robi belőtte magát? Te mondtad neki, hogy ugorjon a vonat alá?

– Én nem mondtam neki ilyeneket – lehelte Böbe, egészen úgy, mint kicsi korában. Tamásnak átmelegedett a szíve ennek a hangnak a hallatán. Szerette volna magához szorítani, megvigasztalni valamivel, mondjuk, a csókjával, de aztán lefékezte a hevesen száguldó belső történést. „Állj, állj, állj!” – mondogatta magának, de nem túl nagy meggyőző erővel, ugyanis belévigillant valami: Böbe az imént legerősebben a bűntudata miatt sírt! Vajon mit mondhatott Robnak, ami miatt az ennyire kiborult? Lehet, hogy mégis van számára legalább egy szikrányi remény?

Nem is törte tovább a fejét, mert csupán a jelenre akart koncentrálni. Karja lazán átvetve a lány vállán, és a szürkülő utcán némán lépkednek egymás mellett tovább...

